

VERLANGEN NAAR VERLOSSING4^e VIERTAL PREKEN**Thomas Boston**

Door

THOMAS BOSTON

Thomas Boston Sr. geboren Duns, 17 maart 1676;
bevestigd als predikant 21 september 1699 te Simprin; 1 mei 1707 te Ettrick;
overleden aldaar 20 mei 1732.

INHOUD

1° PREEK. Bede om opheffing van het oordeel

Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o Heere, doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd. Jeremia 14 : 7.

2° PREEK. De gelukkige verwachting van de bruid

Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether. Hooglied 2:7.

3° PREEK. De zonde en het gevaar van scheuring

Maar ik bid u, broeders, door den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfden zin, en in een zelfde gevoelen. 1 Korinthe 1: 10.

4° PREEK. Het zoeken naar de plaats van eeuwige rust

Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige. Hebr. 13 : 14.

1. Bede om opheffing van het oordeel

Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o Heere! doe het om Uws Naams wil; want onze afkeringen zijn menigvuldig, wij hebben tegen U gezondigd.
Jeremia 14:7.

In het begin van het hoofdstuk wordt onder weeklachten een beschrijving gegeven van de droevige toestand waarin het land was, tengevolge van een hongersnood. Nationale zonden veroorzaken nationale oordelen. In de tekstwoorden bidt de profeet om opheffing van het oordeel. Er zijn vier zaken in de tekst aan te merken.

Ten eerste, een toestemming:

"Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen." De profeet stemt toe, dat hun ongerechtigheden, die het oordeel op hen brachten en op hen hielden, tegen hen getuigen. Het is een wijze van spreken, overgenomen uit de gerechtshoven, waar opgeroepen getuigen zijn om in een rechtszaak te antwoorden, een getuigenis afleggen tegen de schuldige. Zonde doet evenals de duivel, eerst verzoeken, en daarna beschuldigen. Het volk komt om zich tot God te wenden, en zij vinden hun zonden aan hun rechterhand, om tegen hen te getuigen.

Ten tweede, een verzoek:

"Doe het." Heb medelijden met ons en geef uitkomst. Sta op tot onze hulp en bevrijding. Zij spreken niet over bijzonderheden, die zij van Hem wensen te krijgen tot hun ondersteuning. God had alle middelen, tot hun verlossing uit de nood, tot Zijn beschikking. Daarom wilde de profeet Hem niet beperken tot een bijzondere weg. Bedelaars mogen geen baas zijn, en aan vrijmacht moet vrijheid worden toegestaan.

Ten derde, een pleitgrond om ontferming:

"Om Uws Naams wil." Hiermee erkennen zij het getuigenis, dat tegen hen is ingebracht vanwege hun zonden en zij rechtvaardigen God in Zijn rechtszaak tegen hen. Zij erkennen hun eigen onwaardigheid om door Hem geholpen te worden. Met de naam van God wordt God Zelf bedoeld. "De Naam des Heeren is een sterke toren: de rechtvaardige zal daarheen lopen en in een hoog vertrek gesteld worden." In Jesaja 43:25 lezen wij: "Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet." De psalmist bidt: "Help ons, o God onzes heils, ter oorzaak van de ere Uws Naams en red ons, en doe verzoening over onze zonden, om Uws Naams wil." Deze laatste woorden worden er bovendien aan toegevoegd, omdat Hij Zichzelf had geopenbaard aan Zijn volk. Deze woorden blijken gebruikt te worden ten opzichte van een zeker doel, en dat is ten opzichte van Zijn eigenschappen.

Zo pleit Asaf hier voor het volk om de openbaring van de eer van God, de eer van Zijn genade en ontferming, dat Hij het daarom wilde doen. Jozua pleitte daarop ook, toen zij door de vijanden dreigden verdelgd te worden: "Wat zult gij dan Uw grote Naam doen?" En dit is het voorrecht van het volk van God, dat Zijn eer is verbonden aan hun belangen, en nu in het bijzonder in het oordeel van hongersnood.

In Ezech. 36:30 en 32 kunnen wij vinden, dat de eer van God schade zou lijden door hun schande: "Ik zal de vrucht van het geboomte en de opbrengst des velds vermenigvuldigen, opdat gij de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere HEERE, het zij u bekend, schaamt u en wordt schaamrood van uwe wegen, gij huis Israëls."

In dit pleitdooi wordt ook een beroep gedaan op een verdienende Oorzaak, Wie niemand anders is dan de Messias, Christus. God zegt van Hem, dat Zijn Naam in Hem is, Exodus 23:21 en de apostel spreekt van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, 2 Kor. 4:6. Wij moeten niet denken, dat de profeet zich hier tot God wendt, zoals Hij is op Zichzélft beschouwd. Want Zijn majesteit zou de ogen van de heiligste op aarde verduisteren en verblinden. Maar zelfs onder het Oude Testament richtten zij zich in hun gebeden naar de tempel, als een type van Christus. "Ik zal mij buigen naar het paleis van Uw heiligheid, in Uw vreze," Psalm 5:8. Ook zij wisten zeer goed, dat de eer van Zijn Naam, waarop zij pleitten in hun gebed, alleen kon uitblinken door de Messias.

Ten vierde, een belijdenis.

De profeet doet in naam van de kerk belijdenis van afkerigheid en diep verval. Dit is een grievende zonde, een terugkeren tot zonde na beloften, voornemens en besluiten daartegen. Het is een zonde, die bedreven wordt nadat er het begin van reformatie is geweest. En deze afkerigheden waren veel. Zij waren teruggevallen in vele opzichten. En de profeet voegt er aan toe: "Wij hebben tegen U gezondigd." De nadruk ligt op het woord U. Het heeft een betekenis als in de woorden van David: "Tegen U, U alleen heb ik gezondigd." Zij hadden zich verzet tegen de soevereine Heere des hemels. Ja, tegen U, tot Wie wij nu moeten komen om hulp in onze benauwdheid.

En nu komt de uitroep: "Wij hebben tegen U gezondigd," als een reden, wat te kennen geeft, dat zij geen hoop hadden, dan alleen op Zijn Naam. En indien het daarom niet zou gebeuren, dan was hun geval hopeloos. Daarbij belijden zij hun diep bederf voor de Heere, maar pleitend op Zijn naam, die ten hoogste verheerlijkt zou worden, als Hij wilde terugkomen over alle hun afwijkingen.

De leer, die wij hieruit trekken, is, dat hoewel de zonden van Gods volk, wanneer zij ontwaken, tegen hen getuigen, het evenwel hun plicht en hun neiging is, aan te houden in het gebed, pleitend bij Hem om een genadig antwoord, om Zijn Naams wil. Of met andere woorden: Hoewel het volk van God gewaar wordt, dat hun ongerechtigheden tegen hen getuigen, wanneer zij tot God naderen, zij moeten evenwel aanhouden in het gebed, en zo een beroep doen op Gods eigen Naam, als hun enige pleitgrond om een gunstig antwoord.

Hier wens ik:

- I. aan te tonen wat het voor een mens betekent wanneer hij ondervindt dat zijn ongerechtigheden tegen hem getuigen, als hij zich wendt tot God.
- II. Te onderzoeken hoe het komt, dat zonde zó tegen een mens getuigt.
- III. wat te vertellen over de pleitgrond: "Doe het om Uw Naams wil."

I. Wij zullen dan aantonen wat het voor een mens betekent, dat zijn ongerechtigheden tegen hem getuigen als hij komt tot God.

1. Zonde is niet dood, nadat zij gepleegd is.

Hoewel zij begraven en uit de gedachten mag zijn voor een tijd, zo is ze vlug begraven, maar zij leeft en zal weer boven komen, om een getuige te zijn voor God, tegen de zondaar. De daad gaat voorbij, maar de schuld blijft. God zei tegen Kaïn: "Zo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur." Zij ligt als een slapende kettinghond aan de deur, maar zal weldra ontwaken, God zegt tot de zondaar: "Ik zal u straffen, en zal het ordelijk voor uw ogen stellen."

2. Wanneer iemand tot God nadert in de genademiddelen, dan ontmoet de zonde hem daar en verschijnt als een aanklagende geest.

"Want onze overtredingen zijn vele voor U en onze zonden getuigen tegen ons; want onze overtredingen zijn bij ons, en onze ongerechtigheden, die kennen wij," Jes. 59:12. De zonde van een christen vindt hem dikwijls vóór de troon van de genade, hoewel ze van tevoren uit het gezicht was. Wanneer de ziel dicht tot God nadert, dan maakt het licht van Zijn heerlijkheid hun vlekken en smetten openbaar. Jesaja riep uit: "Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en woon in het midden van een volk, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien." Vroegere zonden komen dan weer in gedachten, zodat David bad: "Gedenk niet der zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen." Zijn zonde en verderf staren de mens dan in het gezicht.

3. Het getuigen van de zonde bij God tegen de mens houdt twee dingen in.

- Ten eerste, zijn zonde getuigt van zijn onwaarde om ook maar de kleinste gunst van God te ontvangen, zodat hij zegt met de hoofdman: "Heere, ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen." En met Jakob "Ik ben geringer, dan alle deze weldadigheden en dan al deze trouw, die Gij aan Uw knecht gedaan hebt."
- Ten tweede getuigt hun zonde tegen de mens, dat zij onderworpen zijn aan straf, ja aan de vloek in plaats van aan een zegen. Daardoor is de ziel vaak bang, dat zij door een opvallend oordeel zal worden getroffen. Want een schuldig geweten is een vreselijk gezelschap in de tegenwoordigheid van een heilig God. Wanneer de zonde deze getuigenis geeft, geen wonder dat de mens dan staan te beven, want ze zijn bang dat het vonnis over hen spoedig zal worden uitgesproken.

4. Deze getuigenis overtuigt de ziel.

In onze tekst vinden wij geen ontkenning van de getuigenis, maar een pleiten om ontferming. Als zonde tegen de mens voor God getuigt, wordt de mond van de zondaar gestopt. David zegt: "Ik ken mijn overtredingen en mijn zonde is steeds vóór mij." Een mens wil van zichzelf de beschuldiging door anderen niet aannemen, maar hij ontkent hun getuigenis. Maar hier is hijzelf de schuldige persoon, zowel de beschuldiger als de getuige.

5. Hierna wordt de begenadigde ziel vervuld met heilige schaamte en afschuw van zichzelf.

Zo iemand zegt met Ezra: "Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel." Zo deed ook de tollenaar, staande van verre, wilde zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: "O God, wees mij zondaar genadig." Zijn zonde verklaarde hem, dat hij een overtreder was, en zoals een dief beschaamd is, wanneer zijn misdaad wordt ontdekt, zo is ook die ziel beschaamd. Deze heilige schaamte komt openbaar in belijdenis, zelfveroordeling en afschuw van zichzelf. Dan kan hij geen naam vinden, die zijn eigen slechtheid voldoende uitdrukt, en dan wordt hij de voornaamste van de zondaren naar zijn eigen gedachte.

6. Hij wordt moedeloos en zijn vertrouwen op de Heere bezwijkt.

Hij vindt geen toegang en zijn hoop, gunst van God te ontvangen, verdwijnt. "Want

indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen. Geliefden, indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God." Toen die mens dicht bij God leefde, had hij, met vertrouwen, vrijmoedigheid en toegang tot de Vader. Maar nu staren zijn afwijkingen hem in het gezicht en hij is bang, dat hij er door overwonnen is, zodat hij zegt: "Mijn sterkte is vergaan, en mijn hoop van den Heere." Dan begint het geloof te wankelen en krijgt met moeilijkheden te worstelen. Dan wordt het tijd voor de ziel om te pleiten en te roepen: "Doe het om Uws Naams wil."

II. Ik ga nu aantonen, hoe het komt, dat de zonde zó tegen een mens getuigt.

1. Het vloeit voort uit de aard van zonde en schuld, op een verlicht geweten. God heeft gezegd: "Indien gij daarentegen alzo niet zult doen, zie, zo hebt gij aan den Heere gezondigd; doch gij zult uw zonde gewaar worden, als zij u vinden zal," Numeri: 32:33. Het geweten is een teer deel, en wanneer zij licht geeft, kan zij niet anders dan getuigen tegen de mens, wanneer hij verschijnt in de tegenwoordigheid van een heilig God. Het geweten van sommigen is dicht geschroeid en in zo een geweten wordt niets gevonden van deze getuigenis. De zonde zal met hen in het graf liggen en zal ontwaken, wanneer zij ontwaken.

2. Het is een straf van de Heere over vroegere afwijkingen en misdragingen. Zonde die zoet is in de mond, is daarna vaak bitter in de buik. Vertrouwen op God is geen kleine genade, en het gemis daarvan is geen klein oordeel voor hen, die een gelukkige tijd van vertrouwen hebben gehad.

3. God beveelt, dat de zonde tegen een mens getuigt, met de bedoeling dat het een middel is om hem te vernederen, en hem waakzamer te maken tegen zonde in de toekomst.

Dan zegt de Heere tot hem: "Uw boosheid zal u kastijden, en uw afkeringen zullen u straffen: weet dan en zie dat het kwaad en bitter is, dat gij den Heere uwen God verlaat en Mijn vreze niet bij u is, spreekt de Heere, de Heere der heerscharen." En op een andere plaats: "Wat vrucht dan had gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt? Want het einde derzelve is de dood." Daardoor wordt de ziel gebracht tot berouw en tot het besluit van Israël: "Ik zal heengaan en keren weder tot mijn vorige man, want toen was het mij beter dan nu," Hosea 2:6. Deze mensen die bankroet zijn nemen, door de kracht van de Heere, een besluit, dat, indien zij hersteld mogen worden in hun vorige toestand, zij beter zullen letten op de weldaden van God.

III. Ik zal wat vertellen over de pleitgrond: "Doe het om Uws Naams wil."

Dit gebed houdt twee zaken in:

1. Dat wij bij Hem moeten pleiten in de Naam van Christus.

Wanneer de schuld ons in het gezicht staart dan moeten wij tot God opzien door het voorhangsel van Christus' vlees. Een schuldig geweten stelt aan de zondaar voor een God, gewapend met wraak. Het zal dan wijsheid in de zondaar zijn, om met Israël te verlangen, dat er een Middelaar tussen hen stapt. "En al het volk zag de donderen en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en de rokende berg; toen het volk zulks zag, weken zij af en stonden van verre, en zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij

zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!" Exodus 20:18 en 19.

Wanneer de bloedwreker ons achtervolgt, laten wij dan vluchten tot de vrijstad. Wanneer wij moeten verschijnen voor God, laten wij dan Christus omhelzen met de armen van het geloof. Het was de gewoonte in Epirus, als iemand een gunst wilde vragen van zijn vorst, dat hij eerst de zoon van de koning in zijn armen nam. Dit is de wijze in het hemels hof. Dit is een veilige en zekere weg, want in Hem is de Vader bevredigd, en wij zullen ontvangen worden en aangenaam zijn in de Geliefde.

2. Wij moeten bij Hem pleiten op grond van Zijn heerlijkheid. God verheerlijkt Zichzelf zeer in het straffen van zonde, maar Hij verheerlijkt Zich meer in het vergeven van zonde. God is teer over Zijn eigen heerlijkheid, en dat behoren wij ook te zijn. De Heere leert ons bidden: "Want Uw is de heerlijkheid." Wanneer God hoort, zo dalen de weldaden op ons neer en de heerlijkheid op Hem. Wij moeten van Zijn heerlijkheid gebruik maken als een pleitgrond van verhooring. Bovendien maakt deze wijze van pleiten de ziel leeg van alle vertrouwen op zich zelf en geeft heerlijkheid aan God.

TOEPASSING

Wij, en bijzonder zij, die een voornemen hebben te zitten aan de tafel van de Heere, mogen hier onze ziekte en onze genezing zien. De zonden van hen, die God niet zoeken, kunnen niet tegen hen getuigen voor de troon, omdat zij daar niet komen. Maar voor de vierschaar zullen zij getuigen, want daar moeten zij verschijnen. Wij zien dan in onze tekst, in het ernstig gebed dat daarin wordt uitgesproken, onze ziekte en het geneesmiddel. Indien wij een klein beetje letten op ons geweten, dan zullen wij daar een rechterstoel vinden en onze zonden, die tegen ons getuigen.

Wat betekent anders die schrik en die neerslachtigheid, waardoor soms belijders worden overvallen op het horen van ernstige gevaren, die naderen? Waardoor wordt anders de angst en schrik veroorzaakt, dan door de boodschap, dat de Bruidegom komt en dat zij niet gereed zijn uit te gaan en Hem te ontmoeten? Het volk van God is wel eens blij geweest van het horen van deze tijding, maar een schuldig geweten geeft geen blijdschap, maar angst.

Van waar komt anders die angst, om de Heere niet te zullen vinden in het doen van Gods instellingen? De ziel is bang dat alles verkeerd gaat, dat de Heere hen de rug toekent en niet het gezicht, en dat zij een oordeel zal vinden in plaats van een zegen. Door welke schuld worden deze angsten opgewekt? Nu, ik zal op enkele bijzondere zonden de aandacht vestigen, die klaar staan, ons in het gezicht te staren, wanneer wij ons tot God willen wenden.

1. Wij zullen in de eerste plaats noemen ons onwaardig avondmaal houden, waaraan wij bij vroegere gelegenheden schuldig stonden.

Hebben wij de heilige dingen van God niet aangeraakt met onreine handen? Hebben wij de Gods instellingen niet ontheiligd, door er ons overhaast en onbezonnen toe te begeven? Geen wonder, dat dit nu tegen ons getuigt en ons vertrouwen op God daardoor zeer wordt geschaad.

2. De zonde van een verwijderd leven, ver van God, zonder ernstige pogingen te ondernemen, gemeenschap met God te onderhouden in onze dagelijkse wandel.

Deze verwijdering mag ons, in het naderen tot God bij plechtige gelegenheden, hetzelfde onthaal doen vinden, dat God gaf aan de Israëlieten, toen Hij tot hen zeide: "Gaat henen en roept tot de goden, die gij verkoren hebt; laat u die verlossen ten tijde uwer benauwdheid!" Zij, die meer een wandel hebben, waarin zij zich dagelijks proberen zich voor te bereiden om God te ontmoeten, zullen minder moeite en werk hebben tot voorbereiding, dan anderen. Maar het is een droevig verwijt voor de ziel om te moeten denken: 'nu behoor ik toegang tot God te zoeken in deze plechtige instelling (Heilig Avondmaal), maar helaas, ik heb de voorbereiding verwaarloosd, toen ik het had moeten doen. Zal de Heere mij nu de toegang geven, zal Hij antwoorden, wanneer ik tot Hem roep?'

3. Dan moeten wij de zonde noemen waardoor de waarheid is onteerd, en waardoor wij de vijanden gelegenheid hebben gegeven tot lastering.

Zo was Davids zonde steeds voor hem. Geen wonder, dat de ziel in zo een geval bang is met het volk van de Heere aan Zijn tafel te zitten, opdat de Heere niet getergd worde een oordeel over haar te brengen. De ziel is bang voor zo een oordeel, wanneer ze onder indruk leeft, dat zij tegen Gods eer gezondigd heeft, en Hij zeker Zijn eer zal zoeken.

4. Een andere overtreding, die ons in het gezicht zal staren, is het terugvallen in zonden, die wij verlaten hadden en waartegen wij ons door beloften hadden verbonden, waarin wij besloten hadden, niet weer van achter de Heere af te keren.

Het geweten mag tegen sommigen van ons zeggen, dat wij met de hond tot zijn uitbraaksel zijn teruggekeerd. Afwijkingen staarden hen in het gezicht, volgens de tekst, en schokten hun vertrouwen op God. Afwijkingen tergen God in Zijn aangezicht. Geen wonder dan, dat het gevoel daarvan de ziel doet beven in het naderen tot God.

5. Ook getuigt het tegen de mens, dat hij toegang tot God heeft gehad en er geen gebruik van heeft gemaakt om er in door te gaan.

Het volk komt soms zeer moeilijk en met grote inspanning tot gemeenschap met God en in Zijn nabijheid. Maar wanneer zij het verkregen hebben, hoe gemakkelijk laten zij het vaak los. "Een bedrieger zal zijn jachtvangst niet braden, maar het kostelijk goed des mensen is des vlijtigen." Geen wonder dat zij kennis maken met bestrijdingen, die hen doen wankelen. "Ben Ik Israël een woestijn geweest, of een land der uiterste donkerheid? Waarom zegt dan Mijn volk: Wij zijn heren, wij zullen niet meer tot U komen?"

6. Ook zal huidige ongeschiktheid van de ziel voor het Heilig Avondmaal, waartoe wij worden geroepen, tegen ons getuigen.

Heilige instellingen vereisen bijzondere voorbereiding. Onze lampen moeten branden wanneer de Bruidegom komt. Maar het valt te vrezen dat velen onder ons daar ver vandaan zijn. Hoe kan een dode en doffe gemoedsgesteldheid anders doen, dan kwade tijdingen tot ons brengen, en kwaad over ons profeteren?

7. Onze zondige aard, de bron en oorsprong van alle zonden, getuigt tegen ons.

"Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen?" In deze woorden wordt gezegd, dat er een totaal zondige neiging in de ziel is, om steeds af te wijken. De zondige aard maakt ons voortdurend ongeschikt voor de gemeenschap met het geestelijk lichaam van Christus en voor alle plichten. Dit start

hen dikwijls in het gezicht en het is een oorzaak van verberging van het aanschijn van de Heere.

Maar wat zal een zondaar doen, die gewaar wordt dat deze en dergelijke zonden tegen hem getuigen en die zijn vertrouwen op God wegnemen?

- U moet het niet opgeven, maar u moet pleiten in spijt van alle deze bezwaren. Satan probeert de overhand te krijgen. Maar ik bid u, zie uw nood! U moet ontferming vinden en u kunt Gods gunst niet missen. Daarom moet u met uzelf redeneren zoals de melaatsen aan de poort van Samaria, die zeiden: "Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen zo is de honger in de stad en wij zullen daar sterven en indien wij hier blijven wij zullen ook sterven." Kom tot het edele besluit van Esther en zeg: "Ik moet tot de koning gaan. Wanneer ik dan omkom, zo kom ik om."
- Kom met pleitredenen als in de tekst. Pleit bij God en zeg: "Doe het om Uws Naams wil." U zult bevinden, dat Hij genadig is; Erken dat u de geringste gunst onwaardig bent, dat u verdient om tot een voorbeeld van Zijn wraak gesteld te worden. U moet aanhouden en doorgaan in het pleiten, of God het wil doen om Zijn Naams wil. Geef uzelf weg aan de Heere Jezus Christus, ontvang Hem, omdat Hij Zich aan u aanbiedt.
- Pleit op het lijden van Christus en op Zijn voldoening tot rechtvaardigheid. Pleit op de genoegzaamheid van Zijn verdienste, waardoor Hij in staat en bekwaam is te redden, waar het bij mensen onmogelijk is. Het doel van Zijn lijden was zondars te redden, ja de grootste zondaren. Zie op de vrucht van Zijn lijden. Werp uw ziel op Christus, vastbesloten, dat indien u moet omkomen, u wilt omkomen aan Zijn voetbank. Daar zult u een antwoord ontvangen op alle bezwaren, die uw geweten en de wet tegen u kunnen inbrengen.
- Pleit op vrije genade en ontferming. "Als nu de Heere voor zijn aangezicht voorbijging, zo riep hij: Heere, Heere God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, die de ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft." De zon schijnt zonder loon te ontvangen. Zo is God is genadig voor zondaren, omdat Hij genadig *wil* zijn. Zijn onze zonden groot, de genade zal des te meer overvloedig en heerlijk zijn, wanneer wij vergeving ontvangen. Waarvoor is vrije genade anders geopenbaard, dan om meegedeeld te worden? Diepte van ellende is de meest geschikte toestand om voorzien te worden met rijkdommen van genade. Dit pleiten is aangenaam bij God. "De Heere heeft een welgevallen aan degenen, die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen."
- Pleit op de heerlijkheid van Zijn Naam in de wereld. "Wat zult gij dan Uw grote naam doen?" Jozua 7:9. U bent geroepen tot verheerlijking van Zijn naam. U kunt niet staan zonder Zijn hulp en indien u valt, zo zal Zijn naam onteerd worden. Indien u toegang tot Hem krijgt en gemeenschap met Hem, zo zult u leven. Indien Hij de invloeden van Zijn Geest neer zendt, zo zult u veel vrucht dragen en Hij zal verheerlijkt worden. Indien u Zijn invloeden niet ontvangt, zo zult u verdorde en uitgedroogde schepsels zijn en God zal Zijn eer niet uit u ontvangen.
- Pleit op Zijn Woord. Zeg: "Heere, Gij hebt vanwege Uw ganse naam Uw woord groot gemaakt." Alle mensen zijn leugenaars, maar Hij is getrouw en kan Zichzelf niet verloochenen. God laat voor een periode een belofte onvervuld, maar in tijd van nood schenkt Hij, wat Hij beloofd heeft. In tijd van nood leert de ziel pleiten op de belofte en zegt als Thamar tot Juda: "Beken toch, wiens deze zegelring en deze snoeren en deze staf zijn," Genesis 38:25. Toen Jakob in benauwdheid was,

pleitte hij op de belofte en zeide: "Gij hebt immers gezegd: Ik zal gewisselijk bij u weldoen," Genesis 32:12.

Als u zegt: *De beloften komen mij niet toe.*

Dan antwoord ik u:

Leg uw hand op Christus, zoals Hij vrij wordt aangeboden, en wees dan zeker dat alle beloften de uwe zijn, want "zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons."

Amen.

2. De gelukkige verwachting van de bruid

Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether. Hooglied 2:7.

In deze woorden hoort u het gebed van een begenadigde ziel met het oog op de tijd die zij nog in deze wereld moet blijven, voor zij zal worden geroepen om de andere wereld binnen te treden. Wij kunnen hier een inzicht krijgen in de genade van de gelovige terwijl hij op de reis is, totdat hij daar zal komen, waar niets de gemeenschap met God meer zal verbreken. Het zou een goed voorteken van een vriendelijke ontvangst door Christus in de toekomstige wereld zijn, als wij nu met ons hele hart uitroepen: *"Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether."*

Wij bemerken hier het verband tussen deze woorden en die in het voorgaande vers: "Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijne." Hieruit blijkt dat in de woorden: "Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden," het verlangen van een ziel, die wezenlijk met Christus is getrouwd, wordt uitgesproken. Zij heeft een gevoel van de onverbreekelijke huwelijksband, en zij spreekt daarop haar verwachting uit. De bruid van Christus kent zichzelf als iemand, die getrouwd is met een man, die zij hartelijk liefheeft, maar die nog niet gereed is haar thuis te halen. Daarom verlangt zij, dat zolang zij nog niet thuis gehaald wordt, hij niet als een vreemdeling aan haar wil zijn, maar haar de troost van Zijn aanwezigheid wil schenken, zoveel als de omstandigheden zullen toelaten. Daarbij geeft zij te kennen dat zij de troost in haar leven van niemand anders verlangt dan van hem, hetzij hij aan- of afwezig is.

In onze tekstwoorden beschouwen wij de gelukkige verwachting waarin de bruid van Christus leeft. Zij drukt die uit in twee dingen: "Het aanbreken van de dag", en "Het wegvlieden van de schaduwen." Met de dag wordt bedoeld de dag der eeuwigheid, die in de toekomstige wereld zal aanbreken, door het licht van de heerlijkheid dat zal opgaan voor hen die in de tijd aan Christus ondertrouwd zijn.

In de woorden van de bruid zijn twee dingen te onderscheiden.

* Ten eerste, dat zij op haar levenstijd in deze wereld zag als op een tijd van nachtelijke duisternis.

Waarom zou zij anders uitzien naar het aanbreken van de dag? In die nachttijd waren voor haar vele schaduwen, donkere en duistere zaken, waarin zij slechts een onduidelijk inzicht had. Waarom zou zij anders begeren dat de schaduwen wegvloeden? Het was haar hier als iemand die 's nachts reist, in een bergachtig landschap of door donkere wouden. Was de nacht niet altijd donker, toch was het nachtelijk duister niet te vergelijken bij het heldere daglicht. De schaduwen die op haar weg geworpen werden door de bergen en wouden, waren oorzaak dat zij dikwijls een duister en somber pad moest gaan. Hoewel overigens haar weg niet totaal duister was, was toch het licht maar zwak. Zo is de reis van een gelovige door deze naar de toekomstige wereld.

* Ten tweede. De bruid verklaart hier, dat zij geloofde en verwachtte, dat de nacht niet altijd zou duren, en dat de schaduwen ten laatste zouden verdwijnen. Zij zag uit naar

het aanbreken van de dag en naar het leven des Geestes dat zij verwachtte. Hoe doods en stil de nacht ook kan zijn, met het aanbreken van de dag steekt er gewoonlijk een bries op, zodat tegelijkertijd de sombere stilte van de nacht en de schaduwen worden verdreven. Dat blazen van de wind ziet op de uitgang van de Geest van Christus op de gelovige. Bij het aanbreken van de dag in de andere wereld zal de gelovige de volle mededeling van de invloeden van Gods Geest hebben. Daar zullen alle schaduwen, die nu het licht aan hem onttrekken, in één ogenblik wegvlieden.

De ziel van de bruid verlangt en hijgt naar de komst van die gewenste dag, wanneer zij gemeenschap met Christus, haar Heere en Man, zal hebben. Zij wil niet terugkeren naar haar vorige minnaars, en zij wil zich daarmee niet troosten, maar zij ziet uit naar de dag waarop haar Man haar thuis zal halen. Nee, nu zij met Hem is ondertrouwd, zijn haar ogen gesloten voor alle anderen, en haar ogen zijn alleen op Hem geslagen. *"Keer om, mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether."*

Haar wens dat haar Bruidegom zal omkeren, is te verklaren uit twee verlangens in haar.

- Ten eerste. De bruid verlangt dat Hij Zijn aangezicht tot haar zal wenden. Dit houdt in
  - dat Zijn aangezicht van haar afgewend was, als een teken van Zijn ongenoegen jegens haar. Dit is menigmaal het deel van Gods kinderen in deze wereld.
  - Vervolgens mogen wij in dit geval besluiten, dat haar hart op Hem, als haar Liefste, gezet was, en dat haar ogen op Hem geslagen waren, begerende dat Zijn aangezicht weer tot haar gewend mocht worden.
  - In de derde plaats is uit haar woorden op te maken, dat zij graag Zijn aangezicht weer zou zien, nadat het aan haar blik onttrokken was. *Keer u om tot mij, opdat ik U mag aanschouwen met blijdschap.*
- Ten tweede. De bruid verlangt naar Zijn nabijheid, en naar de betoning van Zijn liefde. *"Word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether." Haast U tot mij te komen.* Bij het vragen om een spoedige ontmoeting, durft zij niet de nadruk te leggen op haar genegenheid tot Hem, maar op Zijn genegenheid tot haar, uit vrije genade. Zij vraagt om Zijn genade, om te komen over de bergen die tussen hen in waren. Zij begeert dat Zijn komst zal zijn met spoed, zoals een jong hert zich haast naar zijn gezelschap, op de bergen van Bether.

Wij zullen drieërlei leer trekken uit de tekstwoorden die wij verklaard hebben.

- I. Een ziel die wezenlijk aan Christus ondertrouwd is, zal vanaf de dag der ondertrouw, op de levensjijd in de wereld zien als op een nachttijd, een tijd van schaduwen, gelijk het inderdaad is.
- II. Voor hen die waarlijk aan Christus ondertrouwd zijn, zal de dag in de toekomstige wereld aanbreken, en de schaduwen zullen vlieden; en zij behoren in de voortdurende verwachting daarvan te leven.
- III. Het moet de grote zorg zijn van hen die aan Christus ondertrouwd zijn, dat Hij tijdens hun nachtreis door deze wereld mag omkeren en tot hen komen, tot de dag aanbreekt en de schaduwen vlieden, en zij tot Hem zullen gaan in de andere wereld.
Ik zal in die volgorde van elk van deze zaken spreken.

I. Een ziel die eens wezenlijk aan Christus ondertrouwd is, zal vanaf dat ogenblik op

de levenstijd in de wereld zien als op een nachttijd, een tijd van schaduwen, gelijk het tijdelijk leven inderdaad voor de gelovige is.

Ik zal uit deze stelling aantonen:

1. In welk opzicht de levenstijd der heiligen in deze wereld een nachttijd is.
2. Waarom de ziel die eens aan Christus ondertrouwd is, op haar levenstijd in deze wereld ziet als op een nachttijd.
3. Om welke reden zulk een ziel terecht haar leven beziet als een nachttijd, een tijd van schaduwen.

1. In welk opzicht is de levenstijd der heiligen in deze wereld een nachttijd?

Ten eerste willen wij vooropstellen, dat het leven van een kind van God in deze wereld een dagtijd is, in vergelijking met de tijd toen het leefde in zijn natuurstaat. De apostel zegt: "Gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere," Ef. 5 : 8. Toen zij in de staat der natuur leefden, waren zij in een middernachtelijke duisternis, het was zwart en donker rondom hen. Maar toen zij verenigd werden met Christus, kwam er een einde aan de natuurlijke staat, en de dag van genade is over hen opgegaan. En dat is zulk een dag, dat er nooit een andere nacht op zal volgen.

Ten tweede willen wij er op wijzen, dat het leven van een begenadigd mens hier op aarde slechts een nachttijd is in vergelijking met zijn staat in de toekomstige wereld. Wanneer hij daar binnen zal treden, zal er een dag van heerlijkheid voor hem aanbreeken, die zover alles wat hij ooit gezien heeft zal overtreffen, dat hij zal menen nooit eerder licht gezien te hebben. De natuurlijke mens verkeert in een zwarte en donkere nacht, en de heiligen in deze wereld wandelen in de nacht bij maanlicht, dat door wolken wordt onderschept. Maar de heiligen zullen in de toekomstige wereld in het volle daglicht leven.

2. Wij zullen nu aantonen, waarom de ziel die eens aan Christus ondertrouwd is, op haar levenstijd in deze wereld ziet als op een nachttijd.

De eerste reden is, dat de ziel door wedergeboorte een nieuw en liefelijk licht heeft ontvangen, hetwelk zij vroeger miste. Het kan zwak zijn, maar een wedergeboren ziel kan toch zeggen, gelijk de blinde man die door Christus genezen werd: "Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie," Johannes 9 : 25. Zij zien nu op de zonde, op Christus en op de andere wereld, op een wijze die zij eertijds niet kenden. Vreemdelingen van Christus zijn gelijk aan blinde mensen, voor wie de nacht en de dag gelijk zijn. Doch zij die eens aan Christus ondertrouwd zijn, zijn gelijk aan hem die zeide: "Ik zie mensen als bomen wandelen," Markus 8 : 24. Zij zien, maar zij worden gewaar, dat zij niet duidelijk zien, en daarom komen zij tot het besluit, dat het nacht voor hen is.

De tweede reden is, dat de zon van de wereld ondergaat voor hen, die door Christus ondertrouwd worden. Hoe lief de wereld hen ook had, toen zij nog in natuurstaat verkeerden, nochtans begint de wereld hen te haten wanneer zij overgaan in de staat der genade. Christus heeft gezegd: "Omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld," Joh. 15 : 19. De wereld met al haar heerlijkheid verliest haar luister en schoonheid in hun ogen, en al haar begeerlijke dingen worden dof en zwart in hun ogen. Zij zien nu de wereld anders dan vroeger. Het opzichtig kleed van de wereld verliest zijn aantrekkelijkheid voor de gelovigen. Voor hen gaat haar gedaante voorbij. Paulus roemt in het kruis van Christus, en zegt: "Door hetwelk de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld," Gal. 6 : 14.

De derde reden is, dat, zolang de rechtvaardigen op aarde zijn, de Zon der gerechtigheid in bepaalde mate voor hen verborgen is, hoewel er enige lichtstralen op hen vallen, welke zij waarnemen door geloof. "In dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde," 1 Petrus 1 : 8. In het Noorden van Schotland verdwijnt de zon ongeveer te middernacht uit het gezicht. Evenwel ziet men zekere lichtstralen, die de nacht verlichten. Zo is Jezus voor de gelovigen, die met Hem in een geestelijk huwelijk verenigd zijn. Hij is opgevaren ten hemel, en daar is Hij verborgen voor hun ogen, hoewel Hij openbaar is aan hun geloof. Toen Jakob met Lea trouwde, kreeg hij geen duidelijk gezicht op haar, dan in de morgen. Zo zal ook de gelovige ziel die aan Christus ondertrouwd is, geen volmaakt gezicht op Hem hebben, voor dat de dag der eeuwigheid aanbreekt.

De vierde reden is, dat de schoonheid van het licht dat hun verschenen is, hen doet verlangen naar de volmaaktheid van dat licht. Het gaat hen als iemand, die bij een zwak licht een schoon voorwerp ontdekt, en een helder licht begeert om het ten volle te beschouwen. Zo zal ook een ziel, die zoveel van Christus' uitnemendheid heeft gezien, als genoeg was om haar aan Hem te verbinden, verlangen naar een volkomen gezicht op Zijn schoonheid. Omdat het licht dat zij op aarde hebben daartoe niet genoegzaam is, besluiten zij dat het nog nacht voor hen is.

3. Ik zal nu aantonen, op welke gronden de gelovigen terecht hun leven bezien als een nachttijd, een tijd van schaduwen.

- (1) Zij zien hun levenstijd terecht als een nachttijd. Het is een tijd van veel duisternis voor hen. Zij zien slechts door een spiegel in een duistere rede, 1 Kor. 13 : 12. Hoewel ijdele mensen mogen pochen op hun kennis, zullen nochtans oprechte christenen gedurig treuren over hun onwetendheid en zwakheid in de geestelijke verborgenheden. Hoe verlicht het natuurlijk verstand van ongelovigen soms kan zijn, en hoezeer zij zich daarop ook beroemen, zo zijn ernstige christenen altijd gedrukt onder een besef van hun onvolmaaktheid en zwakheid, en van veel duisternis. Daarom is het hun onmogelijk, hun leven anders te beschouwen dan een nachttijd.
- (2) Het is nacht, wanneer de wilde beesten uit hun holen komen en rondzwerven. Welk een gehuil en gejammer van helse geesten, van duivels en goddelozen doen in de duisternis van dit leven de harten der gelovigen beven! Het reizen door deze wereld is hun dikwijls even onaangenaam als het reizen bij nacht door een huilende wildernis. En niet alleen dat, maar zij zijn dikwijls in gevaar van ver-slonden te worden, daar de duivel rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden. Geen wonder dat zij verlangen naar het aanbreken van de dag, wanneer deze wilde beesten in hun hol zullen worden opgesloten, en hun voor eeuwig het zwijgen zal worden opgelegd.
- (3) De nacht is een tijd waarin zij een neiging hebben tot slapen en tot traagheid. De gehele onwedergeboren wereld is rondom hen vast in slaap, en zal niet ontwaken. En zijzelf hebben een voortdurende worsteling om hun ogen open te houden. Indien het dag voor hen was, zo konden zij zich tot hun dagelijks werk begeven. Maar het is nacht, en zij hebben moeite één uur te waken.
- (4) Zij zien met recht op hun leven als op een nacht van schaduwen, want er zijn veel dingen die het licht aan hen onttrekken. Schaduwen in de nacht worden veroorzaakt door een huis of een berg, die het licht van maan of sterren onderscheppen. Zo is het met Gods volk in de wereld. Er zijn vele dingen die het

licht van Gods aangezicht verbergen, zodat het niet op hen schijnt. Als gevolg van deze tussenkomende hindernissen kunnen zij op aarde dat licht van kennis en vertroosting niet hebben, zoals zij het graag zouden ontvangen.

- (5) Het is een tijd waarin zij iets van dat kostelijk licht hebben gehad, maar slechts zwak en vermengd met veel duisternis. Waar geen licht is, daar kan geen schaduw zijn. Zo is het met natuurlijke mensen. Er is geen licht in hen. Omdat "zij niet spreken naar dit woord, zo zal het zijn dat zij geen dageraad zullen hebben," Jes. 8:20. Doch zielen welke aan Christus ondertrouwd zijn hebben het licht van genade, hetwelk echter slechts zwak is in vergelijking met het licht der heerlijkheid.
- (6) Het is een tijd, waarin hun licht en kennis slechts kleine en donkere bevattingen hebben van de toekomstige wereld en van de rijkdommen van Zijn koninkrijk. Zo geeft de schaduw van een huis in de nacht een beeld, doch slechts duister en niet volledig. Zo is het beeld van een mens in een spiegel slechts onvolmaakt, en niet te vergelijken bij het zien van aangezicht tot aangezicht. Zo hebben wij een schaduw van Christus in het Evangelie, in het Woord, in de sacramenten. Maar daarin wordt Zijn beeld en de zaligheid in Zijn koninkrijk slechts schaduwachtig en duister aan ons voorgesteld, zodat de gelovigen eens zullen zeggen, dat de helft hun niet werd aangezegd. Het is hen alsof zij een schoon schilderij zien, maar zij verlangen om de zaak zelf te mogen aanschouwen. Aldus doet een gezicht op Christus door deze schaduwen. Het doet hen verlangen naar het aanbreken van de dag, en naar 't vlieden van de schaduwen, opdat zij Hem mogen zien van aangezicht tot aangezicht.

Eerste gebruik van deze leer tot lering.

Is de tijd van dit leven inderdaad een nacht, een tijd van schaduwen, voor hen die aan Christus zijn ondertrouwd, willen wij opmerken, dat het niet goed staat met hen, voor wie het leven in deze wereld zo een aangename tijd is, dat zij niets beters wensen. Indien het voortdurend zo met u is, dan bent u niet waarlijk aan Christus ondertrouwd. U leeft nog in uw natuurlijke blindheid, daar dag en nacht hetzelfde voor u zijn. De dag van genade is niet over u opgegaan. En indien het slechts tijdelijk zo bij u is, dan kunt u er van verzekerd zijn, dat uw ziel buiten het spoor is geraakt en dat de genade van God in u onder een wolk is gekomen.

Indien het zo met u staat, dan is de tijd van dit leven een gevaarvolle tijd, zelfs voor hen die aan Christus zijn ondertrouwd. Zij hebben nodig op de wacht te staan, "elk hebbende zijn zwaard aan zijn heup, vanwege de schrik des nachts," Hoogl. 3:8. Zij zijn in gevaar van zonden, strikken en verzoeking. Want het is een tijd waarin de briesende leeuw rondgaat. Dit maakte Paulus ijverig over de Korinthiërs met een ijver Gods. "Want," zegt hij "ik heb ulieden toebereid om u als een reine maagd aan één Man voor te stellen, namelijk aan Christus," 2 Kor. 11:2. Maar hij vreest, "dat enigszins gelijk de slang Eva door haar arglistigheid bedrogen heeft, also hun zinnen bedorven worden, om af te wijken van de eenvoudigheid die in Christus is." Dit gevaar bedreigde de gemeente in de nachttijd van dit leven. Daarom moesten zij de wacht waarnemen, zolang tot de dag aanbrak, want dan zou het gevaar voorbij zijn.

Het leven van de christen in deze wereld is een eenzaam en moeizaam leven. De reizigers naar Sion verkeren onder nachtschaduwen. Indien iemand bij dag reist, zal hij gemakkelijk gezelschap vinden, want dan is iedereen in beweging. Op de weg naar het verderf loopt een grote menigte. Dit is de vleselijke wereld, die genoeglijk doorwandelt want de zon van deze wereld beschijnt hen. Maar hun nacht komt in de

toekomstige wereld. Maar het reizen bij nacht is gewoonlijk een eenzame reis, en daarom wandelen slechts weinigen op de weg des levens. "Want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden," Matth. 7:14. De psalmdichter spreekt over zijn eenzaamheid en zegt: "Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernissen. Ik waak en ben geworden als een eenzame mus op het dak," Ps. 102:7, 8. Want het is hier nacht voor hen, maar in de andere wereld zal de dag voor hen aanbreken. De eenzaamheid en de duisternis maakt het voor hen een moeizame reis. Maar het is zo voor hen bepaald, want zij moeten deze weg door de wildernis lopen tot hun oefening en beproeving.

Er is in het leven van de christen een viervoudige geoorloofde vermoeidheid, die de Heere hem niet verwijt. Het zijn vermoeidheden, die hem dikwijls doen vragen: "Wachter, wat is er van de nacht?" Jes. 21 : 11.

1. Het is een vermoeid zijn van een zondige wereld, van een wereld die in het boze ligt. Ps. 120:5 geeft er de volgende beschrijving van: "O wee mij dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars woon!" God Zelf is vermoeid van hun hardnekkige onboetvaardigheid, van hun vleselijk leven, van hun goddeloosheid en sleurdienst. Het is de aard van Gods volk vermoeid te zijn van het gezelschap dat hun God vermoeit. Zij verlangen naar de dag waarop zij er voor goed van verlost zullen zijn.
2. Het is een vermoeidheid van een boos hart, van het lichaam van zonde en dood. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Rom. 7 : 24. God heeft de zonde in hen doen overblijven tot hun oefening en beproeving, zoals Hij Kanaänieten in het land liet. Maar de zonde is niet in hen gelaten met de bedoeling dat zij er een verbond mee zouden maken, maar opdat zij er tegen zouden strijden. De kinderen Gods zijn vermoeid van de vijanden, en zij verlangen naar de dag waarop zij voor altijd van hen zullen verlost zijn. Zij slaan nooit een vermoeide blik omhoog vanwege de zonde, of de Heere ziet ze met een vriendelijk oog aan.
3. Zij zijn vermoeid van hun reis en worsteling, en verlangen thuis te mogen komen in Immanuëls land, waar geen nacht meer zal zijn, maar een eeuwige dag. "Want ook wij die in deze tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde," 2 Kor. 5 : 4. "En niet alleen dit, maar ook wijzelfen die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, zeg ik, zuchten in onszelfen, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam," Rom. 8 : 23. Inderdaad, de Heere maakt de reis door deze wereld moeilijk voor Zijn volk, opdat zij zullen verlangen thuis te komen.
4. Zij zien vermoeid uit naar des Heeren genadige bezoeken aan hun ziel, terwijl zij nog op aarde zijn. "Mijn ziel wacht op den Heere, meer dan de wachters op de morgen, de wachters op de morgen," Ps. 130 : 6. Hoe bewogen roept de bruid om die bezoeken in onze tekstwoorden. Het is een kwaad teken in een Christen, dat, wanneer zijn Heere is weggegaan, hij er niet bekommerd over is, en wanneer zijn gemeenschap met God is afgebroken, hij toch rustig. Het is niet vreemd dat er vele verwisselingen in het leven van een christen in deze wereld zijn. De verwisseling overvalt hem meestal plotseling, want hij reist in een nacht, een nacht van schaduwen. Er is niets méér vast dan de staat van een christen, maar er is niets méér veranderlijk dan zijn gesteldheid. Hij kan goedsmoeds wandelen bij het

maanlicht, en zijn lied zingen in de nacht, totdat hij in een sombere, schaduwachtige vallei komt, of de heuvel bedekt wordt met wolken of dat hij in een mist tastende, zijn weg moet zoeken. Doch hij raakt door de vallei heen, of de wolken verdwijnen, of de mist trekt op, en hij haalt weer ruimer adem. Zo wisselen verschillende toestanden en gesteldheden elkander af, totdat de dag aanbreekt en de schaduwen vlieden.

Tweede gebruik tot onderzoek.

Laten wij gebruik maken van deze leer, en laten wij onderzoeken of wij waarlijk aan Christus ondertrouwd zijn, of niet. Indien het wèl zo is, zo zult gij uw leven in deze wereld zien als een nachttijd.

1. Uw vroegere waardering van de wereld zal weggezonden zijn, en uw liefde tot haar zal veranderd zijn in een heilige verachting en verwaarlozing van de wereld. Zij is niet te vergelijken met Christus uw Man, en met Zijn koninkrijk in de toekomstige wereld. Voor u zal de zwartheid van de nacht op de wereld neergestreken zijn, zelfs wanneer zij zich vertoont in de meest sierlijke kleding van voordelen, vermaken en eer. U zult dan op haar schaduw zien, die veel van de heerlijkheid van de Bruidegom voor u verdonkert. Daarom zult u niet ophouden er tegen te strijden, als tegen iets dat zich stelt tussen de Zon der gerechtigheid en u, en dat een verduistering van het licht van Zijn aangezicht veroorzaakt.
2. Indien gij aan Christus ondertrouwd zijt, zo zal uw achting voor Hem alles te boven gaan. Uw liefde tot Hem zal een allesovertreffende liefde zijn, ver boven uw liefde tot alle andere personen en zaken. Een vrouw die ondoordacht een huwelijk aangaat, zal waarschijnlijk later iets in haar man ontdekken, waarom zij hem veracht, en zij zal een ander boven hem kiezen. Zo zijn zij, die haastig en niet bedaard tot Christus zijn gekomen, terwijl zij nooit gezegend waren met een zaligmakende ontdekking van Hem aan hun ziel door Gods Geest. Zij zijn geneigd berouw te krijgen, en terug te keren tot de vleespotten van Egypte. Maar een ziel die eens waarlijk aan Christus ondertrouwd is, zal voortaan haar ogen sluiten voor al Zijn mededingers, daar zij geen ander ziet die zo schoon is als Hij. "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde," Psalm 73 : 25.
3. Zij die aan Christus ondertrouwd zijn, kunnen alleen daglicht verwachten in de toekomstige wereld, hoe helder de zon ook in deze wereld schijnt. *Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden.* Hun voornaamste zorg is, voorbereid te worden om eens het eeuwig licht in de hemel te mogen aanschouwen. Zij zullen door deze wereld reizen als op een nachtelijke tocht. Zij zullen het oog gevestigd hebben op de toekomstige wereld, verlangende en uitziende naar het aanbreken van de dag die daar zal zijn.

Onze tekst bevat een wachtwoord voor allen die belijden dat hun ziel aan Christus ondertrouwd is. Het is nachttijd. Daarom,

1. Pas op dat u niet in slaap valt. Wacht u van vleeselijke rust, wat een bed is dat door de duivel is bereid. Het is een gevaarlijk bed, daar het zacht is. Hoe zachter hoe gevaarlijker. Satan spreidde het voor David, en daar bezoedelde hij zich met overspel en moord. En Petrus bezondigde zich daar aan verloochening van zijn Heere en Meester. Want er zijn slechts weinigen, die zoveel genade ontvangen dat zij in zo'n geval opstaan en gereinigd worden, gelijk deze twee uitstekende heiligen. Mensen zijn geneigd in slaap te vallen na een goed maal. Wijze maagden kunnen zowel als dwaze maagden door slaap overvallen worden.
2. Zoekt bewaard te worden voor dromen. Het gehele leven van sommigen is een

aanhoudende droom of een voortdurend bedrog, waaruit zij niet ontwaken dan wanneer er geen hoop of hulp meer is. Zij voeden zich met as. Een bedrogen hart heeft hen afgeleid, en zij kunnen hun ziel niet verlossen noch zeggen: *is er geen leugen in onze rechterhand?* Ook Gods kinderen zijn in gevaar in hun nachttijd in slaap te vallen, en aan het dromen te raken. David droomde van gouden bergen in deze wereld, en Petrus van volmaakte veiligheid, terwijl satan een strik voor hen spon, en zocht hen te ziften. O vrienden, opent uw ogen, staat op uw wacht, weet dat u hier leeft in het hol van de leeuw, en op de bergen der luipaarden. Droomt niet van rust in deze wereld, maar rekent op beproevingen. Droomt niet van veiligheid, maar rekent op strikken en verzoekingingen.

3. Wees op uw hoede voor dwalingen en verkeerde bevattingen. Mensen zijn daartoe geneigd, bijzonder in de nacht. Leeft door geloof, en vertrouwt op uw verstand niet. Beoordeelt alles wat gij in uw weg ontmoet, niet naar uw eigen begrip, maar naar de regel van Gods Woord. Onze ogen zullen ons in de nacht zeer gemakkelijk misleiden. Een stap in de duisternis te doen zal ons moeilijker toeschijnen dan hij werkelijk is. Het mag schijnen, dat er in de weg van uw plicht stenen voor uw voeten liggen, die uw loop zullen belemmeren, terwijl u gewaar wordt dat zij weggewenteld zijn, wanneer ge uw plicht doet. Een struik kan voor een reiziger als een huis lijken, maar als hij er naar toe gaat om te schuilen, zal hij teleurgesteld worden. Zo maken wij vele vergissingen op de nachtelijke tocht. Wij zijn geneigd om in de nacht onze vrienden voor onze vijanden aan te zien, zoals de discipelen deden op de zee. Zo zijn wij ook geneigd te doen met onze kruisen en beproevingen.
4. Ziet toe dat u niet struikelt. Wandelt daarom voorzichtig. Onderhoudt een heilige wantrouwen over uzelf. "Welgelukzalig is de mens die gedurig vreest; maar die zijn hart verhardt, zal in het kwaad vallen," Spr. 28 : 14. Daar de duisternis van de nacht ons bedreigt met strikken en struikelblokken op onze weg, lopen wij gevaar te struikelen. Zo is het ook op uw weg naar de hemel. Petrus viel in een strik op de berg, zowel als in de zaal van de hogepriester. Lot viel in een strik in de spelonk zowel als in Sodom. Neemt dan deze waarschuwing aan: "Zo dan die meent te staan, zie toe dat hij niet valle," 1 Kor. 10 : 12.
5. Geeft niet toe aan ongeduld, waarvoor mensen die in de nacht niet kunnen slapen, open liggen. Wat ook uw moeilijkheden in de wereld zijn, en in welke strijd met het lichaam der zonde gij ook gewikkeld zijt, en hoe sterk ook uw verzoekingingen mogen zijn, wordt er niet zó ongeduldig en vermoeid onder, dat ge uzelf ongeschikt maakt tot verdragen en strijden. Zegt niet het zal nooit dag worden. Gelooft dat de morgen komt, hoewel het nog nacht is.

Derde gebruik tot bewijs

Maak gebruik van onze tekstwoorden, om daaruit een bewijs te vinden dat u werkelijk aan Christus ondertrouwd bent. Zoek dat te doen, door de levenstijd te zien als een nachttijd, een tijd van schaduw.

1. Zoek daarom uw blik te vestigen op de dingen die boven zijn, zoals Paulus deed. Hij zegt: "Dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig," 2 Korinthe 4 : 18. Een aan Christus ondertrouwde ziel beperkt zijn verlangens en verwachtingen niet tot de enge grenzen van de tijd. Gelovigen kunnen niet wensen dat het aardse leven eeuwig zal duren, evenmin als dat zij wensen dat zij een eeuwige nacht op aarde zullen hebben, waarop geen dag zal volgen. Leef dan in verwachting dat de nacht zal eindigen, en dat de dag zal

- aanbreken in de toekomstige wereld.
2. Wees waakzaam en voorzichtig in uw wandel, en toon dat u niet ongevoelig bent voor het gevaar dat u gedurig bedreigt. Reizigers bij nacht zien scherp uit waar zij hun voeten neerzetten, terwijl mensen die bij dag reizen niet zovoorzichtig zijn. Velen die belijden dat zij aan Christus ondertrouwd zijn, geven blijken van hun geveinsdheid door slordigheid en onverschilligheid in hun wandel.
  3. Geef bewijzen van uw ondertrouw door te zien op de vuurkolom die in de nacht licht geeft in deze woestijn. Christus is deze vuurkolom, die de duisternis van de gelovigen in deze wereld verlicht. Hij is de Bruidegom en daarom leidt Hij de ziel. Sla het oog des geloofs op Hem, zolang uw nacht duurt, en laat u door Zijn hand leiden. "Gelijk gij dan Jezus Christus den Heere hebt aangenomen, wandelt also in Hem," Kol. 2 : 6. "Ik ben het licht der wereld, die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben," Joh. 8 : 12.
  4. Ten laatste. Geef bewijzen dat u de bruid van Christus bent door te zingen in de nacht. Onze Heere heeft aan de reizigers op de weg naar Sion toegestaan een lied te zingen, tot hun verkwikking en bemoediging op hun nachtreis door de wildernis. "Daar zal een lofzang bij ulieden zijn, gelijk in de nacht wanneer het feest geheiligd wordt; en blijdschap des harten, gelijk van een die met pijpen wandelt om te komen tot de berg des Heeren, tot de Rotssteen Israëls," Jes. 30 : 29. Zij leren het uit hun Bijbel. "Uw inzetten zijn mij gezongen geweest• ter plaatse mijner vreemdelingschappen," Ps. 119 : 54. Zij zingen in geloof, vertrouwend op de belofte, en zij nemen de gezegende boodschap betreffende de toekomstige wereld aan, waar de dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden. En dit bemoedigt hen in de sombere nacht. Verzuim het niet, opdat van u niet behoeft gezegd te worden: "Maar niemand zegt: Waar is God, mijn Maker, die de psalmen geeft in de nacht?" Job 35: 10. De Heere "ontmoet de vrolijke en die gerechtigheid doet, degenen die Uwer gedenken op Uw wegen," Jes. 64 : 5. De blijdschap des Heeren moet uw sterkte zijn.

Wij willen nu de tweede zaak, die wij hebben genoemd, verhandelen, welke is:

II. *Voor hen, die waarlijk aan Christus ondertrouwd zijn, zal de dag in de toekomstige wereld aanbreken, en de schaduwen zullen vlieden, en zij behoren in de voortdurende verwachting daarvan te leven.*

In de verhandeling van dit punt zal ik:

1. Het aanbreken van de dag beschouwen en aantonen dat alsdan alle schaduwen zullen wegvlieden.
2. De vraag beantwoorden, hoe gelovigen leven in de troostrijke verwachting dat de dag in de toekomstige wereld zal aanbreken en dat de schaduwen zullen vlieden.
3. Met een woord van toepassing besluiten.

1. Wij zullen dan eerst het aanbreken van de dag beschouwen en aantonen dat alsdan alle schaduwen zullen wegvlieden.

In het verhandelen van dit gedeelte zal ik spreken:

Ten eerste, over het aanbreken van de dag in de toekomstige wereld voor hen, die aan Christus ondertrouwd zijn.

(1) Hoe zal de dag zijn die daar voor hen zal aanbreken?

(2) Op welke wijze zal die dag voor hen aanbreken? Hoe zal die dag zijn?

(1) *Hoe zal de dag zijn die daar voor hen zal aanbreken?*

- Ten eerste. Het zal ten eerste een heldere en zonnige dag zijn. "Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want zie de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden", Jes. 60 : 1, 2. Welke sombere, donkere en zwaarmoedige tijden de bruid van Christus hier ook heeft, zij zal een klaarlichte dag hebben in de toekomstige wereld. Daar zullen geen wolken voor haar zijn, maar de donkere en bewolkte dag zal een einde nemen. Daar zal de heerlijkheid des Heeren de hemel verlichten, en in Hem zal nimmer enige duisternis zijn.
- Het zal, ten tweede, een schone en kalme dag zijn. In Immanuëls land blazen geen stormen of orkanen. Daar zullen geen loeiende winden of regenvlagen zijn. "Daar zal geen dood, noch rouw noch gekrijt zijn, en geen moeite zal meer zijn," Openb. 21 : 4. Er zal wel een voortdurende orkaan zijn in het lage gedeelte van de andere wereld, waar de grote storm van Zijn kracht voortdurend zal vallen op Zijn vijanden. Maar in de hemel zal een volkomen vrede en stilte zijn. Het verschil vindt u beschreven in Exodus 9 : 24 en 26, waar wij vinden: "En daar was hagel, en vuur in het midden des hagels vervangen; hij was zeer zwaar; desgelijks is in het ganse Egypteland nooit geweest sinds het tot een volk geworden is. Alleen in het land Gosen, waar de kinderen Israëls waren, daar was geen hagel."
- Ten derde, zal het een blijde dag zijn. "Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaïen," Psalm 126 : 5. Het licht en de blijdschap die nu onder een wolk zijn, zullen in de toekomstige wereld heerlijk aan hen verschijnen. Het zal de dag zijn, waarop de erfgenaam van zijn pelgrimstocht thuiskomt in zijn eigen land, in het huis van zijn Vader. Het zal de huwelijksdag van de bruid zijn, wanneer haar huwelijk met de geestelijke Bruidegom plechtig en met blijdschap zal worden voltrokken.
- Het zal, ten vierde, een eeuwige dag zijn. Sommige streken in de wereld hebben een lange dag, doch er volgt een nacht op, ja soms een lange nacht. Maar in Immanuëls land zal een eeuwigdurende dag zijn. Er zal ook een nacht zijn in de andere wereld, zowel als een dag, maar in verschillende streken, en zij beide zullen eeuwig duren. Het zal dag zijn in de hogere gewesten, een eeuwige dag; en het zal nacht zijn in de lage delen, een eeuwige nacht.

(2) *Wij zullen ten tweede, beschouwen hoe die dag van blijdschap zal aanbreken voor hen, die aan Christus ondertrouwd zijn.*

- a. Wanneer de pelgrims naderen tot het einde van hun nachtreis, zullen zij de doorgang tussen de twee werelden binnentreden, en dan zal de duisternis haar hoogtepunt bereiken, en er zullen donkere schaduwen zijn. Zoals het donkerste uur gewoonlijk aan de dageraad voorafgaat, zo zijn gewoonlijk ook de laatste uren van de gelovige, als "een dal der schaduw des doods." Wanneer zij in die vallei afdalen, bemerken zij een somberheid, die zij tevoren niet opmerkten. Dan kunnen zij veel moeite hebben om hun hart van bezwijken te bewaren wegens het zwarte en akelige voorkomen dat de vallei heeft. Maar hun Heere en Man zal hen niet verlaten, maar Hij zal hen veilig doorvoeren.
- b. Zo spoedig als zij de overkant bereikt hebben, zal onmiddellijk de dag aanbreken, en zal het liefelijke daglicht over hen opgaan. Dan zal de gewenste dag verrijzen om nooit meer te eindigen. Dan zullen hun harten verblijd en hun ogen verlicht zijn, en zij zullen niet vrezen ooit weer te struikelen. Er zal een hemelse wind waaien, zoals nooit tevoren op hen blies. Zij ontvangen daar een volle mate van de Geest van Christus, welke hen in één ogenblik zal brengen tot een staat van

volmaaktheid. Dit is het verschijnen van de dag waarover in de tekst wordt gesproken. De Geest blaast daar op hen, en voert de genade van Christus aan terwijl Hij die genade onderhoudt en versterkt. Doch het zal daar anders zijn dan het hier was, want de Geest zal daar op hen blazen om hen te volmaken.

- c. Het licht der heerlijkheid zal daar verschijnen, en het zal over hen verspreid worden. De morgensterren zullen hen opwachten om ze te dragen in Abrahams schoot. Wanneer zij opgenomen worden in de bovenste gewesten, zal de tijd vervlogen zijn, en zij zullen het licht van de volmaakte dag zien, hetwelk hoe langer hoe helderder zal worden, en dat zal hen vervullen met nieuwe en ongeken- de blijdschap.
- d. Wanneer zij in de hoogste hemelen ingaan, is de Zon der gerechtigheid over hen opgegaan. Daar zullen zij wandelen in een onbegrijpelijk licht en in een onuitspre- kelijke glans. Daarvan kunnen wij ons geen voorstelling maken, dan alleen wat ver beneden de werkelijkheid is. Daar schijnt de heerlijkheid van God en van het Lam. De glans zal zodanig zijn, dat ze geen zon of maan van node hebben.

2. Ik zal nu voortgaan om te spreken over de schaduwen, die zullen wegvlieden wanneer de dag aanbreekt.

- Ten eerste zal ik aantonen wat dat wegvlieden van de schaduwen is.
- Ten tweede zal ik u vertellen welke de schaduwen zijn, die zullen wegvlieden wanneer de dag aankomt.
- Ten derde deze leer bevestigen

Ten eerste. Ik zal aantonen wat dat wegvlieden van de schaduwen is. Wij mogen het stellen in de volgende dingen.

- (1) Alle dingen die scheiding maakten tussen God en hun ziel, en die het licht van Zijn aangezicht voor hen verborgen, zullen verdwijnen. Nu, er zijn vele dingen van deze soort, maar wanneer de dag aanbreekt, zal er geen enkele van deze dingen meer gevonden worden. Er zal een groot verschil zijn tussen wat zij op aarde ontvingen, en wat zij in de hemel zullen hebben. Als de dag van genade aanbreekt zullen alle beletsels ten opzichte van hun staat van vrede en vriendschap worden weggenomen, maar wanneer de dag van heerlijkheid aankomt, zullen alle tussenkomende beletselen, ten opzichte van hun volmaakte blijdschap, verdwijnen.
- (2) Alle duistere en sombere dingen, alles wat hen zwaarmoedig maakte, zal verdwijnen. Zij zullen dan hun rouwgewaad afleggen en gekleed zijn met witte klederen. Er zal daar geen zucht meer gehoord worden, en niet het minste spoor van een zwaarmoedige geest zal daar meer gevonden worden. Er zal niets buiten hen of in hen zijn dat enige zucht zal veroorzaken. Na alle verschrikkingen welke zij beleefd hebben, zullen zij volmaakt gerust zijn en zij zullen een onbeschrijfelijke kalmte genieten.
- (3) Alle onvolmaaktheid van licht, en alles wat slechts een zwak en schaduwachtig beeld van Christus en van de toekomstige wereld gaf, zal worden weggenomen. Wij zijn van nature blind, en kunnen de heerlijkheid niet zien, hoewel ze te zien is in de spiegel van het Evangelie. Wanneer de dag van genade voor iemand aanbreekt, ziet hij ze als in een spiegel; maar in de dag der heerlijkheid wordt de spiegel weggenomen en hij ziet van aangezicht tot aangezicht.
- (4) Het wegvlieden van de schaduwen betekent, dat zij plotseling zullen verdwijnen. Hoewel een ogenblik daarvoor de schaduwen op zijn langst waren, en meest zwart en donker, toch zullen zij het volgende ogenblik verdwenen zijn. Het zal zijn als

de zon die plotseling doorbreekt van onder een wolk, en alles verlicht wat even tevoren donker was.

- (5) Het wegvlieden van de schaduwen betekent dat zij volkomen zullen verdwijnen. Zij zullen weggenomen worden zonder een spoor achter te laten. Een schaduw vliedt weg en verandert in niets. Het licht der heerlijkheid zal ze volkomen verdrijven.

Ten tweede willen wij nagaan welke de schaduwen zijn die zullen wegvlieden, wanneer de dag aankomt. Ik zal zeven schaduwen noemen.

- (1) De gedaante of schaduw van deze wereld zal voorbijgaan. De nacht ontstaat wanneer de aarde de zon aan ons oog onttrekt. Wanneer deze wereld zich plaatst tussen Christus, de Zon der gerechtigheid, en ons, dan verschijnt er een zwarte en donkere schaduw. Deze schaduw verbergt het aangezicht van de beminnelijke Jezus geheel voor de natuurlijke mens, daar in de nacht geen zon wordt gezien. Doch deze schaduw verbergt Zijn aangezicht voor de heiligen in grote mate als een wolk, die zich schuift tussen hen en de zon, en dit is de reden waarom zij veeltijds treuren wegens de duisternis.

Maar wanneer de dag der eeuwigheid aanbreekt zal de gelovige de schaduwen zien wegvlieden. Na hun dood zullen zij ze niet meer zien, zij zullen erboven uitstijgen, zij zullen onder hun voeten zijn. Dan zal er niet méér schaduw op hen vallen, dan er valt op iemand die op een zonnige dag op de top van een berg staat, hoewel zij die beneden in de valleien zijn, in de schaduw zitten. In de opstanding zal de aarde zelf wegvlieden, en geen plaats zal voor haar gevonden worden. Hier wordt de wereld dikwijls genomen voor een vast bezit, maar dan zal ze wegvlieden als een schaduw. "De wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid," 1 Joh. 2 : 17.

- (2) De schaduw der zonde zal verdwijnen. De zon scheen schoon en helder op het menselijk geslacht in de staat der rechtheid, en maakte de wereld tot een aangename plaats, tot een voorstad van de hemel, toen alles op aarde de mens toelachte en hij vrede had. Maar zo spoedig als de zonde in de wereld kwam, verspreidde zich de duisternis van de nacht over allen in één schaduw. Wanneer de dag van genade aanbreekt in bekering, verrijst er een nieuw licht, daar de zonde dan in haar eeuwige vloek en heerschappij wordt weggenomen. Maar helaas! de zonde blijft inwonen in de wedergeborenen, en veroorzaakt een voortdurende worsteling, en is dikwijls overwinnaar. Vandaar zijn er vele lange en zwarte schaduwen in de weg van de gelovige, die zich soms zeer ver uitstrekken, zodat hij door afwijking en schuld zich soms vindt in de schaduw des doods. Zij wandelen voor een tijd in de weg des Heeren, en dan wandelen zij in het licht van Gods aangezicht. Maar zij worden weer overvallen door zonde, en dan komen ze weer onder een wolk, en wandelen in duisternis.

Maar als de dag aankomt, zal de zonde wegvlieden. Dan zal er geen ongeloof, geen boos hart en geen verdorvenheid der natuur meer in de verlostten worden gevonden. Hoewel zij op aarde gebonden waren met boeien van ijzer en koper, nochtans zullen deze in één ogenblik verteerd worden gelijk touw dat door vuur verzengd wordt. Geen zonde zal meer zijn, en zij zal geen spoor achterlaten, niet zoveel als een schaduw. De wonden der gelovigen zullen dan genezen zijn. Hun open zweren zullen verdwijnen, en er zal geen litteken van achterblijven, zó, dat niet gezien zal worden dat zij er geweest zijn.

- (3) De schaduw der verzoeking zal wegvlieden. "De God des vredes zal de satan

haast onder uw voeten verpletteren," Rom. 16 : 20. De verzoeking was de eerste schaduw die in de wereld verscheen. Het gebod, de belofte en de bedreiging bij overtreding, waren duidelijk geschreven in de harten van onze eerste ouders. Maar de listige slang kwam binnen met zijn verzoeken, en hij wierp een schaduw over het gebod, zodat het voor Eva verduisterd werd en zij verblind werd. Zij bracht de verzoeking over op Adam, en ook hij werd verduisterd eer hij het gewaar werd. Hij zondigde en de schaduw verspreidde zich over de hele wereld. Nu schijnt het licht van het Woord, en dat stelt ons de zonde voor als afschuwelijk en verwoestend. Maar de verzoeken komen op, en door haar schaduw wordt het licht bedekt, en de zonde vertoont zich aan ons als vermakelijk en nuttig. Zelfs de gelovige verkeert door deze verleiding dikwijls in het duister, en zijn verdorvenheden krijgen de overhand. Verblind zijnde door de schaduw der verzoeking neemt hij vergif in met zijn eigen handen.

Maar wanneer de dag aanbreekt, zal deze schaduw wegvlieden. De verzoeker die het aardse paradijs binnensloot, zal geen toegang hebben tot het hemelse. Al de mist die hij hier voor de ogen van de gelovigen deed opkomen, zal plotseling worden opgelost, en zal nooit weer oprijzen. Zij zullen in het hemelse paradijs een eeuwige zonneshijn genieten, zodat alles door hen in een hemels licht zal worden gezien. Zij zullen buiten gevaar zijn om ooit weer bedrogen of misleid te worden. Daar zal waken en strijden niet meer nodig zijn, want de vijand zal verdelgd wezen.

- (4) De schaduw van uitwendige moeiten zal wegvlieden. Alle moeiten in het lichaam, in het gezin, in namen of zaken zullen niet meer zijn. Soms schijnt de zon van voorspoed op de gelovige, en dan is er als het ware een stilte van een half uur. Doch spoedig rijst de moeite weer op, zij verspreidt zich en houdt aan, tot er zulk een schaduw ontstaat, dat zelfs de herinnering aan de voorspoed wordt weggevaagd. Ja, het aangezicht Gods wordt voor hem verborgen zodat hij Hem niet met blijdschap kan aanschouwen. Zijn zwakke ogen zien niets dan schaduwen. Alles wordt hem tot een verschrikking, zodat de gelovige geneigd is te denken dat God hem vergeten heeft, dat Hij met hem handelt als met een vijand, en hij meent dat God niet meer naar zijn stem hoort.

Maar wanneer de dag zal aanbreken en de schaduwen zullen wegvlieden, zullen zij een liefelijke vrede, een eeuwige kalmte in Immanuëls land hebben. Ofschoon in de nacht de storm lang en hard op hen geblazen heeft, wanneer eens de dag verrijst, en Christus hen thuis gehaald heeft, zal er geen wind meer op hen waaien. Zij mogen dan terugzien op het woelige en moeitevolle leven dat zij op aarde hadden, maar zij zullen het gedenken als de wateren die voorbijgegaan zijn.

- (5) De schaduw van inwendige geestelijke moeiten, door verlating en verberging van het aangezicht des Heeren, zal voorbij gaan. Deze schaduwen zijn soms zo zwart en somber, dat de gelovigen geneigd zijn uit te roepen: *Mijn hoop is vergaan en mijn verwachting van den Heere*. Zij kunnen door zulk een damp en rook omringd zijn, dat zij menen dat alles wat zij hebben gehad slechts inbeelding was, zodat zij menen dat de grond onder hun voeten wegzinkt. Zij hebben veel moeite hun hoop vast te houden. Zij spreken gelijk Asaf: "Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn, heeft Hij zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?" Psalm 77 : 8-10. Hun geest is dan verwond, en de pijlen Gods zijn in

hen nedergedaald. Dat is een donkere nacht.

Maar als dag is aangebroken en de schaduwen zijn weggevloden, dan zullen zij gekoesterd worden met grote teerheid, wanneer zij zullen zijn in Abrahams schoot. "Als een die zijn moeder troost, also zal Ik u troosten; ja gij zult te Jeruzalem getroost worden," Jes. 66 : 13. Zij die de grootste moeiten hebben gehad, zullen de grootste troost ontvangen. Zeker, een bitter onthaal op aarde zal de saus van het onthaal in de hemel zoet maken.

- (6) De schaduw van de inzetten zal wegvlieden. "De stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in haar zouden schijnen, want de heerlijkheid Gods heeft ze verlicht, en het Lam is haar kaars," Openb. 21 : 23. Het Woord en de sacramenten geven slechts een zwak beeld van de heerlijkheid van de Bruidegom. De inzetten zijn slechts de spiegel waarin zij Zijn schaduw zien. Hoewel ze meer in Hem zien, dan in de hele schepping, nochtans is de helft hun niet ontdekt in alle ordinantiën.

Maar wanneer de dag is aangebroken, en de schaduwen weggevloden zijn, zullen zij een onmiddellijk gezicht op Hem hebben. Zij zullen Hem zien gelijk Hij is, van aangezicht tot aangezicht. De inzetten waardoor zij bediend werden op hun nachtelijke tocht door de wildernis, zullen eervol op zij gelegd worden, wanneer de dag voor hen is aangebroken in het beloofde land, zoals geschiedde met de tabernakel toen de tempel was opgericht. Zij zullen geen lagere tafel meer nodig hebben, wanneer zij met de Koning aan de hogere tafel zullen zitten. Daarom, preken, bidden, sacramenten, alle ordinantiën zullen wegvlieden.

- (7) De schaduw van alle onvolmaaktheden zullen wegvlieden. De gelovige is hier aan vele natuurlijke en zedelijke onvolmaaktheid onderworpen. Voor zijn lichaam moet hij eten, drinken en slapen. Zijn ziel is omringd door vele geestelijke zwakheden, en er is gebrek in alles wat hij doet. Dit werpt een brede schaduw over zijn ziel, en verbergt veel van 's Konings heerlijkheid voor hem.

Maar wanneer de dag aangebroken is en de schaduwen gevloeden zijn, zal het lichaam geen belemmering meer voor hem zijn, en alle vermogens van zijn ziel zullen tot volmaaktheid zijn gekomen. Het verstand zal een volmaaktheid van kennis bereiken, de wil zal gelijkvormig zijn aan de wil van God, en de genegenheden zullen onbelemmerd op God gevestigd zijn. De verlostten zullen God ten volle genieten. Zij zullen dan niet meer ontvangen de teugjes en proefjes uit Zijn volheid, maar zij zullen voor eeuwig "gedrenkt worden uit de beken Zijner wellusten," Ps. 36: 9. Geloof zal verwisselen in aanschouwen, en verlangen en hoop, in ongestoord bezit.

Laten wij nu deze leer bevestigen.

De dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden voor hen, die ondertrouwd zijn aan Christus. Wij zullen de volgende dingen beschouwen.

1. Het moet met de gelovigen gaan, zoals het gegaan is met hun Hoofd en Man, "Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand der troon Gods," Hebr. 12 : 2. Dit is een getrouw woord, want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven; indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen," 2 Tim. 2 : 11, 12. Onze Heere Jezus Christus had een donkere nacht in deze wereld. De zon van 's werelds voorspoed verborg zich al die tijd voor Hem, en hoe verder

Hij voortging in de nacht, hoe donkerder het voor Hem werd, totdat Hij kwam tot de grootste diepte van duisternis, in het dal der schaduw des doods. Daarna brak de dag voor Hem aan, en alle schaduwen vloten weg, en nu is Hij voor eeuwig in het licht.

2. De dag zal aanbreken, omdat Gods werk van genade in de gelovigen niet onvolmaakt kan blijven. "De Heere zal het voor mij voleindigen," Ps. 138: 8. Er is een tijd geweest toen zij in een staat van blindheid verkeerden, en er geen licht in hen was. God heeft hen uit deze staat uitgeleid, en er is een licht voor hen opgegaan, een licht van genade, welks natuur is, om tot de volmaaktheid voort te varen. "Het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe," Spr. 4 : 18. Genade en verdorvenheid kunnen vergeleken worden bij het huis van David en Saul. Zij mogen voor een tijd worstelen, doch Saul zal sterven en David wordt koning.
3. De dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden, want God is vriendelijk en mild voor Zijn volk. God is wezenlijk goed, en Hij is goed voor Zijn volk in Christus, Zijn Zoon. Het is onbestaanbaar met de goedheid van Zijn natuur om Zijn kinderen altijd in de verschrikkingen van de nacht en in de duisternis van de schaduwen te laten blijven. Wanneer wij zien op de goedheid en de genade van God, zo mogen wij besluiten, dat de dag zal aanbreken waarop de schaduwen zullen wegvlieden, en wel bijzonder hierom, dat daarnaar een verlangen in hen is geschapen door Zijn eigen Geest.
4. Er zal een dag van licht en blijdschap voor de kinderen Gods aanbreken, omdat het verbond eeuwig is, en omdat het niet kan verbroken worden. Dat verbond verzekert in de belofte de volmaking en de zaligheid van Zijn volk, en tot dat einde werd het opgericht. De beloften worden hier niet volkomen vervuld. Zij ontvangen hier slechts de eerstelingen van de volle oogst. Daarom moet er een tijd komen, dat de dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden.

2. Ik zal voortgaan en beschouwen het leven van de gelovigen in de troostelijke verwachting van het aanbreken van de dag en van het wegvlieden der schaduwen, in de toekomstige wereld.

Deze verwachting komt openbaar in de volgende dingen.

1. Zij zien op zichzelf als zijnde slechts reizigers door deze wereld, die niet verwachten hier te blijven. Zo spoedig de ziel aan Christus ondertrouwd wordt, begint ze een pelgrim te zijn op aarde. Zij beschouwt de hemel als haar thuis, en de aarde als het huis van haar vreemdelingschap. Mensen in hun natuurstaat zijn gelijk de Egyptenaren in hun duisternis, die zich niet van hun plaats bewogen. Maar zij die opstaan door bekerende genade, zijn gelijk de Israëlieten die door de woestijn naar Kanaän reisden.
2. Hun verwachting komt openbaar in hun rekenen op het aanhouden van de nacht, en van sombere schaduwen, zolang zij hier zijn. Onze Heere heeft hun verteld dat het zo zou zijn. "In de wereld zult gij verdrukking hebben." Hoewel zij soms dromen van licht en rust, zullen zij bij het ontwaken weer gewaar worden, dat zij "door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods." Zij weten dat zij hun portie en rust zullen ontvangen wanneer zij de overzijde bereikt zullen hebben, en dat zij hier op aarde hun beproevingen moeten ondergaan zolang totdat zij veilig zullen landen.
3. Zij geven blijken van hun verwachting, in het uitzien naar de dag van hun verlossing, wanneer zij deze wereld zullen verlaten om de toekomstige wereld

binnen te gaan. "Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord," Lukas 2 : 29. Allen die zich oprecht verbonden hebben aan de Heere Christus, als hun Hoofd en Man, hijgen naar het land der rust. Zij mogen een natuurlijke afschrik van de dood hebben, maar zij hebben een begeerte naar het schone land dat achter de dood ligt. Het is met hen als met iemand die om gezondheid zoekt, hij mag een afschrik hebben van het bittere drankje, maar hij moet het innemen als middel tot herstel. Op een andere tijd liggen de bewijzen van hun aandeel in het duister, en dat maakt hen onwillig om te verhuizen. Maar dit is bestaanbaar met hun oprechte begeerte om met Christus te zijn, daar zij niet absoluut onwillig zijn, doch alleen in zulke omstandigheden. Zoals iemand die gewillig is naar een andere stad te gaan, maar niet gewillig is om de reis geblinddoekt te maken.

4. Hun verwachting is, de lichte en heldere dag in de toekomstige wereld te zien. "Deze allen zijn in het geloof gestorven," Hebr. 11 : 13. Zij weten dat die dag voor hen zal aanbreken, en zij zien op het vergelegen land als op een land van licht en vertroosting, zover te verkiezen boven deze wereld, als de dag boven de nacht. Indien zij niet geloofden dat de toekomstige wereld beter is dan de tegenwoordige, zo zouden zij niet verlangen te vertrekken.
5. Hun verwachting dat zij in een betere wereld zullen overgaan, maakt hen begerig om daar te zijn, waar de dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden. "Ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste," Filip. 1 : 23. Zoals het natuurlijk is voor een wandelende reiziger om te verlangen naar het aanbreken van de dag, en daar te zijn waar het daglicht is, zo is het natuurlijk voor de wandelende christen om te verlangen daar te zijn, waar het eeuwig dag is, in de toekomstige wereld. Deze begeerte komt op uit de wortel van verlangen in gelovigen om verlost te worden van de zonde, en om een volle, ongestoorde gemeenschap met God te hebben. Daarnaast verlangen zij, en zij weten dat de gelukzaligheid niet kan worden bereikt, dan in de toekomstige wereld.
6. Zij hopen en verwachten, dat de dag daar voor hen zal aanbreken, en dat de schaduwen zullen vlieden. "En niet alleen dit, maar ook wijzelf die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelf, zeg ik, zuchten in ons zelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams, want wij zijn in hope zalig geworden," Rom. 8 : 23. Er is in hen een levendige hoop op de heerlijkheid die geopenbaard staat te worden, zodat zij hopen, dat hoe donker het ook voor hen is in de tijd, het niet zo zal blijven. De morgenstond zal komen. Hoop heeft haar worstelingen zowel als geloof. Maar de hoop der gelovigen is nooit totaal omvergeworpen, zo min als hun geloof.
7. Zij hebben in deze wereld een troostrijke verwachting op de toekomstige wereld. "Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid, dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet; want de dingen die men ziet zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig," 2 Kor. 4 : 17, 18. Indien de nacht hier somber voor hen is, behoren zij zich te troosten met het vooruitzicht, dat de dag daar voor hen zal aanbreken, en de schaduwen zullen vlieden, en zij behoren te zingen in het huis van hun pelgrimschap, in de hoop op de vreugde die hen wacht aan het eind van de reis

Ik zal nu van deze leer een praktikale toepassing maken.

Het eerste gebruik is een toelichting van deze leer.

1. Met welke beproevingen de gelovigen in deze wereld mogen bezocht worden, nochtans hebben zij een gelukkige staat in de andere wereld te verwachten, waarin zij al hun moeite te boven zullen raken. "Er blijft dan een rust over voor het volk Gods," Hebr. 4 : 9. De goddelozen mogen hier een schone en kalme dag hebben, doch hiernamaals wacht hen een eeuwige nacht. Maar het is beter hier onze nacht te hebben, en een eeuwige dag boven, dan onze dag hier te hebben en daarna weg te zinken in 's afgronds donkere nacht.

2. Wij hebben rekening te houden met het bedrog van het ongeloof, dat tot Gods volk in hun duisterste uren zegt: *het zal nooit beter worden*. Maar het is het werk van geloof om deze valse berichten, die alle hoop willen afsnijden, tegen te spreken. Het geloof leert om op de belofte te vertrouwen, en uitkomst te verwachten die men niet ziet. Satan stortte eerst de wereld in het verderf door de mens te doen wantrouwen ten opzichte van de bedreiging; nu doet hij het door wantrouwen te werken ten opzichte van de belofte.

3. Dit is de tijd waarin wij zijn geroepen om te wandelen door geloof. In de toekomstige wereld zullen wij wandelen door aanschouwen, want daar zal de dag aanbreken, en daar zijn geen schaduwen om het duister voor ons te maken. Doch totdat wij daar komen moeten wij ons tevreden stellen met te leven door geloof, vertrouwend dat wij het goede zullen ontvangen nadat wij het kwade hier lijdzaam hebben aanvaard. Zo moeten wij onder sombere schaduwen voorttrekken, zolang wij op aarde zijn.

4. Er is een groot verschil tussen de staat van gelovigen hier en in de andere wereld. Hoe groot verschil is er tussen een donkere nacht en een schone heldere dag! Zo is er ook groot verschil tussen de staat der genade en de staat der heerlijkheid. Hun kennis zal in de heerlijkheid wonderlijk uitgebreid zijn, en hun troost en blijdschap zal verre overtreffen alles wat zij hier ooit hebben geweten.

5. Hoewel het eigen schuld van een christen is als hem hier troost ontbreekt, wanneer het kruis hard drukt, echter, wat ook de ervaringen van een kind van God hier mogen zijn, toch zal hij een gezegend onthaal hebben wanneer hij mag aanzitten aan de bruiloft des Lams. Gelijk de arbeider zijn werk met opgewektheid verricht, in het vooruitzicht van zijn loon, en gelijk de reiziger moedig voortreedt wetende dat hij naar huis gaat, zo behoort de christen hier zichzelf te troosten in het vooruitzicht van de toekomstige wereld.

Het tweede gebruik dat wij uit deze leer wensen te trekken, zal zijn tot waarschuwing.

Laten zulken die aan Christus ondertrouwd zijn, die Hem in Zijn verbond hebben ontvangen en zichzelf aan Hem hebben gegeven, leren zich te troosten met het vooruitzicht van de toekomstige wereld, waar de dag zal aanbreken en de schaduwen zullen vlieden. Beschouw daartoe de volgende dingen.

1. U zult zeker troost nodig hebben in deze wereld. Neem wat u wilt, u zult smarten, moeiten en ontberingen te dragen hebben. Daarom zult u enige hartsterkingen nodig hebben, om u voor bezwijken te bewaren. Als u de bruid van Christus bent, zult u die ondersteuning op een bijzondere wijze nodig hebben, want dan zult u geoefend worden door verscheiden beproevingen. De wereld zal haar aangezicht aan u

onttrekken, en de duivel zal het u moeilijk maken met een bijzondere kwaadaardigheid.

2. De vertroosting van deze wereld zijn bedrieglijk. Zij zijn slechts "gebroken bakken die geen water kunnen houden." Daarom zullen zij de moeiten van dit tijdelijk leven nooit kunnen goedmaken. De praal van Bélsazar kon hem niet de minste vertroosting geven toen hij onder de verschrikking Gods was. Alleen kan tijdelijke troost u een weinig tijds vermaken, maar de zorgen en smarten keren terug. In het eind zal men tegen hen moeten zeggen: "Gij alle zijt nietige vertroosters." Ze zijn een zwakke dijk die in een korte tijd wordt weggespoeld door de vloed.

3. De toekomstige wereld is een fontein van troost, onder alle tegenheden waarin u kunt komen, natuurlijke of geestelijke.

- In het beschouwen van de toekomstige wereld kan de gelovige in uitwendige moeite zelf vinden voor zijn wonden. Is hij gedrukt door armoede, dan mag hij zich troosten met het vooruitzicht van de schatten die boven zijn, en met de verwachting dat hij alle dingen zal beërven. Wordt hij hier door de hoogmoedigen veracht, hij mag zich troosten met het vooruitzicht op de heerlijkheid. Is hij ziek naar het lichaam, de bladen van de bomen in het paradijs zullen zijn tot genezing der volken. Is hij hier vermoeid, boven zal hij rusten. Heeft hij hier geen vast verblijf, hij zal daar in 's Konings paleis wonen.
- In geestelijke tegenspoed mag de gelovige zich troosten met het beschouwen van de toekomstige wereld. Drukt het lichaam der zonde hem hier zwaar, in de toekomstige wereld zal hij er van verlost zijn. Zitten de verzoeken hem hier op de hielen, boven zal de verzoeker niet kunnen binnenkomen. Is hij hier onder verlaten, in de hemel zal hij een ongestoorde gemeenschap met God hebben. Er is hier niets wat iemand kan drukken, of een gelovig gezicht op de andere wereld kan hem daartegen gepaste troost verschaffen.

4. Het is een plicht die den gelovige voorgeschreven is, zich te troosten met het vooruitzicht op de toekomstige wereld. Hij zal God daarin op een bijzondere wijze verheerlijken, en zijn eigen geest zal versterkt worden.

- Hij zal hierdoor Gods getuigenis eren, want hij verwacht de dingen die niet gezien worden. Zo zal hij Gode de eer geven, dat Hij in Zijn trouw niet feilen zal. God heeft Zijn Naam groot gemaakt, en u zult Hem groot maken door erop te vertrouwen.
- De gelovige zal door het beschouwen van de toekomstige wereld aanmerkelijk versterkt worden in zijn christelijke wandel. "De blijdschap des Heeren, die is uw sterkte", Neh. 8 : 11. Het zal hem ongevoelig maken voor de glimlachen van de wereld, en het zal de grootste tijdelijke voordelen nietig maken in zijn ogen. Het beschouwen van hemelse dingen zal hem sterken tegen het fronsen van de wereld, en het zal hem staande houden in de grootste beproevingen.

Ik zal besluiten met de volgende besturingen.

1. Vestig uw oog op Christus, de Heere van de toekomstige wereld, en zie op Hem, als zijnde uw Heere en Man. Verlang "in Hem gevonden te worden, niet hebbende uw rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof," Filipp. 3 : 9. Wij kunnen geen troost halen uit de andere wereld, dan door dat gezegde kanaal. In Hem is al onze hoop, want alleen door Hem hebben wij een recht op de hemel.

2. Gewen u aan een gedurig beschouwen van de toekomstige wereld. Wanneer de dagelijkse gesteldheid van het hart vleeselijk is, dan kan een blik op de toekomstige wereld niet troostrijk zijn. Doch wanneer gij gewend zijt omhoog te zien, dan zult gij daarheen menigmaal een blik slaan, die gezegend zal zijn in zijn uitwerking.
3. Laat de gehele koers van uw leven gericht zijn niet op deze, maar op de toekomstige wereld. Gedraagt u als reizigers op weg naar Sion, die door deze woestijn trekken naar het beloofde land. Laat uw wandel zijn als betaamt aan een verwachter van een betere wereld. "Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus."

Wij hebben een derde zaak genoemd, welke in onze tekstwoorden vervat is, en wel deze:

III. *Het moet de grote zorg wezen voor hen, die aan Christus ondertrouwd zijn, dat Hij gedurende hun nachtreis door deze wereld mag omkeren en tot hen komen, tot de dag aanbreekt en de schaduwen vlieden, en zij tot Hem worden opgenomen in de toekomstige wereld.*

In het verhandelen van deze leer, zal ik:

1. Aantonen wat wij moeten verstaan door het omkeren van Christus en Zijn komen tot Zijn volk, en wat het is, dat zij daarnaar behoren uitzien.
  2. Zal ik zeggen wat de betekenis is van hun uitzien naar Zijn omkering en naar Zijn komst tot hen, totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden.
  3. Wil ik de redenen noemen van dit uitzien.
  4. Zal ik bewijzen dat de komst van Christus tot hun ziel, de grote zorg moet zijn van hen, die aan Hem ondertrouwd zijn.
  5. Zal ik deze waarheden voorstellen als middelen om onszelf te onderzoeken.
1. *Wij zullen aantonen, wat wij moeten verstaan door het omkeren van Christus en Zijn komen tot Zijn volk, en wat het is dat zij daarnaar behoren uit te zien.*

(1) Wij moeten door de komst van Christus tot Zijn volk verstaan dat zij daardoor Zijn aanwezigheid zullen genieten. Dat behoort hun sterk verlangen te zijn gedurende hun nachtreis.

- Zij mogen er naar uitzien dat Hij hen niet zal verlaten maar bij hen zal zijn wanneer zij op hun nachtelijke tocht door deze wereld omringd zijn door duisternis en schaduwen. "Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken," Ex. 33:15. Er is niemand die ooit buiten de wezenlijke tegenwoordigheid van God zal zijn, want Hij is niet ver van een ieder van ons. Maar Gods volk ziet uit naar Zijn genadige tegenwoordigheid, waardoor Hij bij Zijn kinderen aanwezig is met Zijn Geest, om hen te heiligen. In dit opzicht is Hij ver van de goddelozen. Soms verbergt Hij zich zelfs in bepaalde mate voor de Zijnen, maar nooit geheel.
- Het uitzien van des Heeren volk moet ook een verlangen zijn naar Zijn gevoelige tegenwoordigheid. Job klaagde over het gemis daarvan. "Zie, ga ik voorwaarts, zo is Hij daar niet, of achterwaarts, zo verneem ik Hem niet," Job 23:8. David verblijdde zich over Zijn kennelijke tegenwoordigheid, toen hij in Psalm 23 zeide: "Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij." De Israëlieten hadden 's nachts de vuurkolom bij hen, en die openbaarde zich door zijn eigen licht. Zo mag Gods volk de tegenwoordigheid van de Heeren gewaar worden, wanneer Hij Zichzelf ontdekt door Zijn eigen licht. Zij

kunnen deze tegenwoordigheid hebben zonder dat zij het weten, en dan missen zij de troost daarvan. Wij zien dit in het geval van Maria, toen zij tot Jezus zeide: "Zij hebben mijn Heere weggenomen."

- Gods volk moet uitzien naar Zijn krachtdadige en dadelijke tegenwoordigheid. Paulus zegt: "Ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijn Heere, opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende," Filip. 3 : 810. De Israëlieten zagen uit naar de vuurkolom om hun duisternis te verlichten en om hen te leiden op hun nachtelijke tocht.
- Zo moeten gelovigen uitzien naar Christus' tegenwoordigheid om hen te verlichten, om hen te verlevendigen, te sterken en te heiligen. Zij moeten uitzien naar Zijn krachtdadig werk in hen. Indien zij de vruchten van Zijn tegenwoordigheid niet bemerken, moeten zij vrezen dat zij Hem missen.

(2) Wij moeten door de komst van Christus tot Zijn volk verstaan, dat zij Zijn aangezicht in gunst aanschouwen. "Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere," Psalm 4 : 7. De ongelovigen zien Zijn aangezicht nooit. Er zijn altijd wolken tussen God en hen. Zij hebben geen behagen in God, en Hij heeft geen behagen in hen. Doch gelovigen moeten soms Zijn aangezicht missen. "Ik verborg Mij en was verbolgen," Jesaja 57 : 17. Hoewel zij nooit Zijn gunst verliezen, kunnen zij toch voor een tijd beroofd worden van de gewaarwording van Zijn gunst. Daarom moet hun zorg zijn, dat Zijn toom wordt afgekeerd, en dat elke oorzaak van twist die Hij met hen heeft, wordt weggenomen. "Breng ons weder, o God onzes heils! en doe te niet Uw toornigheid over ons," Psalm 85 : 5. De Kerk verblijdt zich, wanneer Gods toorn wordt te niet gedaan. "Ik dank u Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij," Jesaja 12 : 1. Des Heeren kinderen begeren, terwijl de schaduwen hier beneden dicht en somber om hen heen zijn, dat ook de hemel voor hen niet gesloten wordt. Zij begeren dat het boven helder mag zijn, ofschoon het beneden donker en schaduwachtig is.

(3) Zij moeten uitzien naar de openbaring van Zijn liefde. "Zet mij als een zegel op uw hart, als een zegel op Uw arm," Hooglied 8 : 6. De bruid zegt: "Hij kusste mij met de kussen Zijns monds, want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn," Hooglied 1 : 2. De vleselijke wereld kent geen van deze dingen, en daarom kunnen zij er niet naar uitzien. Hoogmoedige, verachtelijke zondaars spotten met deze dingen, en noemen ze ijdele inbeeldingen van ijlhoofdige dwazen. Doch in de bevinding der heiligen zijn deze openbaringen van Jezus van meer waarde, dan alle vermakelijke genoegens van de wereld. Des Heeren kinderen worden daardoor gedragen door alle donkere en moeilijke valleien. Doch de genoegens van de wereld zullen allen die ze zoeken, verlegen laten staan wanneer het stervensuur aanbreekt.

2. Ten tweede. *Ik zal nu zeggen wat de betekenis is van het uitzien van de bruid van Christus naar Zijn omkeren en Zijn komen tot haar, totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden.*

(1) Gedurende de nachtelijke reis door deze wereld onttrekt Christus Zich soms van Zijn volk, zodat zij Hem niet kunnen vinden, wanneer zij Hem zoeken. "Ik zocht 's nachts op mijn leger Hem, Die mijn ziel liefheeft, ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet," Hooglied 3 : 1. Toen Mozes de Israëlieten naar Kanaän leidde, was hij in de woestijn een tijd voor hen verborgen, en zij wisten niet wat van hem geworden was.

Christus verbergt Zich soms voor Zijn volk met wijze en heilige doeleinden, zodat zij dan niet die toegang tot Hem hebben als vroeger. Zo leert hij hun het onderscheid tussen de aarde en de hemel, het huis van hun pelgrimschap en het huis huns Vaders, opdat zij zullen wensen thuis te mogen komen.

(2) Hoewel het nacht is, bemerken de reizigers naar Sion wanneer Hij weggegaan is. "De wachters, die in de stad omgingen, vonden mij; ik zeide: Hebt gij Hem gezien Dien mijn ziel liefheeft?" Hoogl. 3 : 3. Het gaat hen bij tijden als Simson, die "niet wist, dat de Heere van hem geweken was," Richteren 16 : 20. Maar als het zo bij hen toegaat, is het een gevolg van hun onachtzaamheid. Het duurt meestal niet lang, of zij beginnen om zich heen te kijken, en zullen bemerken dat zij Hem missen. Het is een eigenschap van een begenadigde ziel, in staat te zijn om over Christus' bezoeken te spreken, over Zijn gaan en komen. Niet iedereen kan dat doen. Wereldse mensen leven als blinden zonder Hem, zij missen Hem nooit. Een blind mens weet niet wanneer de dag begint of wanneer de nacht aanvangt. Maar een ziende weet beide. Een vrouw kan vertellen wanneer haar man uitgaat, en wanneer hij thuiskomt, maar de knechten, die buiten aan hun werk zijn, weten van het een noch van het ander.

(3) Wanneer Christus weggegaan is, kan de bruid geen voldoening vinden in alles wat haar omringt. De tegenwoordigheid van een engel kon Mozes in de woestijn niet tevreden stellen, en kon Maria's wangen niet drogen in de hof, daar zij niet wist waar haar Heere was. Het huis waarin vele dienaren zijn, is leeg voor de vrouw als haar geliefde man er niet is. De begenadigde ziel wil alles uit de weg ruimen, om Christus, de meest Geliefde, in haar huis te hebben.

(4) Wie aan Christus ondertrouwd is, heeft een heilig voornemen Hem een hartelijk onthaal te bereiden, indien Hij Zich wilde omwenden en wederkeren. De deuren zouden wijd open geworpen worden, om Hem te ontvangen. "Och dat Gij mij als een broeder waart, zuigende de borsten mijner moeder, ... ik zou U leiden, ik zou U brengen in mijn moeders huis," Hooglied 8 : 1, 2. Dit zal gepaard gaan met zelfverfoeiing, omdat het afwijken van de bruid Hem aanleiding gegeven heeft te vertrekken. Wanneer zij daaraan denkt, zegt zij: Wat een dwaas was ik, dat ik Zijn tegenwoordigheid niet meer op prijs stelde, toen ik Hem bij mij had. Maar o! indien Hij wil wederkeren, zal ik Hem niet zo gemakkelijk weer bedroeven.

(5) Het uitzien van de ondertrouwdde ziel bestaat in oprechte uitgangen van het hart naar Christus' wederkomst. "Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen voor Uw aangezicht vervloten," Jes. 64 : 1. "Och of ik wist dat ik Hem vinden zou! Ik zou tot Zijn stoel komen," Job 23 : 3. Wanneer de ziel in zulk een gesteldheid is, dan wordt de ene bode na de andere naar de hemel gezonden, in ernstig gebed. Dan roept ze tot haar metgezellinnen: "Ik bezweer u, gij dochters van Jeruzalem, indien gij mijn Liefste vindt, wat zult gij Hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde," Hooglied 5 : 8. Soms kunnen zij niet méér doen, dan verlangende blikken op Hem werpen, naar de plaats waar Zijn eer woont.

(6) Er is een heilige rusteloosheid in de ziel, tot Hij Zich wendt en tot haar wederkeert. Hoe rusteloos was Job onder dit uitzien; hij ging voorwaarts en achterwaarts, uitzierende ter rechter en ter linkerhand. Het gaat die ziel als de naald in het kompas, wanneer zij aangeraakt is door een magneet, zij zal niet rusten voordat zij weer naar het Noorden wijst. Zo zal de ziel zich dadelijk naar Christus bewegen, wanneer zij

aangeraakt is door Zijn Geest, gelijk de duif die uit de ark gelaten was, geen rust kon vinden voor het hol hares voets, voordat zij weer in de ark was.

3. Ten derde. *Laten wij nu de redenen geven voor het uitzien van de bruid van Christus, totdat Hij zich omkeert en tot haar komt.* Ik noem de volgende redenen:

(1) Zij heeft een alles overtreffende liefde tot Christus. "Uw oliën zijn goed tot reuk, Uw naam is een olie die uitgestort wordt; daarom hebben U de maagden lief. — De oprechten hebben U lief," Hooglied 1 : 3, 4. Het is de natuur der liefde te streven naar vereniging en gemeenschap. Daarom is de ziel meer daar waar zij liefst, dan waar zij leeft. Wanneer het beminde voorwerp op een afstand is, dan verlangt de liefde naar zijn tegenwoordigheid. Het valt haar zwaar zijn afwezigheid te dragen. Maar helaas! Christus moet tegen de meesten van ons zeggen, zoals Delila zei tot Simson: "Hoe zult gij zeggen: Ik heb u lief, daar uw hart niet met mij is?" Richteren 16 : 15.

(2) De troost van de bruid op haar nachtreis hangt af van de tegenwoordigheid van Christus. Zij is bedroefd wanneer zij Zijn gezelschap mist, want niets kan dat gemis goedmaken. Het is het wederkeren van Christus dat alles, dat zij op de weg ontmoet, geurig voor haar maakt, en Zijn gemis is een knagende worm aan de wortel van al haar genoegens. De duif buiten de ark kon niets vinden dan lijken, en daar kon zij niet van leven. Maar de raaf kon zich daarmee voeden, en daarom keerde zij niet naar de ark terug. Geveinsden kunnen enkele flauwe wensen tot Christus uitspreken, maar als Hij hen niet antwoordt, zijn zij daardoor niet bijzonder neergeslagen. Zij hebben meer deuren dan de Zijne waar zij kunnen aankloppen. Zij weten zich op andere wijze te redden. Doch oprechte zielen moeten geholpen worden of anders willen zij sterven aan Zijn deur. "Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens," Johannes 6 : 68.

(3) De bruid heeft bevinding van de troost van Christus' tegenwoordigheid en van het aanschouwen van Zijn vriendelijk aangezicht, op haar nachtreis. "O God! Gij zijt mijn God, ik zoek U in de dageraad; mijn ziel dorst naar U, mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water. Voorwaar, ik heb U in het heiligdom aanschouwd, ziende Uw sterkheid en Uw eer. Want Uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zouden u prijzen," Psalm 63 : 1-3. Het is natuurlijk aan een mens, uit te zien naar hetgeen hij nodig heeft, en vooral wanneer hij gedenkt hoe goed hij er vroeger mee geweest is. De kinderen Gods weten dat Zijn tegenwoordigheid hen dikwijls veilig langs afgronden gevoerd heeft, en gemakkelijk over hoogten heeft heengeholpen. Zij weten dat Zijn aangezicht dikwijls de duisternis van hun nacht verlicht heeft, en hen menigmaal met vertrouwen door duistere schaduwen heeft doen treden.

(4) Gods volk gevoelt de noodzaak van het wederkeren van Christus tot hen. Zij weten niet hoe zij de nachtreis zonder Hem moeten maken. "Toen zeide hij tot Hem: Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken," Ex. 33 : 15. Het was in het vertrouwen op Zijn tegenwoordigheid, dat zij het durfden wagen, en het was het gelovig aanschouwen van Zijn aangezicht dat hen deed vertrouwen, dat zij hun reis veilig zouden volbrengen. Het besef van de noodzaak van Zijn tegenwoordigheid was een reden voor hen om naar Zijn komst uit te zien. Het besef van hun neiging om aan het dwalen te raken, deed hen uitzien naar Christus' besturing en geleide. Indien Hij niet bij hen zou zijn, dan zouden zij zichzelf verloren rekenen in de wildernis, en dat in de nacht. Het was derhalve geen wonder dat zij zo verlangend

uitzagen naar Zijn tegenwoordigheid en naar Zijn aangezicht. Het besef van hun zwakheid voor de reis doet hen uitzien naar Christus, opdat zij op Hem leunen mogen, zoals een zwakke vrouw op haar man. Kennis van zwakheid in zichzelf, en besef van de volheid van versterkende genade in Hem, zet hen aan om uit te zien naar Zijn tegenwoordigheid. De kinderen Gods hebben kennis van de grote tegenstand en moeilijkheden, welke zij op de verdere weg zullen ontmoeten. Christelijke soldaten hebben geen moed om te strijden, indien Christus als hun overste Leidsman niet in de voorhoede is. Maar zij zullen voor niets terugdeinzen, hoe sterk de vijand ook is, indien Hij hen voorgaat. Paulus zegt: "Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft," Filipp. 4 : 13.

4. Ten vierde. *Wij zullen nu bewijzen dat de komst van Christus tot haar ziel de grote zorg van Zijn bruid moet zijn. Zij moet op haar nachtreis door deze wereld uitzien of Hij wil wederkeren en tot haar komen, totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden en zij tot Hem wordt opgenomen in de toekomstige wereld.*

Om dit te bewijzen, zullen wij u de volgende dingen noemen.

(1) Christus hun Heere en Man heeft boven alle anderen het hart gekregen, en het rust in Hem. Zij hebben gehoor mogen geven aan de roeping: "Mijn zoon, geef Mij uw hart." Zij sluiten hun ogen voor alle anderen, want zij weten dat zij nooit een ander zullen zien die zo begerlijk is als Hij. "Alles wat aan Hem is, is gans begerlijk." Nu "waar onze schat is, daar zal ons hart zijn." Daarom kan het niet missen, of het is hun zorg en uitzien, dat Hij mag omkeren en tot hen komen, gelijk het natuurlijk is voor een vrouw, veelvuldige bezoeken te begeren van die éne, waarop zij haar hart gezet heeft, en die zij heeft gekozen tot haar man. Dit zal zo blijven tot de dag aankomt, waarop hij haar voor goed thuishaalt.

(2) Gods kinderen zijn de goddelijke natuur deelachtig. "Opdat gij door dezelve der goddelijke natuur deelachtig zoudt worden," 2 Petrus 1 : 4. Zij hebben deel aan Christus, aan Zijn Geest, Zijn genade en Zijn beeld. Nu, wat bij elkander hoort, zoekt elkander. De vleselijke wereldling zoekt de wereld, en de christen zoekt Christus. Zoals het water uit de zee verdampt door de invloed van de zon, en in wolken verzameld wordt, welke het uitstorten en weer op aarde doen vallen, waar het afloopt in beken en rivieren, en zo weer terugkeert in de zee, vanwaar het kwam, zo komt genade van boven, uit de volheid van Christus in Zijn volk, zodat op hen de wateren des levens uitgestort worden, en dit verwekt bij hen een levendige ziel, die weer tot Hem opstijgt, en naar Hem hijgt en uitziet dat Hij mag terugkeren en tot hen komen.

(3) Alle gelovigen maken, wat de tijd betreft, grote misrekeningen, wanneer Christus niet bij hen is op hun nachtreis. De Heere zegt: "Voor een kleine ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen," Jesaja 54 : 7. Doch Zijn volk zegt: "Hoe lang Heere, zult Gij mij steeds vergeten? Hoe lang zult Gij Uw aangezicht voor mij verbergen?" Psalm 13 : 2. De tijd waarin de maan zich verbergt voor de reiziger bij nacht, schijnt lang, in vergelijking met de tijd waarin zij helder schijnt. Zo is de tijd waarin Christus Zich onttrekt en Zijn aangezicht verbergt voor een begenadigde ziel, een moeilijke tijd, ja het schijnt voor haar een kleine eeuwigheid. Nu, dat zegt ons iets van de bezorgdheid en duisternis waarin die ziel zich bevindt.

(4) Wanneer de gelovigen tot zichzelf komen, staan zij te vuriger naar Zijn tegenwoordigheid. Genade wekt de mens op tot een heilig geweld op het koninkrijk. Genade zal een mens vastbesloten naar Christus doen gaan, zodat hij geen weigering

van Hem wil aannemen. Jakob zei: "Ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent," Genesis 32 : 26. Hun onwaarde en ellende, die bijzonder op hen aanvallen om hun alle hoop te ontnemen, voeren zij aan als redenen, of Christus zich over hen wil ontfermen, en zij doen een beroep op Zijn vriendelijkheid en goedertierenheid. Zij laten zich niet terugslaan door iets wat tussen Christus en hen instaat, maar zij houden aan, totdat Hij tot hen terugkeert.

5. Ik zal deze leer besluiten met een toepassing tot zelfonderzoek.

1. De genade van God vernieuwt het hart, en doet het hijgen naar de edelste dingen. Genade maakt het hart los van deze wereld, en vestigt het op de toekomstige wereld, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Anderen mogen hun deel in dit leven zoeken, en het hier vuriglijk najagen. Maar de bruid ziet over de wereld heen in de andere wereld. Genade geeft aan de gelovigen een zuiver begrip van de hemel, als de plaats waar zij met Christus zullen zijn. "Hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn, want dat is zeer verre het beste," Filipp. 1 : 23. Vleselijke mensen hebben een vleselijke voorstelling van de hemel, als een plaats van rust en geluk, los van de genieting van God in Christus. Maar de voornaamste oorzaak van het verlangen van begenadigde zielen, daar te zijn, is de tegenwoordigheid van Christus en de volle gemeenschap die zij daar met Hem zullen genieten.
2. De ziel, die eens aan Christus ondertrouwd is, heeft een vast voornemen nooit haar keuze te veranderen, onder geen enkele voorwaarde. Een boos aangezicht van de wereld kan haar niet van Christus afdrijven, en een vriendelijk aangezicht van de wereld kan haar niet verleiden. De nacht mag zo donker wezen als zij wil, de reis mag moeilijk zijn, toch zijn zij vastbesloten voort te trekken, totdat de dag aankomt dat zij bij Hem zullen zijn in de toekomstige wereld.
3. De reizigers naar Sion wensen en begeren hun vergenoegen en hun onderhoud voor de reis alleen van Christus te ontvangen. "Wie is zij, die daar opklimt uit de woestijn, en liefelijk leunt op haar liefste?" Hoogl. 8 : 5. Er zijn velen die hun geveinsdheid openbaren, daar zij niet meer van Hem wensen, dan dat Hij hen genadig wil zijn aan het begin van de weg, en dat Hij ze wil opnemen in de hemel aan het einde van de reis, terwijl zij weinig bezig zijn om Zijn tegenwoordigheid te hebben en Zijn aangezicht te zien, gedurende hun doortocht door de wereld. Het is hen alleen te doen om rust voor hun geweten bij het aanvangen van de reis, en om rust voor hun ziel wanneer de reis afgelopen zal zijn. Maar terwijl zij op de reis zijn, zoeken zij rust en genoegen voor hun hart in de wereld en haar begeerlijkheden. Maar zij zullen droevig teleurgesteld worden, want "zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien," Hebr. 12 : 14.

Gebruik 1. Wij zullen deze leer gebruiken tot zelfonderzoek.

U kunt hieraan uw staat toetsen. Indien u wezenlijk met de Heere Christus als uw Hoofd en Man verenigd bent, om bij Hem te zijn in de toekomstige wereld, dan zal het blijken uit uw grote zorg om hier zoveel gemeenschap met Hem te hebben, als Hij gewoonlijk aan Zijn volk wil toestaan, totdat zij de hemel binnengaan, om daar volle gemeenschap met Hem te ontvangen.

Er wordt een tweevoudige gemeenschap met Christus aan Zijn volk toegestaan op de weg naar de andere wereld.

Ten eerste Er is in de eerste plaats een voortdurende gemeenschap, welke is hun onveranderlijk aandeel in Hem. "Deze onze gemeenschap zij met den Vader en met Zijnen Zoon Jezus Christus," 1 Joh. 1 : 3. Dit is een noodzakelijk gevolg van de

geestelijke huwelijksband. Gelovigen zullen deze vereniging nooit verliezen vanaf het ogenblik waarop zij met Christus verenigd werden. Zij mogen hun naam zetten op alles wat het Zijne is, als hebbende met Hem een gemeenschappelijk aandeel daarin. "Zij zijn alle uwe, doch gij zijt van Christus," 1 Kor. 3 : 22, 23. Zij hebben met Hem een voortdurend aandeel in Zijn gerechtigheid, in wat Hij deed en leed, in Zijn Geest, in Zijn Borgtocht en in alle genaden waarmee Hij vervuld is.

In de tweede plaats is er een dadelijke gemeenschap, welke bestaat in een vriendschappelijke omgang tussen Christus en de ziel, welke genoten wordt wanneer Hij de invloeden van Zijn genade op hen uitstort, en de ziel tot Hem komt in oefeningen des geloofs. "Trek mij, wij zullen U nalopen. De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren; wij zullen ons verheugen en ons in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief," Hoogl. 1 : 4. Doch deze oefeningen kunnen een gelovige voor een tijd ontbreken. Het verlangen naar deze liefelijke bevinding wordt door de bruid in onze tekstwoorden uitgesproken: "Keer om, mijn Liefste, word gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether." Het verlangen naar deze gemeenschap is een kenmerk van een begenadigde ziel.

Er zijn verscheidene trappen in deze gemeenschap.

- (1) Er is een gemeenschap met Christus die bestaat in een uitziend verlangen naar Hem. "Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken," Jes. 26 : 9. Dit is de gesteldheid van de ziel wanneer de geestelijke honger en dorst naar Hem is opgewekt; dan verlangt, dorst en hijgt de ziel naar Hem. Dit kan niet zijn dan door invloeden die van Hem uitgaan, waardoor de ziel tot Hem uitgaat. Dit is een stap tot meerdere genade. "Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden," Matth. 5 : 6.
- (2) Er is een gemeenschap met Christus in de oefening van een toevluchtnemend geloof. "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Hoewel de ziel menigmaal niet kan zingen, toch mag ze dan nog vertrouwend tot Hem zeggen: "Mijn God." Hoewel de weg des Heeren donker en somber kan zijn, en dikwijls tegen de belofte schijnt in te gaan, zo mag toch de ziel haar greep op de belofte houden, en als Job zeggen: "Zie zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?" Job 13 : 15. Het is een kracht van boven, die iemands handen zo leert ten oorloge.
- (3) Er is een gemeenschap met Christus in de oefening van hoop. "Wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en zijt onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts," Psalm 42 : 6. Hoewel gevoelige tegenwoordigheid gemist wordt, en er geen dadelijke gemeenschap is, nochtans kan de ziel, in vertrouwen op de belofte, hopen dat zij vervuld zal worden ter bekwamer tijd. Zo wacht ze dan op het openen van Zijn hand, onder een getrouw waarnemen van de middelen, hopende ten laatste een gunstige uitslag te verkrijgen. Dit is de vrucht van hemelse invloeden, overeenkomstig het gebed van de apostel: "De God nu der hope vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes," Rom. 15 : 13.
- (4) Er is een gemeenschap met Christus door Zijn gevoelige tegenwoordigheid, wanneer aan de ziel wordt toegestaan Zijn aangezicht te zien door de verzekering des geloofs, wanneer zij Zijn stem horen, zó dat ze weten dat het Zijn stem is, dat zij Zijn goedheid smaken, Zijn naam voor hen is als een olie die uitgestort wordt

en zij de werking van Zijn genade in hun hart voelen. Deze weldaden vervullen de ziel met sterke vertroosting, met vernieuwde blijdschap en soms met hemelse vreugde.

Nu, hebt u begeerte tot deze dingen? Het is inderdaad uw groot belang ze te verkrijgen en daarin gedurig oefening te hebben in de loop van uw leven, en zo gemeenschap met Christus te hebben in deze wereld, totdat gij volle gemeenschap met Hem ontvangt in de toekomstige wereld.

Ik wil u enige zaken noemen, die gij zult bezitten, indien ge uw belang ziet in het genieten van zulk een gemeenschap met Christus terwijl u nog op aarde bent.

- Ten eerste, dan zult gij ze begeren boven alle andere dingen die gij in deze wereld verkrijgen kunt, en dan zult gij ze verkiezen boven de beste dingen die de aarde u kan verschaffen. Gij zult ze op prijs stellen meer dan de voordelen en de genoegens van de wereld, die gij nietig zult achten in vergelijking met die geestelijke zegeningen.
- Ten tweede, zo zult gij de inzetten des Heeren in de openbare, huiselijke of eenzame godsdienstoefening zeer waarderen, als middelen tot gemeenschap met Christus, en gij zult niet voldaan zijn zo gij er geen gemeenschap met Hem in vindt. Zij voor wie deze genademiddelen een last of smakeloos zijn, geven duidelijke blijken dat zij gemeenschap met Christus niet op prijs stellen. Door het rechte waarnemen van deze inzetten, is "de Koning als gebonden op de galerijen." Zij die ze niet waarderen hebben niet de gesteldheid van David, die zeide: "Eén dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid," Ps. 84 : 11. En zij die in de plichten rusten, en tevreden zijn wanneer zij hun taak hebben volbracht, tonen dat zij geen kennis hebben van het rechte gebruik van de middelen. Zij zijn vreemdelingen van de zielsoefeningen van de bruid die uitriep: "Ik zal nu opstaan en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten, ik zal Hem zoeken, die mijn ziel liefheeft," Hoogl. 3 : 2.
- Ten derde, indien gij uw belang ziet in gemeenschap met Christus, zo zult gij waken tegen alles wat ze kan verstoren of wat er u van kan afhouden, doch gij zult de weg kiezen waarin gij ze moogt verkrijgen. Dat wil zeggen, dat gij u zult hoeden voor het toegeven aan verzoeken en aan bekende zonden, maar dat gij teer en heilig zult zijn in uw wandel.

Gebruik II. Sta naar bewijzen, dat u waarlijk met Christus ondertrouwd bent, door het tot uw voorname zorg te maken, dadelijke gemeenschap met Christus te hebben, terwijl gij nog op aarde zijt, totdat u Zijn volkomen tegenwoordigheid zult genieten in de toekomstige wereld.

Om dit op uw hart te binden, zal ik kort de noodzaak daarvan voorstellen.

1. Dit is noodzakelijk om uw oprechtheid te tonen in het geestelijk huwelijksverbond. "Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn," 1 Joh. 2 : 19. Onverschillig te zijn omtrent gemeenschap met Christus, zegt dat het hart niet met Hem is, maar met andere minnaars.
2. Het staan naar dadelijke gemeenschap is noodzakelijk om veilig door een verleidende wereld heen te raken. Daarom zegt Christus tot Zijn volk: "Bij Mij van de Libanon af, o bruid! kom bij Mij van de Libanon af; zie van de top van

Amana, van de top Senirs en Hermons, van de woningen der leeuwinnen, van de bergen der luipaarden," Hooglied 4 : 8. Christus roept Zijn volk, om bij Hem te komen, daar zij zullen omkomen in de wildernis, wanneer zij alleen blijven.

3. Zonder gemeenschap met Christus hier in de tijd, zult gij geen gemeenschap met Hem hebben in de andere wereld. De psalmist zegt: "Gij zult mij leiden door Uw raad, en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen," Psalm 73 : 24. Gemeenschap met Christus in genade hier, bevat de belofte van gemeenschap met Hem in heerlijkheid hiernamaals.

Ik zal besluiten met enkele raadgevingen.

1. Zie uit naar gemeenschap met Christus in de weg van vrije genade en verbeurde liefde. Zie uit naar Zijn komst tot u over de bergen, bergen van schuld en onwaardigheid, onder het besef dat gij zulk een groot voorrecht niet hebt verdiend.
2. Zoek Zijn gemeenschap aanhoudend in alle middelen die Hij ingesteld heeft, en ga van de ene plicht tot de andere, tot gij Hem vindt, gelijk de bruid in het Hooglied. Zo volhardende, mag u hopen uw wens te verkrijgen, welke moeilijkheden ook in uw weg zijn.
3. Wees naarstig in het opmerken van wat Hij u leren wil in de weg van Zijn Voorzienigheid. Maak er een recht gebruik van als van middelen tot gemeenschap met Hem.
4. Wees aanhoudend teder in uw wandel. Houd af van alles wat Zijn Geest kan bedroeven, en van alles wat Hem zou aanzetten om te vertrekken. Handel in dit geval zoals de bruid deed: "Ik bezweer u, gij dochteren Jeruzalems, die bij de reeën of bij de hinden des velds zijt, dat gij de liefde niet opwekt noch wakker maakt totdat het haar luste," Hoogl. 3 : 5.
5. Hoewel velen gemakkelijk over deze gewichtige zaken heenstappen, twijfel ik er niet aan, of wij allen zullen er aan herinnerd worden, wanneer wij in de andere wereld aankomen. Wanneer wij aangeland zullen zijn in het hogere of lagere gedeelte, zullen wij ons herinneren wat wij er in de tijd van gehoord hebben, en dan zullen wij tot dit besluit komen: "Dat de helft ons niet is aangezegd." En over wat wij daar verder zullen ontmoeten kan ik niet meer zeggen dan dit: "De dag zal het verklaren." Amen.

3. DE ZONDE EN HET GEVAAR VAN SCHEURING

1 Korinthe 1: 10 *Maar ik bid u, broeders, door den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfden zin, en in een zelfde gevoelen.*

De kerk van Korinthe lag te bloeden van haar wonden, die haar niet toegebracht waren door openbare en gezworen vijanden, maar door haar eigen mensen, waarvan sommigen zeiden dat ze van Paulus waren, anderen dat ze van Apollos waren, óf van Cefas, óf van Christus. De apostel legt er zich op toe om de gebroken en verdeelde kerk te helen. In de tekstwoorden doet hij een zeer gevoelvolle vermaning tot eenheid. In de woorden komen drie dingen voor.

1. De aanspraak, "Broeders." Het is een vriendelijke aanspraak, waarbij hij zich indringt in hun genegenheden, althans hij tracht zo te doen; want het is hard voor een trouw dienaar om de hartstochten in toom te houden van het volk dat eenmaal verdeeld is geworden. In deze aanspraak is een argument voor eenheid. Hij bemint hen dat ze broeders zijn; en het is schandelijk ding voor broeders om elkaar om de oren te slaan, Gen. 13:8, "laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u," zei Abraham tot Lot, " want wij zijn mannen, broeders." En in Genesis 45: 24, zei Jozef tegen zijn broeders, "verstoort u niet op de weg".
2. Paulus doet een innige smeekbede "ik bid u, in de Naam van de Heere Jezus Christus. "Paulus dient een verzoekschrift in voor de vrede van de kerk, en bedelt hen, zoals hij de stokbewaarder deed in Hand. 16:28, dat ze zichzelf toch geen kwaad zouden doen, door het zwaard van twist. En opdat het meer gewicht op hun geweten mocht hebben, hij voegt hij er de Naam van de Heere Jezus Christus, aan toe: "ik bid u," zegt hij, "door de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat onder u geen scheuringen zijn," enz. Dit houdt twee dingen in:
  - (1) Het is zoveel alsof hij gezegd had: indien u nog enige achting hebt voor de autoriteit van de Heere Jezus Christus, Die Zijn volgelingen zo dikwijls bevolen heeft de vrede, eenheid en broederlijk liefde te bewaren en zich te wachten voor verdeeldheid. Ik ben het niet, (wil hij als het ware zeggen), maar Christus, de Vorst des vredes, Die dat van u vraagt.
  - (2) Het is alsof hij had gezegd: indien u liefde hebt tot de Heere Jezus, als u Zijn eer en glorie zoekt, spreekt dan dezelfde taal, en laat er geen verdeeldheid onder u zijn. Want de Naam van Christus lijdt schade door uw twisten, partijschappen en verdeeldheid. De apostel smeekt hen met zachtmoedigheid, maar ook met een vurige geest, hen ernstig voorhoudende de vrede en eenheid van de kerk. Hij behandelt hun wonden teer, maar toch zo dat ze konden zien hoe zeer hij zijn best deed hen te genezen. Het toont aan hoe zwaar hun twisten hem vielen, en hoe dankbaar hij jegens hen zou zijn als ze weer verenigd werden, en hoe erg het zou zijn als ze hun twisten zouden voortzetten. Daarom bezweert hij hen, en vervolgens betuigt hij hen in de Naam des Heeren, dat zij zouden samengevoegd zijn in eenzelfde zin en in een zelfde gevoelen en dat onder u geen scheuringen zijn. En indien ik dit niet kan bereiken om mijnentwil, zeg hij, laat mij dit dan bereiken om Christus' wil. Dit is de manier van zijn vermaning.

3. De inhoud van Paulus' vermaning bestaat in drie zaken.
- (1) Hij vermaant hen wegens eenheid van principes, " dat gij allen hetzelfde spreekt." Hij smeekt hen, dat ze niet zouden toegeven aan tegenovergestelde leringen, of aan anderen; en zo, in plaats van eenheid te bewaren, te doen zoals die verwarde menigte, de één riep dit en de ander dat, Hand. 21:34. Er was niets dan onenigheid en tegenstrijdigheid onder hen, zelfs zó, dat sommige van hen tenslotte de opstanding der doden ontkenden, 1 Kor. 15.
  - (2) Hij probeert hen af te houden van scheuringen. Het Griekse woord schisma, zoals u kunt zien in de kantlijn van sommige van uw Bijbels betekent eigenlijk insnijding of verdeling van een solide lichaam, zoals in het klieven van hout, wanneer onderscheiden delen apart liggen, vóórdat ze tot een gemaakt worden. Aldus was de kerk van Korinthe gebroken in verschillende partij en facties, sommigen volgden de éne dienaar, sommigen volgden de ander; daarom zegt de apostel, 1 Kor. 1: 13: "Is Christus gedeeld?" Alsof hij wilde zeggen: wel, er is maar één Christus, waarom zijn er zoveel lichamen? Wie zal Christus tot een Hoofd hebben, terwijl er zoveel verschillende leden zijn? Vanwege deze verdeling onder hen, scheen het, volgens 1 Kor. 11: 33, dat zij ook gescheiden avondmaalsvieringen hadden, ze wilden het niet met elkaar houden. De apostel toont de oorzaak aan van hun verdelingen, 1 Kor. 3: 3: "want dewijl onder u nijd is en twist en tweedracht, zijt gij dan niet vleselijk?" Het Griekse woord wat vertaald is met scheuring betekent dus gescheiden leven, waar de ene partij staat aan de ene kant, en de andere partij aan de andere kant. Het is zodanige tweedracht, dat de mensen van elkaar scheiden.
  - (3) Hij vermaant hen te verbeteren wat daardoor verkeerd geworden was onder hen, *opdat zij weer samengevoegd en bijeen gebracht mogen worden in eenzelfde zin*, met verlaten van hun twisten en scheuringen. Het Griekse woord met *samengevoegd* vertaald, is zeer nadrukkelijk, en betekent twee dingen.
    - a. Het herstellen van het afgesneden lid in zijn vorige plaats, Gal. 6: 1, "Breng de zodanigen terecht. Het is metafoor van chirurgen die leden of gewrichten op zijn plaats zetten. Alsof hij had gezegd: zet deze of gene in het juiste gelid. Het houdt in dat de kerk mag genezen worden van haar breuken en die zich hadden afgescheiden en teruggetrokken weer terechtgebracht mochten worden.
    - b. Het betekent verder, dat dezulken volkomen bevestigd mochten worden in hun voorgaande plaats waarin ze hersteld zijn. En zo beheld het een nauwe vereniging tussen de leden van de gemeente. Paulus wil hen samenbinden tot één lichaam, in hetwelk al de deel volkomen aan elkaar kleeft, ieder op zijn eigen plaats. Vandaar dat hij de band van deze vereniging erbij voegt, namelijk *dezelfde zin*, dat is, hetzelfde hart, wil, en genegenheid, zoals de woord *zin* is genomen in Romeinen 7: 25; én in hetzelfde gevoelen, of, dezelfde mening over verscheiden onderwerpen. En indien het laatste niet bereikt kon worden, dat dan het eerste er toch mocht wezen.

Uit deze woorden kunnen wij deze volgende leringen trekken:

Lering I. Dat schisma en scheuringen een kwade zaak is voor de kerk van Christus terwijl ze in deze wereld is.

Lering II. Dat belijders zich behoren te wachten voor schisma en verdeeldheid, als ze gevoelig zijn voor de autoriteit en de eer van onze Heere Jezus Christus.

Lering III. Waar schisma en verdeeldheid binnenkomen in de kerk, daar komt grote opwinding, verscheidenheid, ja, tegenstrijdige meningen waardoor de mensen elkaar

tegenspreken in godsdienstige onderwerpen. "Dat gij allen hetzelfde spreekt," enz.

Lering IV. Dat echter, hoe moeilijk het is, het toch mogelijk is dat een gescheurde kerk genezen wordt.

Lering V. Dat het de plicht is van alle leden van de kerk jegens de eenheid van de kerk te zoeken, en de genezing van de scheuringen. En in het bijzonder is het de plicht van afgescheiden leden hun vorige en eigen plaats in het lichaam weer in te nemen.

Lering VI. Tenslotte, dat schisma en verdeeldheid, smartelijk is voor alle *kinderen des vredes*, maar inzonderheid zwaar valt en een beproeving is voor een getrouw dienaar van het *Evangelie des vredes*.

Hier is een werk gepast voor veel dagen, maar ik kan op alles niet blijven stilstaan. Mijn doel is alleen te spreken over de eerste lering.

De eerste lering is, ***dat schisma en scheuringen een kwade zaak is voor de kerk van Christus terwijl ze in deze wereld is.***

- I. Zal ik de waarheid van deze lering aantonen
- II. Wil ik u enkele aanwijzingen geven over de opkomst, maar ook over het wegnemen van deze droevige plaag in kerk. En ik verwacht uw aandacht en smeed u in de Naam of onze Heere Jezus Christus, dat u zonder vooroordeel, wil aanhoren en overwegen wat ik me voorneem te zeggen. En als ik iets zeg wat tegen Gods Woord is, verwerp het! Maar wat ik moge zeggen overeenkomstig Gods Woord, ik beveel u dat het plaats mag vinden *in*, en gewicht mag hebben *op* uw geweten. Ik zal pogen om mij af te houden van een *persoonlijke* toepassing, maar heb de vrijheid om te handelen over de oorzaak.

I.

Ten eerste zal ik deze droevige leer u aantonen. Helaas, er is geschreven, en ik mag wel zeggen, in letters met het bloed van onze moeder(kerk), die uitroept: "Zij is geslagen in het huis van haar liefhebbers." Deze gebroken, bloedende kerk, blootgesteld aan het gelach van papisten en kwaadwilligen vanwege haar scheuringen, is er een droevig bewijs van. Nu, omdat sommigen struikelen over alle godsdienst, vanwege onze verdeeldheid, en anderen bezig zijn zichzelf hierin te verheffen, zal ik tot lering van beiden aantonen dat deze dingen niet zo vreemd, of ongewoon zijn. Want, overweeg het volgende,

1. Deze dingen zijn voorzeggd in de Schrift. Onze Heere Christus heeft ons een duidelijke waarschuwing gegeven, Matth. 10: 34-36: "Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder," enzovoort. Niet dat dit het eigenlijk en natuurlijk gevolg is van het Evangelie des vredes, maar dit wordt veroorzaakt vanwege de verdorvenheid van de mens. De apostel zegt tot de kerk van Eféze, in Hand. 20: 30: "En uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich." Ik zal er nog één andere tekst bijvoegen, 2 Tim. 4: 3-4, "Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar ketelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen naar hun eigen begeerlijkheden en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden," enz. Waaruit wij kunnen zien, dat kerkdiensten niet altijd gewild zijn, noch de gewenste voorspoed hebben.

2. Overweeg de droevige ondervinding van de kerk in voorgaande eeuwen. Ik zal u twee voorbeelden geven uit het Oude Testament.

- (1) De eerste vinden we in Numeri 16. Zelfs toen de kerk Mozes en Aäron had, werd er een gewelddadige veroorzaakt door Korah, Dathan, en Abiram. Dat deze opruiing een zaak was niet zozeer in de burgerstaat, alswel een scheuring in de kerk (hoewel ik erken dat er een samenscholing was opruiing van mensen), is het duidelijk genoeg dat de grote oorzaak van de ruzie om het priesterschap ging, zoals duidelijk blijkt uit Num. 16: 3-9, wat u thuis kunt lezen, maar speciaal het 10^e en het 11^e vers, waar Mozes zegt, "Zoekt gij nu ook het priesterschap? Daarom, gij en uw ganse vergadering, gij zijt vergaderd tegen den Heere, want Aäron wat is hij, dat gij tegen hem murmureert?" Vergelijk dit met Judas 11, waar van de scheurmakers, de verwoesters van de kerk, wordt gezegd, dat zij door de tegenspreking van Korach zijn vergaan." In deze afscheiding werden velen meegetrokken, Num. 16: 19, "En Korah deed de ganse vergadering ten hen verzamelen," namelijk tegen Mozes en Aäron. Twee van de oversten die door Mozes werden opgeroepen, weigerden halsstarrig naar hem toe te komen, 16: 12-14, "En Mozes schikte heen om Dathan en Abiram, de zonen van Eliab te roepen, maar zij zeiden: wij zullen niet opkomen. Is het te weiding dat gij ons uit een land van melk en honing vloeiende, hebt opgevoerd om ons te doden in de woestijn?" Ja, toen God Zelf de ban over hen uitgeoefend had, wilden de mensen hun goede mening van hen niet prijsgeven; want in het 41ste vers, "murmureerden ze tegen Mozes en Aäron, en zeiden: Gijlieden hebt des Heeren volk gedood."
- (2) Een andere en grote scheuring maakten de 10 stammen, 1 Koningen 12, waar twee zeer merkwaardige dingen in voorkomen.
- Het begin ervan, hun ontevredenheid over de burgerregering, waardoor zij weigerden Rehabéam als hun koning te erkennen, en daardoor zich afscheiden van de Tempel te Jeruzalem, waarin Jerobeam Gods instellingen erkende, hoewel hij zeer ver afgeweken was van de vroomheid en wijsheid van David en Salomo.
  - Het tweede merkwaardige hierin, is de manier waarop de dienst in de tempel werd gehandhaafd, namelijk door priesters die geen zonen van Levi waren, volgens vers 31 van dat hoofdstuk. Dat wil zeggen dat deze mannen geen recht hadden op het priesterambt.

Het Nieuwe Testament is ook vol van zulke droevige gebeurtenissen, zodat er bijna geen brief geschreven is, of we vinden er iets van kerkscheuringen en verdeeldheid, vermaningen tot eenheid, of sommige andere van dit soort dingen.

- Zie Romeinen 16: 17-18, "En ik bid u, broeders, neemt acht op degenen die tweedracht en ergernissen aanrichten, tegen de leer die gij van ons geleerd hebt, en wijkt af van hen. Want dezulken dienen onze Heere Jezus Christus niet, maar hun buik; en verleiden door schoonspreken, en verleiden de harten van eenvoudigen."
- Lees de 1ste brief aan de Korinthiërs, vanaf onze tekst en vervolgens. En zie ook het 10^e, 11^e en 12^e hoofdstuk van de 2^e brief aan de Korinthiërs, waar Paulus wordt genoodzaakt zich te verdedigen tegen de laster op hem geworpen door valse leraars, om zichzelf met hen te vergelijken.
- Wat de brief aan de Galatiërs betreft; ik behoefte geen hoofdstuk en verzen te citeren, want de hele inhoud van die brief gaat over de verdeeldheid in de kerk van Galatië.
- In Eféze 4 vindt u een aandoenlijke vermaning tot eenheid, vanaf vers 1 tot 17.
- In Filippenzen 2: 1 en vervolg vinden wij: "Indien er dan enig vertroosting is in Christus, indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des

geestes, indien er enige bewegingen en ontfermingen zijn, zo vervult mijn blijdschap dat gij moogt eensgezind zijn."

- In Kolossenzen 2:18, en vervolg staat: "Dat u niemand overheerse naar zijn wil ... Wat wordt gij gelijk gij, gelijk of gij in de wereld leefdet, met inzettingen belast? Namelijk, raak niet, smaak niet, en roer niet aan. ... Dewelke wel hebben een schijnrede van wijsheid in eigenwillige godsdienst en nederigheid", enz.
- De Thessalonicenzen worden vermaand, 1 Thess. 5: 14. "Vermaant de ongeregelden."
- In de 2e brief aan de Thessalonicenzen, vers 2, werden sommigen in de kerk verschrikt en bewogen in hun ziel vanwege verkeerde leringen.
- 1 Timothéüs 6: 3-4: "Indien iemand een andere leer leert, ... deze is opgeblazen en weet niets, maar hij raast omtrent twistvragen en woordenstrijd," enz. En hoofdstuk 1: 6-7, "Van dewelke sommigen afgeweken zijnde, hebben zich gewend tot ijdel spreking, willende leraars der wet zijn, niet verstaan, noch wat ze zeggen, noch wat ze bevestigen."
- In 2 Timothéüs 3: 6, spreekt de apostel van sommigen "dat zij in de huizen insluipen, en nemen de vrouwkens gevangen; ... en dat zij de waarheid weerstaan, zoals Jannes en Jambres Mozes tegenstonden," vers 8.
- Titus 1: 11, zegt hij: "Welke men moet de mond stoppen, die gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort, om vuil gewins wil."
- In de brief aan Filémon, een particulier, wordt deze gevraagd zich te verenigen met Onésimus.
- In de brief aan de Hebreëen berispt de apostel sommigen, omdat zij de kerkelijke bijeenkomsten nalieten, Heb. 10: 25, "En laat ons onze onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben."
- Jakobus 3: 14, en vervolgens: "Maar indien gij bitteren nijd (in het Grieks is het 'bittere ijver') en twistgierigheid hebt in uw hart, ... deze is de wijsheid niet die van Boven afkomt, maar is aards, natuurlijk, duivels. Maar de wijsheid die van Boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam," enz. "En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor dengenen die vrede maken."
- 1 Petrus 3: 8. "En eindelijk, broederen, zijt allen eensgezind."
- 2 Petrus 2, het gehele hoofdstuk handelt over valse leraars.
- 1 Joh. 2: 19, "Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet."
- In de 2^e brief van Johannes, vers 10, "Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: zijt gegroet."
- In de 3e brief van Johannes, het 9e en 10e vers, vinden we Diotrefes met boze woorden snaterende tegen de apostel.
- Lees de gehele brief van Judas, en ik hoef geen twee verzen voor bewijs te citeren.
- Kijk naar het 2e en 3e hoofdstuk van Openbaring. De gemeente van Eféze had beproefd degenen die gezegd hadden dat ze apostelen waren, maar zij waren het niet, Openb. 2: 2. Smyrna werd verward door degenen die zeiden dat ze Joden waren, maar waren het niet, doch waren een synagoge van satan, vers 9. Zo ging het ook in Filadèlfia 3: 9. In de gemeente van Pergamus waren er die de leer van Balaâm onderhielden, Openb. 2: 14. In Thyatire woonde Jezébel, die hen onderwees en verleidde, vers 20.

Hier is een wolk van getuigen van welke wij twee lessen kunnen leren.

1. Hoewel de apostelen zelf nog leefden en de gemeenten leidden en de kerken regeerden, waren zij toch niet in staat om scheuring en verdeeldheid te

verhinderen, noch de breuken van de kerk.

2. Een tweede les die wij van hen kunnen leren is, dat degenen die het meest hadden van de Geest van God, het meest tot vreedzaamheid bewogen waren, het meest gevoelig voor de vrede van de kerk, het meest zorgvuldig om te bewaren waar er eenheid was, en het meest zorgvuldig om te herstellen waar deze was verloren.

Als we kijken naar later tijden, vinden we de kerk geplaagd met scheuring en verdeeldheid. Toen de vervolgingen door de heidense keizers over was, ontbrandde het vuur van twist in de kerk. Toen werd vervuld wat geschreven staat in Openbaring 8: 5, "het vuur van het altaar werd op de aarde geworpen." Toen Constantijn de Grote de vrede voor de kerk hersteld had, werd ze vreselijk beschadigd door de scheuringen van de Donatisten, die zich van de kerk afscheiden, voornamelijk onder voorwendsel van de onzuiverheden of ongeordend avondmaalsviering. Dit schisma duurde meer dan 200 jaar. Ze leerden, dat mensen werden besmet met het bederf van degenen waarmee zij kerkelijke gemeenschap onderhielden, en dat er geen andere ware kerk was dan hun eigen. Hetgeen hen leidde tot deze extreme gevoelens, was, dat de kerk Avondmaal hield met een van haar dienaars, ene bisschop Cecilian, wie de Donatisten wilden verwijderen, omdat hij naar hun mening, toen hij nog diaken was, weigerde mee te werken ten gunste van sommige gevangenen voor de zaak of Christus, en dat hij geordend was door verraders, namelijk zulken, die de Bijbel overgegeven hadden aan de vervolgers. Menende dat de gehele kerk besmet zou worden door deze man en zijn navolgers, zijn ze afgescheiden.

Toen de Heere Luther verwekte om de kerk te hervormen van het Pausdom, kwamen de Wederdopers in opkomst, die zich verzetten tegen de Overheid, en oproer toestonden. Zij gaven voor dat Luther de hervorming maar tot de helft doorvoerde, dat hij slechts de takken van het Pausdom afgesneden had, maar ze deze aan de wortel slaan. Vandaar klaagde die heilige man aldus: "Het kost ons 10 jaar pijn om een kleine kerk op te richten, en dan komt er iemand die nog niets weet, maar maakt trouwe dienaars verdacht en hij werpt hen in één moment alle omver." En ergens anders zegt hij: "Zij die de leer van het Evangelie van ons gekregen hebben, verdrukken ons het bitterst."

Hoezeer onze eigen kerk beroerd werd ten tijde van voorgaande Presbyteriaanse kerkregering, is duidelijk uit de geschriften tegen de afscheiding, van waardige mannen in die tijd. Zo vinden wij in een Acte van de Westminster Synode, 1643, een grondig onderzoek naar boeken die de afscheiding voorstaan. Ik wil alleen aandacht geven aan een Acte van de Synode in 1645, de 10^e zitting, gericht tegen ongodsdienstigheid en scheuring, waarin zij belasten: "alle dienaars en leden van de kerk, behoren alle ongodsdienstigheid en gespot met godsdienstige oefeningen tegen te staan." En aan de ander kant: "Dat zij in de vreze Gods, zich toch wachten, onder een voorwendsel van godsdienstige oefening, hoe wettig en noodzakelijk ook, zij zich niet toegeven aan dwaling, ketterij, scheuring, schandalen, zelfverheffing, en verachting van anderen, gaande boven de gezonde roeping van Christenen, en zich aanmatigen hetwelk behoort bij de herderlijke roeping, met minachting of voorbijzien van de ingestelde middelen," enz. Dit vat ik eenvoudig op, dat er bedoeld wordt, wat wij kerkelijke bijeenkomsten noemen, die gewoonlijk bespot worden door goddelozen, aan de ene kant, en aan de andere kant nagelaten wordt vanwege scheuringen, enz. De Synode van 1647, zitting 19, in hun richtlijnen voor verborgen en persoonlijk gebed, en wederzijds stichting, voor oprechte vroomheid, voor het handhaven van de eenheid, en het vermijden van schisma en verdeeldheid, - wat de

inhoud uitmaakt met de Geloofsbelijdenis tot het einde van het boek, - veroordelen al deze soort gezelschappen ontmoeting, zoals wij kunnen zien in de 7^e richtlijn, waar gezegd wordt: "Wat zijn de vruchten en gevolgen van deze soort gezelschappen van particulieren of enkele families, anders geweest dan (behalve in noodgevallen, genoemd in de richtlijnen), afkeuring en pogingen tot vooroordeel van geordende dienaars, waardoor families of plaatselijke gemeenten scheurden, en (in verloop van tijd) de gehele kerk." Ik breng dit niet naar voren om mijn eigen mening over deze gezelschappen te tonen, maar om u te laten zien dat er een geest van afscheiding was in die dagen zowel als nu; en hoe het vuur van verdeeldheid deze kerken niet heeft verlaten, totdat zij geworpen werden in het vuur van vervolgingen, wat goed genoeg bekend is. O, dat het vanaf die tijd ons verlaten had!

II.

Ik kom nu tot de 2^e zaak door mij voorgesteld, om u enkele opmerkingen te geven, betreffend de opkomst en het wegnemen van deze droevige plaag in de kerk.

1. Ten eerste zeg ik, dat God Zijn Eigen heilige voornemens heeft in deze dingen. Hierdoor beproeft Hij de mensen, 1 Kor. 11: 18-19; en daardoor bestraft Hij de mensen vanwege de minachting van het Evangelie, en die de waarheid niet ontvangen hebben in liefde, 2 Thess. 2.
2. Wij hebben gezien dat scheuringen en verdeeldheid in de kerk, gemaakt werden onder het schoonschijnende voorwendsel van nauwgezetheid. Dit was de manier hoe de kerk van Galatië in stukken werd gescheurd. De verblinde leraars wilden de inzettingen van de wet van Mozes toevoegen aan het Evangelie, om deze volkomener en nauwgezet te maken. Zo gaven de verleidende leraars onder de Kolossensen ook een grote nauwgezetheid voor, toen ze zeiden: "raak niet, smaak niet, en roer niet aan," Kol. 2: 21. Voor een deel scheen dit ook de oorzaak te zijn van de scheuringen in Korinthe, hetwelk de apostel aanwijst in de leer omtrent het Avondmaal des Heeren, als hij zegt: "Dat ieder zichzelf onderzoeke!" 1 Kor. 11: 28. Dit was de reden van het schisma door de Novatianen en de Donatisten in vroeger tijd, dat de tucht niet genoeg was uitgeoefend, tegen degenen die ten tijde van vervolgingen gevallen waren.
3. Er zijn meestal sommigen (ik hoop dat ik niet spreek van hen die in onze tekst beschouwd worden als verraders); ik zeg, er zijn sommigen die grote moeite aanwenden om hier en daar hun eigen licht te verspreiden, die zee en land omreizen om Jodengenoten te maken. Zo vinden wij dat sommigen reisden van Jeruzalem naar Antiochië, door Syrië en Cilicië, om discipelen te maken, en de kerken te verontrusten, Hand. 15: 23-24. "Aan de broeders uit de heidenen, die in Antiochië, en Syrië, en Cilicië zijn; Nademaal dat wij gehoord hebben dat sommigen die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroert hebben enuw zielen wankelend gemaakt," enz.
4. Wij behoren altijd op te letten, dat een van de voornaamste dingen waarop kerkscheurmakers zich op richten is, het in diskrediet brengen van de dienaars van het Evangelie, alsof hun opdracht luidde: *strijdt niet tegen klein noch groot, maar tegen de dienaars alleen*. Want satan weet, als hij de dienaars in verachting heeft gebracht, en het vertrouwen in hen weg is, zij dan nutteloos zijn. En als deze eenmaal nutteloos gemaakt zijn, dan is zijn koninkrijk op de goede weg om te voorspoedig te zijn. Deze zijn als wolven, die, ofschoon ze in schaapskleding komen, zich toch ontdekken door hun blaffen tegen de herders. Zo deden Korah, enz. Kijk naar de brieven van de Korinthiërs en de Galatiërs, en zie hoe de scheurmakers of deze kerk scholden op de apostel Paulus en hem verdacht

maakten. Ze zeiden dat hij geen wettig apostel was. Vandaar dat hij zo dikwijls bezig was om zijn roeping toe te lichten, 1 Kor. 9: 1-2; Gal. 1 en 2. Ze zochten een bewijs dat Christus Persoonlijk tegen hem gesproken had, 2 Kor. 13: 3. Zij beschuldigen hem van een losse wandel en inconsequentie veranderlijkheid, zodat zijn woorden niet opgevolgd moesten worden, 2 Kor. 1: 17. Ze lasterden hem dat hij naar het vlees wandelde, 2 Kor. 11: 2. Ze hielden hem als iemand die naar ijdele eer zocht en een zeer verachtelijk man was, 2 Kor. 11: 9-10. Zie de 4 laatste hoofdstukken van 2 Korinthe.

5. Wij kunnen dikwijls opmerken dat zulken voorgeven dat ze een grote mate van heiligheid en gaven hebben boven de gewone man. Vandaar dat van hen gezegd wordt, dat ze zich in schaapkleiding begeven, en zichzelf veranderen in apostelen van Christus. En geen wonder, want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts, 2 Kor. 11: 13-14. En het geeft geen klein voordeel aan hun bedoelingen, dat mensen die geleden hebben voor de zaak van Christus, zich soms aan hen verbinden. Dit is duidelijk uit hetgeen de apostel zegt, als hij zichzelf met de scheurmakers van de kerk van Korinthe vergelijkt, 2 Kor. 11: 23. "Zijn zij dienaars van Christus? Ik ben boven hen; in gevangenissen menigmaal;" wat duidelijk aantoont, dat ook die anderen gevangenschap hadden geleden voor de goede zaak, evenals hij. Ja, oprecht Godzalige mensen kunnen zich met verleiders verenigen, volgens Openbaring 2: 20, waar staat dat Jezébel Christus' dienaars verleidde. Soms doen zelfs goede mensen boodschappen voor de duivel, die echter ten laatste toch gered zullen worden.
6. Tenslotte, we behoren op te merken welke karakter de Schrift van dergelijke mannen geeft. 2 Petrus 2: 10, "Die stout zijn, zichzelf behagen; en die de heerlijkheden niet schromen te lasteren." In 1 Timothéüs 6: 4, worden ze genoemd: "Die is opgeblazen (want daardoor alleen ontstaan twisten), en weet niets, maar hij raast omtrent twistvragen en woordenstrijd," enz. In Romeinen 16: 17-18, wordt van hen gezegd: "Dezen dienen niet onze Heere Jezus Christus, maar hun buik," enz. Zij worden bijgestaan door hen "maar ketelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen naar hun eigen begeerlijkheden," 2 Tim. 4: 3. Zie hoe de apostel de wortel van verdeeldheid afslaat, Filipp. 2: 3, "Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een den ander uitnemender dan zichzelf. "Mensen die aangevuurd worden door een kerk, ijdele eer en verbeelding, die zichzelf beter achten dan een ander, zijn gevaarlijke mensen; zij slaan wiggen om de kerk van Christus uit elkaar te drijven.

...

Laat mij nu mijn vermaning vervolgen en deze aandringen. *"Maar ik bid u, broeders, door den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfden zin, en in een zelfde gevoelen."* Pas toch op voor verdeeldheid, en help de eenheid te herwinnen, in alle tederheid, bij degenen die zich hebben afgescheiden, en moedigt hen niet aan in hun weg. Ik ben ervan overtuigd, dat, indien zij niet zoveel gesteund en aangemoedigd door hen die hen beluisteren, hun aantal zou niet zo groot zijn als het nu is. Geef een jeukend oor naar iets nieuws geen plaats door hun samenkomsten te bezoeken wanneer u in de gelegenheid bent. U zou in een strik kunnen lopen en daarmee de verdeeldheid verergeren, en het ordelijk gezag vertrappen. Want één van hun predikant is afgezet van de bediening, en van een ander, wie nimmer predikant is geweest, is zijn vergunning om te preken ingetrokken; en beiden zijn vermaand, dat

als ze geen berouw tonen en hun leven beteren zij geëxcommuniceerd worden. Ik weet dat er gezegd wordt, dat dit erg streng is, maar de commissie behandelt de censuur van deze mensen met de hoogste trap die door de kerk toegepast wordt, omdat zij toch verklaren niet tot hun gemeenschap te behoren. Maar ik meen dat het vreemder is dat mensen zich hiermee bezighouden, die niettegenstaande sommige hulppredikers en anderen die gecensureerd werden door deze Kerk, die zomin tot onze Kerk behoren als deze mensen, toch ontevreden zijn dat de kerk niet meerderen gecensureerd heeft, met strengere maatregelen.

Pas toch op voor scheuringen.

1. Ik bid u vanwege degenen die zichzelf teruggetrokken hebben, dat u hen niet versterkt in hun gedrag. Het strekt alleen tot nadeel van hun ziel, wanneer zij zich terugtrekken van de middelen van genade en kennis. Want dit hebben allen nodig, zij, zowel als anderen. O Sirs, [heren] neem dit ter harte; het volk des Heeren hebben een verenigde en samenbindende geest, Jesaja 66: 20, "En zij zullen al uw broederen uit alle heidenen, den Heere tot spijsoffer brengen, op paarden en op wagens, en op snelle lopers, naar Mijn heiligen berg toe." Zij zullen hen niet met geweld brengen, maar door de kracht van het Evangelie. Maar sommige van hen wonen ver af; wat dan? Toch zullen zij hen brengen; als ze niet kunnen wandelen, dan zullen ze hen brengen op paarden; en als ze zwak zijn dat ze niet op paard kunnen rijden, dan zullen ze gebracht worden met wagens. En als sommige ziek zijn, zodat ze niet op een wagen kunnen zitten, dan zullen ze op draagbaren gelegd worden, bestemd voor zieke mensen. Door alle middelen zullen zij proberen hen te brengen tot de berg des Heeren. Sommige willen niet mee doen aan dit werk; maar och, laten allen toch proberen iets te doen wat ze kunnen om dit werk te bevorderen. O, zoekt een samenbindende geest!
2. Ik bid u voor hen die bij u en ons wonen maar die geen godsdienst hebben. O Sirs, wat zal er terechtkomen van zoveel verloren gaande zielen in het Hoogland en in het lager deel van Schotland, van hen die vreemdelingen van Christus en hun eigen ziel zijn, als deze mensen die zich hebben afgescheiden hun zin kregen? Allen zouden ons verlaten, en wij zouden moeten preken voor lege kerken, of we zouden onze mond moeten houden. Zouden zij bekwaam zijn zich voor het hele koninkrijk in te zetten?
3. Ik bid u voor uw eigen bestwil, heb medelijden met uw ziel, werp uw geestelijke kost niet weg; houd het niet met de satan, die, als hij kan, u zal aanzetten tegen de genademiddelen, omdat hij wel weet dat de mensen in dat geval nog gemakkelijker hun lusten uitleven. Een bestraffend woord van de preekstoel bereikt de mensen in het veld zowel als bij hun haard. Ik ben zeer ongerust, dat de prediking van het Woord, als deze wordt gedaan naar de toestand van de zielen van het volk, voor het aangezicht des Heeren, dat deze te heet is voor sommigen, die zich hebben teruggetrokken van hun voorgangers, want deze dienen om te slaan degenen die op de aarde wonen. Openb. 11:5, 6.
4. Ik bid u ter wille van de Kerk, wiens schoonheid wordt vertroebeld door verdeeldheid, Hoogl. 1: 6, "Zie mij niet aan, dat ik zwartachtig ben, omdat mij de zon heeft beschenen; de kinderen mijner moeder waren tegen mij ontstoken." Er is geen groter vijandelijk gevaar vanbuiten, dan verdeeldheid vanbinnen. De eenheid van de kerk is de vastheid ervan, Jesaja 33: 20, "Uw ogen zullen Jeruzalem zien, een geruste woonplaats, een tent, die niet ternedergeworpen zal worden, welker pinnen in der eeuwigheid niet uitgetogen zullen worden, en van welke zelen geen zullen verscheurd worden." Ofschoon de koninkrijken van de wereld gebouwd

worden als op een berg, toch zullen ze ineensstorten. Maar de kerk, hoewel ze een losse woning is, als een tent, ze zal blijven staan; en hoewel die tent maar vastgezet wordt met pinnen, toch zal ze niet bewogen worden. Hoewel ze vastgehecht wordt met koorden, - niet met sterke touwen, toch zal geen enkele koord breken. Verdeeldheid ontwricht de hervorming in een kerk. Het is zeer opmerkelijk hoe de tucht verzwakte in de kerk van Korinthe. De verdeeldheid was als er als een vuur, een man die incest pleegde werd getolereerd onder hen; ze konden de tucht niet aanleggen en uitoefenen vanwege de twisten onder hen. Zef. 3: 9 "Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden, opdat ze allen de Naam des Heeren aanroepen, opdat ze Hem dienen met een eenparige schouder." Wanneer een reformatietijd aanbreekt, dan zullen zij de Heere dienen met eenstemmigheid, zoals onze Engelse vertaling luidt. Maar het Hebreeuws luidt: met een eenparige schouder. Dan zullen ze als 't ware allen één schouder hebben in het werk des Heeren, en dan kan het niet anders dan dat het werk voorspoedig zal zijn.

5. Ik bid u, ten gunste voor uw dienaars. De dienaars worden zeer hatelijk gemaakt heden ten dage, door de scheurmakers van de kerk; maar we hopen dat ze dergelijke indruk niet op u gemaakt hebben, maar dat u, althans sommige van u, iets voor ons willen doen. Ons verzoek dan is, dat u onze zielen niet lastig valt met verdeeldheid, dat u het werk des Heeren wat op onze hand gelegd is, door u niet tot een last wordt gemaakt. U ziet dat wij in andere dingen niet onkundiger zijn dan u; dat wij in andere dingen geen ruimer geweten hebben dan u; zou men dan wensen dat wij helemaal onkundig waren van onze plicht, of dat wij over de kandelaar van zijn eigen licht zouden lopen, in zaken die tot het ambt behoren, alleen omdat hij thans lid is van deze kerk? Wees hierover verbaast, o hemelen en wees verschrikt, o aarde! Ik ben er zeker van dat dit de omgekeerde wereld is wat sommigen zouden willen; tot wie wij de woorden van de apostel mogen zeggen, Gal. 4: 14-17: "En mijn verzoeking die in mijn vlees geschiedde, hebt hij niet veracht noch verfoeid, maar gij naamt mij aan als een engel Gods, ja als Christus Jezus. Welke was dan uw gelukachting? Want ik geef u getuigenis, dat gij, zo het mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgegraven en mij gegeven hebben. Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende? Zij ijveren niet recht over u, maar zij willen ons uitsluiten, opdat gij over hen zoudt ijveren.
6. Tenslotte, bid ik u, om Christus' wil, wacht u toch voor verdeeldheid. Ik bid u in de Naam van de Vorst des Vredes, Die in Zijn plechtig gebed bad voor de eenheid van zijn volk, en daar zulk een groot gewicht aan vastmaakte, Joh. 17: 21, "Opdat zij allen één zijn; ... opdat de wereld gelove dat Gij Mij gezonden hebt." Ik bid u om Zijnentwil, Die in de nacht waarin Hij verraden werd, het sacrament van het Avondmaal instelde, om de eenheid te verzegelen tussen God, en tussen elkander; om Zijnentwil Die Zijn leven afgelegd heeft om onze vrede met God te verwerven, en Die Zijn dierbaar bloed gestort heeft om Zijn uitverkorenen te verenigen, Efése 2: 14. "Want Hij is onze Vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsles gebroken hebbende." Als u de autoriteit van onze Heere Jezus Christus hoogacht, als u Zijn eer bevordert, wacht u dan voor verdeeldheid. Als u Zijn tegenwoordigheid wilt genieten, en de zegen over de kerk, en over de parochie, wacht u dan voor verdeeldheid. Psalm 133: 1-3, "Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook samenwonen. ... Want de heer gebiedt aldaar de zegen, en het leven tot in eeuwigheid." En zo eindig ik met de woorden van de apostel, 2 Kor. 13: 11, "Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des

vredes zal met u zijn." Nu, de God des vredes, de Vader, de Fontein des vredes; de Zoon, die de vrede verdiend heeft; de Heilige Geest, Die de Werkmeester des vredes is, zij glorie en lof, tot in alle eeuwigheid. Amen.

4. Het zoeken naar de plaats van eeuwige rust

Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.
Hebreeën 13 : 14.

In de hemel is altijd beweging en toch is het de plaats van onze rust. De aarde rust en toch is het de plaats waar wij ons bewegen maar waar wij nooit tot rust komen. De tijd loopt zeer snel en voert alle mensen met grote vaart in zijn stroom mee. De tijd staat geen uitstel toe, en of wij slapen of waken, wij gaan al voort en worden weggedragen, om binnenkort uit te komen in de onmetelijke oceaan van de eeuwigheid en aan te landen in de hemel of in de hel. Of wij willen of niet, wij moeten binnenkort de wereld vaarwel zeggen. Was het met de mensen zoals met de beesten, voor wie het met de dood is afgelopen, dan konden wij het er op wagen ons rustig te laten wegvoeren door de stroom. Maar dan, wanneer de mens sterft en verdwijnt, begint hij pas te leven. Daarom, omdat wij hier geen blijvende stad hebben, wat blijft er anders voor ons over dan ons te richten op het *toekomstige*. Dit is de grote zaak, waarop onze tekst zich richt.

De apostel veronderstelt onze absolute noodzaak van een *toekomstige* stad, dat is, een plaats van wezenlijk geluk en ware rust. Zo moeten wij het verstaan, want op een andere wijze zal de hel even lang duren als de hemel. De mens was tot gelukzaligheid geschapen en het verlangen daarheen was verweven met zijn natuur. Niemand is ongevoelig voor gebreken en teleurstellingen waaronder hij zwoegt. Ieder mens ziet de noodzaak van iets te bezitten dat hem volmaakte rust en voldoening geeft. Dit is de oorzaak, waarom de ziel, evenals een hongerig kind, zuigt waar zij ook is. En als zij geen rust vindt in het één, gaat zij tot iets anders. Maar zij zal nooit rust verkrijgen, tot zij gevoerd wordt tot God Zelf, om haar eeuwige rust in Hem te vinden.

Wij hebben de inhoud van onze tekst van twee kanten te bezien.

- In de eerste plaats. *De toekomstige stad is niet te vinden in deze wereld.*
Onze rust is niet hier. Wij vertoeven hier slechts voor een tijd en zodra wij in de wereld komen, beginnen wij dadelijk onze reis om ze weer te verlaten. Wij maken dezelfde loop als de zon, die opgaat en zich haast om weer onder te gaan. Het begin van ons leven is het begin van ons sterven. De dood volgt ons leven, zoals de schaduw het lichaam, tot het ogenblik waarop wij worden neergeworpen. Dan is het verhaal verteld en de geschiedenis van ons leven afgelopen.
- In de tweede plaats. *De toekomstige stad is niet hier beneden.*
Er is een plaats van volmaakte geluk en rust voor mensen, hoewel niet hier. De tegenwoordige wereld bevat veel mooie steden, maar de toekomstige wereld heeft alleen die "*blijvende stad*". De hemel is die onbeweeglijke stad, waar vele woningen zijn voor de erfgenamen van heerlijkheid, wanneer zij van de reis thuiskomen.

Wij vinden in de tekst ook een beschrijving van de praktijk van de Godzaligen. Zij geven blijken dat zij overtuigd zijn van de leegheid van de wereld, en zij leven onder een gevoel daarvan. Zij zien op de wereld zoals zij is, zoals zij hun geen *blijvende stad* kan verschaffen. Zij zeggen: "Wij hebben hier geen blijvende stad", wij zien en zoeken ze hier niet en wij verwachten ze hier ook niet. Maar zij *zoeken* de toekomstige. Het hier gebruikte Griekse woord is van grote nadruk en betekent "een

zoeken met al onze macht", te zoeken met grote zorg en ijver. Zij gaan er niet bij neerzitten, om er flauw naar te verlangen, maar zij zetten zich er op, ze te verkrijgen en gebruiken ernstig de middelen die daartoe zijn aangewezen. Hun vroegere vraag: "Wie zal ons het goede doen zien?" wordt veranderd in deze vraag: "Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Terwijl anderen bezig zijn in tegenwoordige dingen, werken zij om voor zichzelf een gezegende onsterfelijkheid te verkrijgen.

Wij hebben ook te letten op het verband, waarin onze tekst voorkomt. De woorden zijn gegeven als een beweegreden, om ons aan te zetten tot de plicht, die ons wordt voorgesteld in het voorgaande vers, waarin de apostel er op aandringt dat wij de wereld zullen verzaken, het kruis van Christus opnemen en geduldig alle smaadheid voor Hem zullen dragen. En waarom? vraagt de apostel. Hij zegt, wij hebben hier geen *blijvende stad* en het zal niet lang meer duren of wij zijn buiten het bereik van de vijanden. Wij zoeken andere dingen dan de wereld kan verschaffen.

De leer, die wij uit deze woorden trekken is de volgende: *Wij hebben geen blijvende stad in deze wereld; maar het is een ieders plicht en het is de praktijk van de Godzaligen, ernstig te zoeken naar de blijvende stad, die boven is.*

Onze tekst geeft aanleiding tot het behandelen van vier punten.

- I. Wij zullen aantonen, dat wij hier beneden geen blijvende stad hebben.
- II. In welk opzicht de hemel een blijvende stad is.
- III. Ik zal een algemeen overzicht geven van het zoeken van deze blijvende stad.
- IV. Ik zal aantonen dat het noodzakelijk is te zoeken naar de stad die boven is.

I

Om aan te tonen, dat wij hier geen blijvende stad hebben, zal ik enkele bewijzen geven.

Ten eerste. De wereld is haar ontbinding nabij. Zij had een begin en zal een eind nemen. De dag zal komen, wanneer de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Het was een vreselijke dag toen Sodom werd verbrand, maar het zal veel vreselijker zijn, wanneer alle steden van de wereld worden verteerd. Sodom, dat opgeschreven was om in vlammen op te gaan, was voor Lot geen stad om er in te blijven. Wanneer wij bedenken, dat deze wereld moet worden verbrand, moeten wij dan niet besluiten dat wij er geen blijvende stad hebben?

Ten tweede, moeten wij allen uit de blijvende stad verhuizen door de dood. De dood zal komen volgens een vast besluit. "Het is de mens gezet eenmaal te sterven." Het ene geslacht gaat en het andere komt. Iedere geboorte en ieder sterfgeval moet ons leiden tot de slotsom dat wij hier geen blijvende stad hebben. Ieder kind dat geboren wordt, komt in de wereld met een oproep van de dood in zijn hand. Ieder stervend mens laat ons de weg zien die wij moeten gaan. Er is nog ruimte genoeg op aarde, ondanks het geweldige aantal mensen die vóór ons geweest zijn. Wij allen moeten heengaan wanneer de dood ons dagvaardt. Hij zal geen medelijden hebben met de armen, hij kan niet omgekocht worden door de rijken en zal niet overbluft worden door machthebbers.

Ten derde. Al zouden wij hier blijven en de wereld voortbestaan, toch kunnen wij uit

de onzekerheid van de dingen hier beneden, leren dat wij geen blijvende stad op aarde hebben. Alle dingen van de wereld staan op twee lamme benen, namelijk onzekerheid en onvoldaanheid en daarom kunnen wij er niet op vertrouwen. Er is hier niets wat de ziel kan verzadigen. Het was een dwaas, die zei: "Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren: neem rust, eet, drink, wees vrolijk." Indien zelfs deze dingen ons konden voldoen, dan waren ze toch onzeker. Zij vergaan met het gebruik, zoals de appels van Sodom, fris en mooi van buiten, maar van binnen vol sulfuur en als zij gebruikt worden vergaan ze tot as.

Ten vierde. De Heere bestemde geen enkele plaats op aarde, om een blijvende stad te zijn. De Heere maakte ze, om voor een tijd een schouwplaats te zijn en ze af te breken, wanneer de mensen hun rol er op gespeeld zouden hebben. Het is de plaats waar mensen beproefd worden. De hemel was de plaats die vóór de grondlegging van de wereld bestemd was voor Gods volk; de hel werd vanouds voor anderen bereid. De aarde is slechts een smalle strook land, die eindigt in de eeuwigheid.

II

Wij zouden nu aantonen, in welk opzicht de hemel een blijvende stad is.

Ten eerste. De hemel zelf is een blijvende stad. "Het is een gebouw van God, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen." Het is een onbeweeglijk koninkrijk. Hoewel de voetbank zal vergaan, de troon blijft staan. De stad die voorbereid werd, vóór de grondvesten van de wereld gelegd werden, moet voortbestaan wanneer de grondvesten van de wereld omgestoten zijn. Het is een vast voornemen, dat gemaakt is in de stad daarboven. Wanneer de steden hier beneden in de as gelegd zijn, zal deze stad staan en bloeien.

Ten tweede. De Heere van deze stad, Jezus Christus, is een eeuwige Heere. Hij stierf eens, maar zal niet meer sterven. Hij heeft de strijd voor Zijn volk gestreden, heeft de kroon verdiend en is gezeten op Zijn troon. Hij zendt zo een boodschap aan Zijn volk, als Jozef zond aan zijn vader: "God heeft mij tot een heer over gans Egypteland gesteld: kom af tot mij en vertoef niet." Jezus blijft voor eeuwig.

- Hij blijft eeuwig, wat betreft Zijn naturen. De menselijke natuur welke Hij aannam, heeft Hij nooit afgelegd en zal Hij nooit afleggen. De dood maakte een scheiding tussen Zijn ziel en lichaam, maar nooit tussen Zijn naturen. De heiligen zullen eeuwig de menselijke natuur verenigd zien met de Goddelijke natuur; de mens Christus Jezus aan de rechterhand van God.
- Hij blijft eeuwig, wat betreft Zijn ambten. Hij zal voor eeuwig de Profeet zijn van die stad. Hij, Die aan Zijn volk het licht van genade heeft gegeven, zal hun geven het licht van de heerlijkheid. Hij is Priester tot in eeuwigheid. Weliswaar zal Hij niet meer offeren, "want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden." Maar Hij zal eeuwiglijk met de offerande, die Hij eenmaal gebracht heeft, voor het aangezicht van God verschijnen, voor ons. Dit is de eeuwig blijvende waarborg voor de heiligen. Hij zal eeuwig Koning zijn over die stad, want Zijn koninkrijk zal geen einde hebben.

Ten derde. De burgers van die stad zullen eeuwig blijven. "Het leven en de onverderfelijkheid zijn door het evangelie aan het licht gebracht." Daar zal geen dood zijn. De klederen van heerlijkheid zullen nooit afgelegd worden. De dood trad het

paradijs binnen maar zal niet binnen deze stad kunnen komen, waar de God van het leven regeert in Zijn heerlijkheid. Want "de dood is verslonden tot overwinning."

Ten vierde. Het verblijf van de burgers in deze stad zal eeuwig zijn. Adam werd uit het aardse paradijs geworpen en de Joden uit Kanaän Maar ieder heilige "zal gemaakt worden tot een pilaar in de tempel Gods en hij zal niet meer daaruit gaan." De hemel is de rust, die overblijft voor het volk van God. Zij moeten hier veel vermoeiende stappen doen in de wildernis, maar wanneer zij eenmaal thuis komen, zullen zij niet meer omzwerven.

Ten vijfde. De voorrechten van deze stad zijn blijvend. Zij zullen nooit ophouden of verminderen. Wie kan alle de voorrechten opnoemen, die de burgers daar genieten! Het volk van God is in deze wereld hoog bevoorrecht met de gunst van God en vrede met Hem, met vergeving van zonden, aanneming tot kinderen en heiliging. Zij zullen ze in de stad, die boven is, in de hoogste volmaaktheid genieten, tot in eeuwigheid. Hun bijzondere voorrechten in de hemel zijn zulke als deze:

- Geen één van de droevige gevolgen van de zonde zijn daar. "God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn, want de eerste dingen zijn weggegaan."
- Geen lichamelijke pijn, geen zielsongesteldheid, geen verlatenheid zal daar zijn. Sion zal daar boven niet klagen, dat de Heere haar verlaten heeft, of dat God Zichzelf met een wolk bedekt, want daar zal geen nacht zijn.
- Daar zal geen zondige plaats hebben, want de geesten van de volmaakt rechtvaardigen zullen zonder enig gebrek zijn. Het lichaam van zonde en dood sterft met de dood van het lichaam. De allerheiligste persoon op aarde zondigt, maar de kleinste ster in de hemel zal zonder vlek zijn. Walmende lampen voor de hel zullen zich dan eeuwig verwonderen dat zij schijnende lampen van heerlijkheid zijn geworden. Het zal zelfs niet mogelijk zijn, dat daar gezondigd wordt. Adam, toen hij geschapen werd, had geen zonde, maar de heiligen in de stad die boven is, kunnen niet zondigen. Zij zijn voor altijd bevestigd in een onzondige en gelukzalige staat.
- Wij hebben u verteld wat er niet is in die stad, maar het is moeilijk te vertellen wat er wel is. Wij zouden bij een poging daartoe de raad kunnen verduisteren met woorden zonder wetenschap. Wij zullen alleen herhalen wat de apostel er van heeft gezegd: "Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet openbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is." Alleen de inwoners van de hemel zullen in staat zijn om deze woorden te verklaren.

Ten zesde. Het werk van die stad is een voortdurend bezigheid. Zij zullen daar niet rusten, dag noch nacht. Zij zullen altijd Hem lofzingen, Die op de troon zit. De harpen van Gods volk zijn hier niet altijd in hun handen; zij hangen ze dikwijls aan de wilgen. Maar daar zullen zij eeuwige verkwikking en volmaakte zaligheid genieten. Dit leert ons, dat wij geschikt voor de hemel moeten worden gemaakt. In de leertijd hier moeten wij in de wegen van heiligheid lopen, voordat wij kunnen worden toegelaten in die blijvende stad.

Ten laatste de rust, de vrede en veiligheid van deze stad zullen eeuwig duren. "Het is een onbeweeglijk koninkrijk." Er zijn sommige omstandigheden, die een stad hier in gevaar brengen, maar die omstandigheden zullen boven niet zijn.

- Een stad is in gevaar wanneer de vijanden het beleg er voor slaan. Dit brengt de kerk hier in gevaar en daarom zijn er wachters op de muren gesteld. Maar geen vijand kan de stad die boven is benaderen. De duivel en zijn leger kunnen niet nabij de stad komen.
- Een stad komt in gevaar, wanneer de mondvoorraad opraaft. Maar daar zal geen gebrek zijn. Zij zullen daar niet hongeren en zullen daar niet meer dorsten. "Want het Lam dat in 't midden des troons is, zal ze weiden en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren."
- De inwoners van een stad zijn in groot gevaar, wanneer zij niet eensgezind zijn. Opstand en oproer was even schadelijk voor het aardse Jeruzalem als voor het Romeinse leger. Maar boven zal geen onenigheid zijn, want de Heere zegt: "Men zal nergens leed doen noch verderven op de ganse berg Mijner heiligheid." De droevige verdeeldheden onder het volk van de Heere treffen de wortel van het christendom. Daarom bidt onze Heere voor Zijn volk, "dat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij Vader in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn, opdat de wereld gelove dat Gij Mij gezonden hebt."
- Het wanbeleid van de commandant brengt een stad in groot gevaar. Wijsheid zal een stad redden, maar dwaasheid is haar ondergang. Maar in de hemelse stad is het beleid in handen van oneindige Wijsheid, zodat ze nooit zal ondergaan.

III

Wij geven nu een algemeen overzicht van het zoeken van deze blijvende stad.

Ten eerste zullen wij aantonen, dat dit zoeken iets veronderstelt.

- Het veronderstelt het gemis van een blijvende stad. Niemand zal zoeken wat hij niet mist. Toen de mens zondigde, verloor hij God en bijgevolg een recht op de hemel. Alle mensen zijn van nature in deze toestand. Zij, die zoeken om hersteld te worden, tonen dat zij hun verlies beseffen en dat zij overtuigd zijn dat de wereld het niet kan goed maken. Iedereen die ernstig om de hemel zoekt, beziet de wereld als een woestijn en zichzelf als een gast en vreemdeling op de aarde. Maar helaas! weinigen zijn onder de indruk, dat de wereld hun verlies niet kan vergoeden.
- Dit zoeken veronderstelt het geloof in een blijvende stad, in een plaats van gelukzaligheid en rust. Zij geloven "dat er een rust overblijft voor het volk Gods." Zij zien dat er een vergelegen land is en dat het bereikbaar is voor stervelingen. Dit geloof is zeldzamer dan de meeste mensen menen. Indien er een plaats in de wereld was, waar mensen konden leven in alle denkbare voorspoed, vrij van alle kwaad en waar ieder die daar wenste te zijn, welkom was, zouden zij zich daarheen niet begeven, indien zij het werkelijk geloofden?
- Wanneer iemand de blijvende stad zoekt, moeten wij veronderstellen dat hij de noodzaak ervan voelt. Wijze mensen zoeken niet wat zij niet nodig hebben. Die de hemel zoekt toont dat hij ze nodig heeft. Hij heeft een te edele geest, dan dat hij voldaan zou kunnen zijn met de brokken, die de aarde geeft. De aarde mag het sterfelijk lichaam dienen tijdens dit voorbijgaande leven, maar hij weet dat hij een ziel heeft die onsterfelijk is en een lichaam dat weer moet opstaan. Hij weet dat deze wereld hem niet zal kunnen helpen.
- De ziel die de blijvende stad zoekt, keert zijn rug naar de wereld. Iemand die de hemel zoekt, "vergeet hetgeen achter is." Hij "komt op uit de woestijn als rookpilaren", en geeft gevolg aan deze oproep: "Kom bij Mij van de Libanon af, Mijn bruid." Wij kunnen geen twee meesters zoeken en nog minder twee meesters

dienen. Onze armen zijn te kort om tegelijk hemel en aarde te grijpen. Laat de aarde los, indien u de hemel zoekt.

Wij zullen nu antwoorden op de vraag: Waarin bestaat dit zoeken?

Het bestaat in deze twee dingen.

Ten eerste, in het verlangen naar de blijvende stad.

"Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is naar het hemelse." De ziel wenst daar te zijn. Hun hart is daar, omdat hun schat daar is. Hun zielen zijn afgestemd op de hemel door de kracht van genade. Zij hebben de schoonheid van het heilige land gezien en de heerlijkheid van de hemelse stad, hoewel niet met lichamelijke ogen, toch met ogen van geloofs. Toen zij door Gods Geest de beschrijving daarvan hebben gelezen in Gods Woord, werden zij gevangen en geboeid. Zij verlangen er naar, want Christus is daar. Daar woont heerlijkheid, en heiligheid regeert daar voor eeuwig. "Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus." De meeste mensen hebben zulke verlangens niet. Zij zouden geen plaats in het hemelse Kanaän wensen, indien God hun zou willen toestaan aan deze zijde van de Jordaan te blijven.

Ten tweede. Dit zoeken bestaat in ernstig pogen deze stad te vinden.

Het gemis hiervan houdt velen buiten de hemel. "De begeerte des luiaards zal hem doden, want zijn handen weigeren te werken." Indien enkel wensen iemand in de hemel kon brengen, zou er niemand in de hel komen. Maar er zijn moeilijkheden op de weg naar die stad, die zij niet kunnen verdragen, en daarom zij ontlopen die moeilijkheden. Maar zij die oprecht zoeken, wenden het gezicht van hun ziel naar de stad en arbeiden er om. Paulus zegt: "Laat ons dan ons benaastigen om in die rust in te gaan, opdat niet iemand in hetzelfde voorbeeld der ongelovigheid valle." Alleen strijders zijn rechte zoekers. Onze Heere heeft gezegd: "Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen zeg Ik u zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen." En "het koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld."

Nu zullen wij nagaan, waar het de rechte zoekers om te doen is.

Ten eerste. Zij zoeken den Heere van de stad. Het gebod is: "Zoek den Heere terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is." Jezus de Heere van de stad is Zelf "de weg en de deur." Niemand kan binnengaan dan door Hem. Jezus is voor de ware zoeker de grootste schoonheid van het Hogerhuis. De naam van de stad is: "de Heere is aldaar", en dit trekt de ziel van de gelovige daarheen. Indien Christus daar niet was, zou de hemel geen hemel zijn voor de gelovige. "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods."

Ten tweede. Zij zoeken om een recht op die stad. Door Adams zonde hebben wij ons recht daarop verbeurd en daarom behoren wij er weer om te zoeken. Ons wordt geboden "eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken." Als de ziel geen recht heeft op die stad, dan ziet zij zichzelf ellendig, wat anders zij ook bezit. Daarom is Christus dierbaar. Een huwelijk met de Erfgenaam van alle dingen is zeer te begeren, omdat wij door Hem burgers worden in Sion. "Want door Hem hebben wij de toegang door énen Geest tot den Vader en worden gemaakt medeburgers der

heiligen en huisgenoten Gods."

Ten derde. Zij zoeken om gelijkvormigheid met de Heere van de stad, ja om het koninkrijk Gods binnen in hen. Iedereen doet zijn best zich aan te passen aan de gewoonten van het hof, waar hij wenst te zijn. Zo ook de christen, "zijn wandel is in de hemelen", en hij verlangt meer en meer veranderd te worden naar het beeld van de Zaligmaker. De hemel moet in ons neerdalen vóór wij kunnen opvaren. Indien onze Vader in de hemel is, dan zullen wij verlangen om Hem gelijk te zijn. Kunnen wij veronderstellen dat zij de hemel zoeken, die over niets anders denken dan over de wereld en hun begeerlijkheden? In wiens gedachten en daden niets van de hemel is?

Ten vierde. Zij zoeken om een bewijs van toegang tot de stad. De ziel zal niet alleen zoeken om een recht op de stad, maar ook om een bewijs van haar recht. Vandaar dat zij roepen: "Doe aan mij een teken ten goede." Wanneer hun bewijs is vervaagd, zijn hun harten vervuld van droefheid, maar wanneer zij het weer kunnen zien, dan is hun ziel verblijd. Dan zingen zij: "Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen." Iemand die er op uit is huizen of land te kopen, zal vooral letten op deugdelijke bewijzen van zijn rechten.

Ten vijfde. Zij zoeken in de stad te gaan op Gods tijd. "Laat ons dan ons benaastigen om in die rust in te gaan." Ter zijner tijd zult u met Paulus instemmen, en "verlangen ontbonden en met Christus te zijn, want dat is zeer verre het beste." Christus bemoedigt Zijn volk en zegt: "Ik ga henen om u plaats te bereiden." Daarom zoeken zij en wachten tot hun minderjarigheid voorbij zal zijn en dat zij als erfgenamen van de heerlijkheid zullen binnengaan. Zij zeggen hier dan: "Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit de hemel is, overkleed te worden."

Ik wil u ernstig vermanen, te zoeken naar de blijvende stad. Zijn er niet velen in ons midden, die geen recht hebben op de hemel noch blijken daarvan? Hoevelen onder ons leven alsof dit het land van hun rust is, alsof zij hier eeuwig zullen blijven? Hoevelen, indien de dood ze op deze dag greep, zouden niet weten waar ze de lange nacht der eeuwigheid zullen doorbrengen?

Let op de drangreden in de tekst: "Wij hebben hier geen blijvende stad." Wij moeten altijd blijven, maar niet hier. Zouden wij sterven zoals de beesten, dan mochten wij leven als zij doen. Maar wij hebben onsterfelijke zielen. O overdenk goed, dat u moet verhuizen, en dat u tijdig een blijvende stad zoeken! De dood is in aantocht. Ons leven is slechts een damp, een schaduw, een gedachte. Wij zijn op weg naar het graf; wij zullen hier niet blijven.

Wij zullen nu stilstaan bij de kenmerken van dit zoeken.

De vraag is: Hoe moeten wij zoeken om een goede uitslag te mogen verwachten?

Het is nodig deze vraag te doen, want onze Heere zegt ons: "Velen zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen." En Paulus heeft gezegd, "dat niemand wordt gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden." Er kan veel zoeken zijn met weinig vinden.

(1) Zij die op de rechte wijze de toekomstige stad zoeken, zijn werkzaam. "Laat ons dan ons benaastigen om in die rust in te gaan." Zij die hun brood eten in het zweet hun aanschijns, openen niet alleen hun mond, maar werken met hun handen. "Wij

moeten het toekomstige goed zoeken als zilver en het naspeuren als verborgene schatten." Velen willen gevoed worden als de vogels, die niet zaaien noch verzamelen in de schuren; en gekleed zijn als de lelies, zonder te arbeiden of te spinnen. Zij willen de hemel ontvangen alsof die hun in de mond zal vallen, maar zij denken er niet over er voor te werken. Zij hebben iets anders te doen. Weliswaar onze arbeid en moeite zullen ons daar niet brengen, maar er zonder is het niet te verkrijgen.

- Beschouw de verschillende beschrijvingen van de weg naar de hemel, zij alle spreken van zware arbeid. Wij moeten werken, ja "onze zaligheid uitwerken", en anders zullen wij verliezen wat wij gedaan hebben. Het is als het werk van de landman, wat niet gemakkelijk of licht is. "Zaait u tot gerechtigheid, maait tot weldadigheid, braakt u een braakland: dewijl het tijd is den Heere te zoeken, totdat Hij kome en over u de gerechtigheid regene", Hosea 10:12.
- Het is als het lopen in de loopbaan, wat veel inspanning vereist, "want wij moeten jagen naar de prijs en zó lopen dat wij die mogen verkrijgen." Wij moeten er om worstelen en strijden, want de hemel heeft een enge poort en het zal niet gemakkelijk zijn, binnen te raken.
- Wij moeten strijden om in te gaan, wij moeten er naar jagen en het met geweld nemen. Wij moeten onze uiterste kracht te werk stellen, als die in doodsnood zijn, zullen wij ten laatste overwinnen. Dit zijn de worstelingen en verwisselingen, waarin de loop van de christen wordt beschreven en zij alle duiden wezenlijke arbeid aan.
- Let er op onder welke voorbeelden de weg ten hemel wordt voorgesteld. De Israëlieten hadden menige moeizame stap te doen en menig bloedig gevecht te leveren, eer zij zich in Kanaän konden neerzetten. Jeruzalem is gebouwd op heuvelen en is omringd door bergen; het betekende een moeilijk voortgaan om het te bereiken, en wanneer zij er waren hadden zij de berg Gods te beklimmen of de berg Moria, waar de tempel stond.
- Traagheid is het voetpad naar de hel. De luiaard is een last voor zichzelf en onaangenaam voor zijn meester. In het zeggen, dat een nietsdoener de hemel zou krijgen, ligt een soort van tegenstrijdigheid. De hemel is een beloning en veronderstelt daarom arbeid. De hemel is een rust, een sabbat houden, het vieren van de rustdag, wat veronderstelt dat zware arbeid is voorafgegaan.

(2) Zij, die recht zoeken, doen het gewillig. "De Heere ontmoet de vrolijke en die gerechtigheid doet." Zij, die in de godsdienst alleen door dwang werken, kunnen niets bereiken. Gods volk is een gewillig volk. De Heere is niet gesteld op afgeperste gebeden en gedwongen inspanning, waarbij de handen werken met een afkerig hart. Mensen zijn van nature vijanden van de hemel. Indien de hemel niet in hun hart komt in plaats van de wereld, zullen zij nooit in oprechtheid zoeken.

(3) Zij zoeken met ijver. "De ziel der vlijtigen zal vet gemaakt worden." Wij zullen het verliezen, als wij niet ijverig zoeken. "Door grote luiheid verzwakt het gebinte en door slapheid der handen wordt het huis doorlekkende." Mensen zijn druk voor de wereld. De duivel is druk om ons buiten de hemel te houden en zullen wij niet druk zijn de hemel te zoeken? Maar de meeste mensen denken als Farao, dat godsdienst slechts een werk is voor hen, die niets anders te doen hebben. Daarom is er geen ijver bij hen.

(4) Zij zoeken met inspanning van alle krachten. Ons wordt geboden te bidden, te zoeken, te kloppen. Het is niet gemakkelijk te krijgen. Flauwe pogingen zullen de poorten van deze stad niet openbreken. Het is nodig dat wij alle krachten van onze ziel

oproepen, en "dat al wat onze hand vindt om te doen, wij dat doen met al onze macht." Wanneer het ijzer stomp is, moeten wij grotere kracht te werk stellen. Ingespannen krachten zijn nodig om het zoeken vruchtbaar te maken. Het is het krachtig gebed van de rechtvaardigen, dat veel vermag.

(5) Zij zoeken vastberaden, zoals Jakob zocht om de zegen. Wij zoeken wat wij niet kunnen missen en daarom moeten wij ons voorhoofd stalen en door moeilijkheden heen breken. "Huid voor huid, alles wat een mens heeft zal hij geven voor zijn leven." Het volk, van wie het hart bezweek, wanneer zij hoorden van de Enakskinderen, moesten terugkeren naar de woestijn. Zij, wie het om de toekomstige stad te doen is, "moeten hun voeten schoeien met de bereidheid van het evangelie des vredes", opdat zij mogen voortgaan door wegen, die woestijn zijn.

(6) Het zoeken moet standvastig zijn. "Zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren." Wij moeten niet zoeken met horten en stoten; dat maakt het zoeken moeilijk. Een afwisselend heet en koud gevoel, is een teken van een ongesteld lichaam. Het is een werk voor ons hele leven. "Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het koninkrijk Gods." "De rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen." Deserteurs worden veracht en gestraft, maar krijgsgevangenen worden met onderscheiding bejegend.

(7) Zoek het nu, zonder uitstel. Wij weten niet hoe spoedig onze zon zal ondergaan. "Wij moeten werken de werken Desgenen, Die ons gezonden heeft, zolang het dag is; de nacht komt wanneer niemand werken kan." Uw zandloper staat niet stil. Als uw tijd voorbij zal zijn, en uw aandeel in de hemel is niet verzekerd, dan zal het u zwaar vallen. De hel is gevuld met hen, die het voornemen hadden hun leven te beteren.

(8) Zoek op een evangelische wijze.

- Dit betekent in de eerste plaats, zoeken uit een beginsel van nieuw leven; wat genoemd wordt "het leven van Jezus."
- Ten tweede, uit een zoete beweegreden van liefde tot God, terwijl de liefde van Christus u dringt.
- Ten derde met een verheven doel, de eer van God, de heerlijkheid van onze Zaligmaker en de verheerlijking van Zijn genade, en ook tot uw eigen zaligheid.
- Ten vierde, zoek in geschonken kracht, reizend door de woestijn, leunend op uw Liefste, uzelf verloochenend, u verblijvend in Jezus Christus en geen vertrouwen hebbend in zichzelf.

IV

Ik zal nu aantonen dat dit zoeken noodzakelijk is.

Eerst wil ik u uitleggen waarom het ieders plicht is, de toekomstige stad te zoeken.

(1) Niemand van ons heeft hier een blijvende stad. Onze oude tabernakel staat op het punt van instorten. Wat hebben wij dan anders te doen, dan dat gebouw van God te zoeken? Wij moeten verhuizen. Is het dan niet ten hoogste redelijk, dat wij zouden uitzien naar een huis, dat eeuwig zal staan?

(2) Het is het bevel van God. Wij hebben Zijn geboden niet te betwisten, maar te gehoorzamen, "want een zoon eert zijn vader en een dienaar zijn meester." Nu, wat is Zijn gebod? Het is: "Strijd om in te gaan door de enge poort." Wat een koord van liefde is er in zo een gebod, waar plicht en loon zo samengevoegd zijn!

(3) Daar alleen is volmaakte gelukzaligheid te vinden. Dat alleen is de plaats, waar een zielverzadigende schat is te vinden. "Vergadert u schatten in de hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven en stelen." U zult nooit door één middel bekwaam zijn, wezenlijk geluk te vinden in aards genot. Salomo had rondgekeken en het overal uitgeprobeerd, en wat was zijn besluit? "Ijdelheid der ijdelheden; het is al ijdelheid." De aard van de ziel is zodanig, dat niets onder de zon haar kan voldoen. Zelfs de recht opgaande houding van de mens leert ons de hemel te zoeken.

(4) De mens toont een minachting voor de hemel, wanneer hij hem niet zoekt. Het was de zonde van de Israëlieten, "dat zij het gewenste land versmaadden." Het is de vaste plaats van Gods woning, het land van Zijn heerlijkheid. Geen moeite doen om dit te krijgen, is een zonde, nauw verwant aan die van de duivels, "die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigene woonstede verlaten hebben." Ja het is een versmaden van het bloed van Christus, de prijs die voor de hemel is betaald. Laat uit uw wandel zien, dat u de hemel liever heeft dan de wereld. Durft u zeggen, dat u de hemel begeert, wanneer u geen moeite wilt doen, uw recht daarop te verzekeren?

(5) U zult er zonder zoeken niet binnenkomen. U zult de schat van heerlijkheid niet vinden, als u er niet om graaft. "Indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven." Als u uw leven doorbrengt in een weinig slapens en een weinig sluimerens, zo zult u moeten waken in de buitenste duisternis."

Laat ons aantonen, wat de praktijk van de Godzaligen is.

Zij zoeken de toekomstige stad.

(1) Zij zoeken ze, omdat zij overtuigd zijn, dat zij hier geen blijvende stad hebben. Door de Geest des Heeren heeft de begenadigde ziel "een einde gezien aan alle volmaaktheid." Zij heeft een gezicht ontvangen op de ijdelheid en de ledigheid van de geschapen dingen en dit heeft de ziel afgewend van de gebroken bakken en geleid tot de fontein van levend water. Zij hebben zo een schoonheid in Christus gezien, dat de schoonheid van de geschapen dingen er door is verduisterd.

(2) Hun schat is in de hemel. Als iemands schatten in zijn koffers of in zijn schuren zitten, dan zal zijn hart daar ook zijn. Is zijn schat in de hemel, dan is zijn hart ook daar. Christus is de schat van de gelovige en Hij is in de hemel. Een eeuwig gewicht van heerlijkheid is zijn schat en daarom is zijn hart boven.

(3) De hemel is de enige rust voor de gelovigen. De wereld is de plaats van hun zwoegen en zwerven en van hun vreemdelingschap. Zij hebben moeite van binnen en van buiten, zolang ze hier zijn. Maar er blijft een rust over voor hen in de hemel. Zij zeggen tot elkaar, zoals Naomi tot haar schoondochters: "De Heere geve u, dat gij rust vindt, een iegelijk in uws mans huis." Rust wordt door ieder gezocht en omdat de gelovigen ze hier niet zien of vinden, moeten zij ze noodzakelijk elders zoeken.

(4) Dit zoeken is de natuurlijke aard van het geestelijk leven. De oude natuur voert de

mens naar beneden, de nieuwe natuur naar boven, naar de hemel. Genade is een werkzaam beginsel dat van boven is gekomen in het hart en het voert de ziel naar boven, naar haar eigen bron en oorsprong. Alles verlangt zijn eigen bewaring en volmaaktheid. Nu, de heerlijkheid is de beste bewaring en volmaking van genade. Het is een fontein die nooit zal stilstaan, maar altijd water zal geven. "Het zal in hen worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven."

TOEPASSING

Als wij dan hier geen blijvende stad hebben, behoren wij op verschillende bijzonderheden te letten.

(1) Wij moeten allen sterven. Wij zullen uitgegoten worden als water op de grond. Onze tent is hier opgeslagen, maar niet om hier te blijven. De pennen van de tent zullen los gemaakt worden en de mens moet gaan naar zijn eeuwig huis. Binnenkort zult u worden neergelegd binnen de vier posten van een bed en het niet verlaten, dan om naar het graf gedragen te worden. De dood zal zich neerzetten op uw oogleden. Het mooiste gelaat zal bleek worden, de adem stil staan en het lichaam tot as ineenstorten, want wij hebben hier geen blijvende stad.

(2) Het leven is slechts een korte voorbereiding tot de eeuwigheid. Het is als een punt in een eindeloze lijn. De wereld stond enkele duizenden jaren, vóór wij er in geboren werden. Wie weet hoe lang ze zal staan, nadat wij zijn heengegaan? Maar er zal een eeuwigheid volgen. O dat wij ons handjevol dagen zo leerden tellen, dat wij een wijs hart bekwamen.

(3) Het is wel met hen, die naar de hemel zijn gegaan. "Zalig zijn de doden die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij mogen rusten van hun arbeid." Rust is begeerlijk. Hier hadden zij ze niet, maar nu hebben zij ze verkregen. Hun moeizame dagen en nachten zijn voorbij gegaan. Ziekte en moeite zal hun niet meer overkomen.

(4) Ween niet over hen, maar over uzelf, u die nog op de roerige zee bent. Wij zijn nog buiten, maar zij zijn thuis. Beschouw de ijdelheid van alle dingen hier beneden. Zie de dwaasheid van hen, die zich verheffen op het bezit van aardse rijkdom. Wanneer de dood komt, moeten wij ze eeuwig vaarwel zeggen en wat wij bezitten aan anderen overlaten, en zij weer aan degenen die hen volgen, tot het vuur op de laatste dag alles zal verteren. Sommigen hebben een mooie tent, andere een die zwart en lelijk is; maar tegen de nacht gaan ze alle neer.

(5) Zij van wie zijn deel in dit leven is, zijn te beklagen en niet te benijden. Welk nut had de rijke man van zijn schatten in de hel? Hoewel iemand de rol van een koning speelt op het toneel, hij is dezelfde als tevoren wanneer het gordijn valt en het spel geëindigd is. Helaas! De wereld doet met velen zoals met de rijke jongeling; de wereld brengt een eeuwige verduistering over hun ziel.

(6) Zie de dwaasheid van hen, die verzuimen zich een recht op de hemel te verzekeren. Wij worden meegevoerd door de snelle stroom van de tijd, en binnenkort

zullen wij in de eeuwigheid zijn. Waarom maakt u er dan uw werk niet van, een toekomstige stad te zoeken, als u ziet dat u die hier niet zult vinden?

Wat zoekt u?

U behoort uw hart te onderzoeken bij deze leer. Hierbij kunt u uzelf beproeven, of u oprecht godsdienstig bent of niet: Hoe slaat de pols van uw genegenheden? Wat is het dat u zoekt? Is het de hemel of de wereld? Ik heb u gezegd, waarin dit zoeken bestaat en hierop wil ik u twee vragen doen.

Ten eerste. Welke verlangens heeft u naar de hemel? Zijn uw zielen op de hemel afgestemd? Wilt u verhuizen, als u op aarde een verblijf kon vinden waar u eeuwig mocht blijven? Ik vrees dat er velen zijn, die zich graag zouden vestigen aan deze zijde van de Jordaan. Zij verlangen naar de hemel, niet om van de wereld, maar om van de hel verlost te wezen. Maar een begenadigde ziel kan geen vrede hebben bij haar zondige toestand in de wereld, en bij het gemis van een onafgebroken gemeenschap met God, die alleen boven te genieten is.

Ten tweede. Welke pogingen stelt u in het werk om het te verkrijgen? Een enkel wensen naar de hemel zal er u niet brengen. Velen begeren de hemel en werken voor de hel. Indien het niet uw voornaamste werk is om de toekomstige stad te zoeken, zo zult u er nooit binnengaan. Maar helaas! Hoe weinig moeite doen de meeste mensen om de hemel te krijgen. Als het komen in de kerk en het maken van een aanspraak tot God in het morgen- en avondgebed, koud en uit gewoonte, iemand in de hemel kan brengen, dan zult u er komen. Maar bedenk dat u niet kan ingaan, zonder het afhouwen van de rechterhand, zonder het doden van de begeerlijkheden en zonder het doen van geweld op het koninkrijk der hemelen.

Wij willen u tot enkele plichten aansporen.

(1) Wees tevreden met wat u heeft. De natuur is tevreden met weinig, genade met nog minder. Maar de verdorvenheid opent de begeerlijkheden zo wijd als de hel, die nooit zegt: "Het is genoeg." Hoewel een vreemdeling geen aangenaam onderdak vindt op zijn reis, wordt hij tevreden gesteld door de gedachte dat hij daar niet hoeft te blijven, maar dat hij op weg is naar huis. U bent op weg naar de eeuwigheid. Het heeft weinig te betekenen of een reiziger een mooie wandelstok in zijn hand heeft of een knoestige stok; de een zowel als de ander kan hem dienen, en beide worden in een hoek gezet bij het einde van de reis.

(2) Laat u niet vervoeren door het glimlachen van de wereld. Geef uw hart niet aan de wereld, wanneer ze u het hof maakt. Vertel haar, dat u hier niet blijft. Het is moeilijk uw hart te bewaren voor het liefhebben van een glimlachende wereld. Het is een kunst een volle kop te dragen zonder te morsen, of een grote teug te nemen van de geriefelikheden van het leven, zonder in slaap te vallen. Binnenkort zal de rijkste gelijk zijn aan de armste. Wanneer de dwaas, die zijn hart zet op zijn rijkdom, gaat sterven, zal hij niet kunnen antwoorden op de vraag: "En hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?"

(3) Draag uw kruis geduldig. U reist met grote snelheid door het land van beproeving. Indien u niet in Christus bent, zo zal het kruis binnenkort veranderd worden in een onvermengde vloek. Indien u wel in Christus bent, zo zullen binnenkort uw tranen worden afgewist.

(4) Wat u doet, doe het met spoed. Stel niet uit, want dat is zeer gevaarlijk. Ons belangrijkste werk is goed te doen en het allerhoogste goed te verkrijgen. Doe uw werk met ijver en zonder uitstel. Ouders, zoek het goede voor uw kinderen. Zij kunnen plotseling van u genomen worden of u van hen.

(5) Zoek de toekomstige stad, die eeuwig blijft. Zet u tot het werk met grote ernst. "Zaai uw zaad in de morgenstond en trek uw hand des avonds niet af." Jongen en ouden, rijken en armen, u allen moet deze wereld verlaten. Streef er naar, een plaats in de hemel te hebben.

Ik zal u nog enkele beweegredenen voorstellen.

1. U zoekt allen iets. De mens is een rusteloos schepsel, altijd roepend: Geef! Geef! De rivier stroomt even snel, wanneer zij buiten haar oevers treedt, als wanneer zij loopt in haar eigen bedding. De klok loopt even snel, of zij voor of achter gaat. De spin is druk zowel als de bij. Helaas! Vele mensen zijn gelijk aan de spin, die haar eigen ingewanden verteert, om haar web te maken. Zij spannen zich in, voor hun lichaam en verwaarlozen hun ziel. Wat een dwaasheid is dat!

2. De duivel doet zijn best u buiten de hemel te houden. Hij gaat "geduriglijk rond, zoekende wie hij zou mogen verslinden." Hem ontbreekt geen bekwaamheid om middelen te bedenken tot uw ondergang. Hij heeft een ervaring van verscheiden duizenden jaren in dit werk. Hij is vol van loosheid en boosheid. En zou u zich niet inspannen voor uw eigen zaligheid?

3. U wordt met luide stem tot dit werk geroepen. U hebt de roeping door het Woord. Waarom heeft de Heere Zijn inzettingen onder u gegeven dan anders om u te roepen? Een meester steekt geen kandelaar aan voor zijn dienaars, om er bij te spelen. U bent niet in het duister opgesloten, noch omringd door wolken van onwetendheid. De nacht is voorbij, de dag van het evangelie is verschenen. Begeef u dan tot uw werk tot de avond komt. Ook de stem van de Voorzienigheid roept luid tot u. God schijnt op weg te zijn om tegen dit land te strijden, vanwege het versmiden van het evangelie. En ik durf te zeggen, dat mensen die onder het evangelie leven soms overtuiging hebben.

4. Ons verblijf hier zal slechts zeer kort duren. Het zal niet lang meer aanhouden of wij allen zullen verkeren in een staat, die niet meer veranderd zal worden. Sommigen staan aan de rand van het graf, en allen zijn op weg daarheen. Ons leven is een damp en onze dagen vliegen als een schaduw voorbij. Laten wij dan werken het werk van Hem, Die ons dit bevolen heeft, terwijl het dag is; de nacht komt, waarin niemand werken kan.

Amen.